



คุณยายอาจารย์

มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย



คุณยายอาจารย์

มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย



ขอกราบขอบพระคุณ

พระมหาเถรานุเถระ เจ้าคณะพระสังฆาธิการทุกรูป

ที่ได้มาร่วมเป็นเกียรติ และเป็นเนื่อนาบุญ

ในพิธีจุดไฟแก้วสลายร่าง

คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย



บุคคลรู้แจ้งธรรม
ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงแล้ว จากผู้ใด
พึงนอบน้อมผู้นั้นโดยเคารพ
เหมือนพราหมณ์
นอบน้อมไฟที่บูชา ฉะนั้น

(ขุททกนิกาย คาถาธรรมบท ๒๕/๓๖/๖๘)





คำนำในการจัดพิมพ์ครั้งที่ ๒

นับจากวันที่ได้พิมพ์หนังสือ **“คุณยายผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย”** ครั้งที่ ๑ เพื่อบูชาธรรมคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ในวาระวันคล้ายวันเกิดครบ ๙๐ ปี เมื่อเดือนมกราคม พ.ศ.๒๕๕๑ นั้น มีท่านผู้รู้ และผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์หลายท่านเมตตาให้คำชี้แนะว่า ยังมีข้อมูลที่ต้องเพิ่มเติมแก้ไขอีกหลายประการ นับเป็นความปรารถนาดีเพื่อให้หนังสือเล่มนี้แสดงออกถึงความเป็น **“คุณยาย”** ได้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น จึงได้แก้ไขในการพิมพ์ครั้งนี้

การจัดพิมพ์ครั้งที่ ๒ นี้มีความสำคัญยิ่ง เพราะเป็นการจัดพิมพ์เพื่อเป็นที่ระลึกเนื่องในวาระที่คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ท่านละสังขารจากโลกนี้ไป เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๑๐ กันยายน พ.ศ.๒๕๕๓ ที่ผ่านมา และเป็นการแสดงความกตัญญูทศเวทในพระคุณอันยิ่งใหญ่ ที่ท่านเป็นผู้ปิดนรก เปิดสวรรค์ ชี้ทางนิพพาน ด้วยการสอนให้ชาวโลกได้รู้จักและเข้าถึงพระรัตนตรัยภายในตนคือ พระธรรมกาย อัน



จะทำให้ชีวิตนี้ปลอดพ้นจากทุกข์ภัยในวัฏสงสารอย่างถาวร
พบกับความสุขภายใน เป็นผลให้เกิดสันติภาพแก่โลกอย่าง
แท้จริง

ท้ายที่สุดนี้ ขอขอบพระคุณทุกท่านที่ได้เมตตาชี้แนะ
มีส่วนทำให้หนังสือเล่มนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ช่วยให้การถ่ายทอด
คุณธรรมของคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
สมบูรณ์เด่นชัด สมกับที่เราเคารพรัก และเทิดทูนบูชาท่าน
อย่างยิ่ง

ประกาศรี บุญสุข

๗ ตุลาคม ๒๕๔๔



คำนำในการพิมพ์ครั้งที่ ๑

ตลอดระยะเวลายาวนานร่วม ๓๐ ปีมาแล้ว (ตั้งแต่ พ.ศ.๒๕๑๓ ถึงปัจจุบัน) ที่เราได้ยินได้ฟังเรื่องราวของวัด พระธรรมกายเคียงคู่ไปกับนามของ **คุณยายอาจารย์อุบาสิกา จันทร ขนนกยูง** ผู้ได้รับการกล่าวขานว่าเป็น **‘ผู้ให้กำเนิด วัดพระธรรมกาย’** วัดที่มีความโดดเด่นในเรื่อง ของการปฏิบัติ ธรรม สถานที่สะอาด สงบ ร่มรื่น ผู้คนมีระเบียบวินัย และ เหนือสิ่งอื่นใด เป็นวัดที่มีพุทธศาสนิกชนมาปฏิบัติธรรมมากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงของวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา อย่างเช่น วันวิสาขบูชา วันมาฆบูชา หรือวันทอดกฐิน มีผู้มา ปฏิบัติธรรมร่วมกันนับแสนคน โดยที่ไม่เคยเกิดเหตุการณ์เช่น นี้นมาก่อน ณ ที่ใดๆ ในโลกยุคปัจจุบัน

ทั้งนี้กล่าวได้ว่า เบื้องหลังแห่งความสำเร็จทั้งมวลใน การปูพื้นฐาน **สร้างคนให้เป็นคนดี สร้างพระให้เป็นพระแท้ และสร้างวัดให้เป็นวัดที่สมบูรณ์** พร้อมด้วยปฏิรูปเทศ ๔ เช่นนี้ เป็นผลมาจากการทุ่มเทชีวิตจิตใจกระทำภารกิจของ



พระพุทธศาสนาทั้งหยาบและละเอียดยอดเยียมของคุณ
ยายอาจารย์ ปุชนียาจารย์ของบรรดาศิษย์ทั้งในอดีตและปัจจุบัน
ที่มาร่วมกัน ณ วัดพระธรรมกาย ตำบลคลองสาม อำเภอ
คลองหลวง จังหวัดปทุมธานี

เรื่องราวปุมหลังการสร้างบารมี กอปรด้วยคุณธรรม
อันสูงส่งของคุณยายที่จะได้นำมากล่าวต่อไปนี้ เป็นเพียงส่วน
หนึ่งแห่งความเป็นจริงทั้งปวง ที่ไม่อาจพรรณนาออกมาเป็น
ลายลักษณ์อักษรได้จนหมดสิ้น เนื่องจากคุณธรรมอันสูงส่ง
เช่นนี้ เป็นเรื่องลึกซึ้งละเอียดอ่อน หากแต่มีความปรารถนา
เพียงเพื่อให้ท่านผู้อ่านที่ยังไม่รู้จักคุณยายอาจารย์อุบาสิกาจันทร์
ชนนิกุล ได้รู้จัก ส่วนท่านผู้อ่านที่รู้จักแล้วก็จะได้รับรู้เรื่อง
ราวที่ละเอียดลึกซึ้งยิ่งขึ้น ทั้งนี้เพื่อเป็นการประกาศพระคุณ
อันยิ่งใหญ่ของท่านที่มีต่อชาวโลกและสรรพสัตว์ทั้งปวง

ประกาศรี บุญสุข

๗ มกราคม ๒๕๔๑



คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย

สารบัญ

หน้า

คำนำในการจัดพิมพ์ครั้งที่ ๒	๕
คำนำในการจัดพิมพ์ครั้งที่ ๑	๗
วัยเด็กของคุณยาย	๑๓
แสวงหาธรรม	๒๑
ศึกษาวิชาธรรมกาย	๒๗
พบพ่อ	๓๑
ชีวิตในวัดปากน้ำ	๓๕
ก้าวไปสู่การทำวิชา	๔๓
คุณยายทำวิชา	๕๑
หนึ่งไม่มีสอง	๖๓
คำบัญชาของหลวงพ่อดาวพิกุล	๖๙
พบผู้สืบทอด	๗๗



อาณาภาพของคุณยาย	๘๗
เคารพคำยาย	๑๑๓
ตามหมู่คณะ	๑๒๑
กำเนิดบ้านธรรมประสิทธิ์	๑๒๗
วางแผนให้ศิษย์ประพฤติพรหมจรรย์	๑๓๙
คุณยายสร้างคน	๑๔๕
ยอดนักบริหาร	๑๕๓
ยุคเริ่มต้นของงานเผยแผ่	๑๗๑
ผู้มองการณ์ไกล	๑๗๗
คุณยายสอนศิษย์	๑๘๓
ผู้เปี่ยมด้วยความเคารพ	๑๙๕
บุชาคุณหลวงพ่อดัดปากน้ำ	๑๙๙
การฝึกสมาธิเบื้องต้น	๒๐๘
รายนามเจ้าภาพร่วมอนุโมทนา	๒๒๒



ท้องฟ้ามีดมิตยามราตรี เริ่มมีแสงสว่างอ่อนเรือง
จากปลายขอบฟ้าด้านตะวันออก
เป็นลึบบอกให้รู้ว่า วันใหม่กำลังจะเริ่มต้นอีกครั้ง
หลายชีวิตเปิดเปลือกตาเมื่อแสงตะวันแจ่มจ้า
แต่ชีวิตหนึ่ง...เคลื่อนไหวมาก่อนอรุณจะรุ่งด้วยซ้ำ

เด็กหญิงลูกชาวนา
ขยันออกไปทำนาตั้งแต่ตี ๔ ทุกวัน
เด็กหญิง... ผู้มีดวงใจเข้มแข็ง เด็ดเดี่ยว
ไม่เคยหวั่นไหวต่อสิ่งใด
เด็กหญิง... ผู้เจริญวัยขึ้น เพื่อมาเป็น

มหารัตนอุบาสิกา ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย

ประวัติชีวิตของท่านบริสุทธิ์ งดงาม ควรค่าต่อการนำ
มาเป็นแบบอย่าง และเทิดทูนไว้ในฐานะปูชนียบุคคลของโลก
อย่างแท้จริง





วัยเด็ก ของคุณยาย

อาณาบริเวณทุ่งนากว้างใหญ่แห่งหนึ่งในอำเภอนครไชยศรี จังหวัดนครปฐม ในครั้งนั้นตารดาฯไปด้วยต้นข้าวเขียวขจีพลั่วไถ ภายได้ฟ้าใสและปุยเมฆที่เลื่อนกล่น รวมทั้งบ้านริมแม่น้ำนครไชยศรี มีเรือและต้นไม้ใหญ่น้อยรายรอบบริเวณนั้น เอื้ออำนวยต่อการชุกช่นของลูกสาวพ่อยิ่งนัก

ลูกสาวคนนี้ช่นมาก ชอบพายเรือเล่นไปตามคลองช่นถึงขนาดพ่อต้องขู่ว่าจะตีให้มากที่สุด

พ่อจะพูดช่นนี้ เพื่อหยุดความชุกช่นของลูกสาวคนที่ ๕ ซึ่งพ่อลงความเห็นว่ ในบรรดาลูกชายหญิงทั้ง ๙ คน ไม่มีใครช่นได้มากเท่านี้อีกแล้ว



ลูกสาวคนนี้คือ **คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง** (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “**คุณยาย**”) ท่านเกิดเมื่อวันที่ ๑๐ ค่ำ เดือนยี่ ปีระกา พ.ศ.๒๔๕๒ (ตรงกับวันที่ ๒๐ มกราคม พ.ศ.๒๔๕๒) เป็นลูกของพ่อพลอย แม่พัน ในครอบครัวชาวนาผู้มีฐานะปานกลางแห่งอำเภอนครไชยศรี ที่นาของพ่อและแม่มีรวมกันราว ๓๕ ไร่ และอยู่ไม่ห่างไกลกันมากนัก

โดยธรรมชาติของท้องนาจะมีโคกเป็นหย่อมๆ ในสมัยที่คุณยายยังเด็ก ท่านมักจะหาบกระเช้าข้าวไปส่งผู้ใหญ่ที่ทำงานอยู่กลางนาเสมอ แล้วไปนั่งร่วมวงกินอาหารกลางวันกันบนโคก ปล่อยให้ควายที่ถูกใช้งานมาแล้วครึ่งวันได้กินหญ้า กินน้ำของมันตามลำพัง

คุณยายมีเพื่อนมาก เพื่อนๆ ต่างก็รักคุณยายกันทุกคน ตกตอนเย็นคุณยายและเพื่อนๆ จะต้อนควายไปอาบน้ำ และเอาเข้าคอกพร้อมๆ กัน

วิถีชีวิตของชาวนา หล่อหลอมให้คุณยายเป็นคนแข็งแรง เพราะต้องช่วยพ่อแม่ทำนาตลอดทั้งวัน คุณยาย



ไม่ได้เรียนหนังสือ ดังนั้นจึงอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ เพราะในสมัยนั้นนิยมให้เด็กผู้หญิงอยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือน ให้เป็นแม่ศรีเรือน อีกทั้งยังไม่มีการศึกษาภาคบังคับ คุณยายจึงต้องทำงานบ้านและทำนาไปด้วย ท่านเป็นคนขยันอย่างที่สุด ในนาของท่านจึงปราศจากวัชพืช และให้ผลผลิตสูงกว่านาของเพื่อนบ้านข้างเคียง

ทุกวันก่อนที่ดวงตะวันจะทอแสง ในราวตี ๓ ใกล้เคียงตี ๔ คุณยายจะตื่นขึ้นมาเพื่อออกไปลงนา และชอบมองดูดวงตะวันยามที่ค่อยๆ โผล่ขึ้นมาจากขอบฟ้า พลางคิดคำนึงด้วยความอยากรู้ว่า

“ดวงตะวันนี่เจ้ามาจากไหนนะ ทำอย่างไรเราจะไปถึงดวงตะวันได้”

แม้ว่าจะเห็นเป็นประจำอยู่ทุกวันเช่นเดียวกับคนทั่วไป แต่ความคิดของท่านไม่เหมือนใครเลย ท่านอาจหาญคิดที่จะไปให้ถึงดวงตะวัน อยากรู้ว่ามันขึ้นมาจากตรงไหน ทำอย่างไรจึงไปถึงได้ ความคิดเช่นนี้ไม่ใช่ธรรมดา เป็นวิสัยทัศน์ที่ลึกซึ้ง ฉายแววของบัณฑิตนักปราชญ์ ของนักสร้างบารมีมาตั้งแต่



เด็กทีเดียว

ความขยันขันแข็งของคุณยายนั้น เป็นที่ประจักษ์ชัดต่อสายตาของเพื่อนบ้านที่ทำนาในที่ติดกันอยู่ทุกคืนวัน เขาพยายามอย่างยิ่งที่จะแข่งความขยันกับคุณยาย โดยไปตีนาให้เข้าชั้น แต่ไม่ว่าเขาจะไปตีนาให้เข้ายิ่งขึ้นเพียงไหน ก็ไม่เคยไปถึงก่อนคุณยายเลยสักครั้งเดียว เขาจึงรู้สึกทึ่งและยอมรับในความขยันที่ผสมผสานด้วยความมุ่งมั่นแข็งแกร่งของคุณยาย และได้ให้สมญายกย่องท่านว่า “**แข่งเหล็ก**” ซึ่งมีความหมายเฉพาะสำหรับผู้ให้สมญาคือ ขยันมาก ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย มีมานะ มีความอดทนที่หาใครเสมอเหมือนได้ยากยิ่ง

เมื่อขยันช่วยพ่อแม่ทำงานทุกอย่าง ฐานะทางบ้านของคุณยายจึงอยู่ในระดับที่ดีพอสมควร ไม่เป็นหนี้เป็นสินใคร

คุณยายมองเห็นชีวิตครองเรือนของพ่อแม่ที่อยู่ด้วยกัน ซึ่งมีทั้งสุขและทุกข์คลุกเคล้าปะปนกันตลอดมา เพราะพ่อเป็นคนติดเหล้า ต้องดื่มเหล้าวันละ ๑๐ สตางค์ทุกเย็น

ยามใดที่ไม่ดื่มเหล้า พ่อจะเป็นคนใจดี แต่ถ้าดื่มเหล้า



เข้าไปครั้งใด พ่อจะหาเรื่องมาถกเถียงกับแม่ทุกครั้งไป แล้วแม่ก็จะมีถ้อยคำเอาไว้สำหรับปราบพ่อโดยเฉพาะ เพราะแม่รู้ว่าหากพูดคำนี้ออกไปคราวใด พ่อก็จะหายเมาคราวนั้น

วันหนึ่งเกิดเรื่องใหญ่ และเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญยิ่งต่อการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของคุณยาย วันนั้นพ่อเมาเหล้านอนอยู่บนแคร่ใต้ถุนบ้าน บ่นพึมพำไม่ยอมเลิก แม่อยู่ข้างบนบ้านคงจะรำคาญ จึงตะโกนลงไปด้วยถ้อยคำเหน็บแนมที่ใช้ได้ผลว่า “ไอ้นกกระจอกมาอาศัยรังเขาอยู่ บ่นอะไรพึมพำ”

โดยเหตุที่พ่อมาอยู่บ้านของแม่ ซึ่งมีฐานะดีกว่าตน จึงเป็นปมแห่งความน้อยเนื้อต่ำใจที่แฝงเร้นอยู่ในจิตใจของพ่อ

วันนั้นพ่อทนไม่ไหว เมื่อได้ยินแม่พูดเช่นนี้จึงถามลูกๆ ว่าพ่อเป็นนกกระจอกมาอาศัยรังแม่อยู่จริงไหม? แม่เขาด่าว่าอย่างนี้จริงไหม?

น้ำเสียงของพ่อสร้างภาวะตึงเครียดให้กับลูกๆ จึงไม่มีใครกล้าตอบนอกจากคุณยาย เพราะท่านไม่อยากให้พ่อแม่ทะเลาะกัน และได้คิดว่าคำของแม่เป็นคำด่า จึงบอกพ่อ



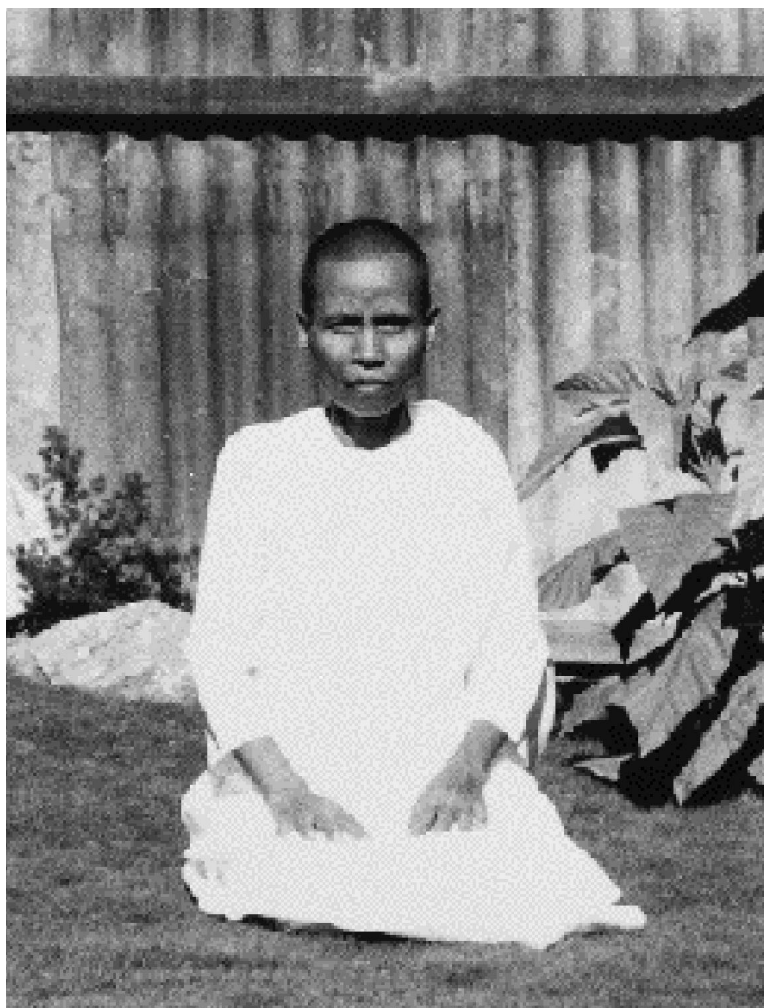
ไปว่า “แม่ไม่ได้ว่าพ่ออย่างนั้นหรอก” แต่ถ้อยคำแห่งความหวังดีนั้นกลับเป็นผลร้ายต่อท่าน เพราะพ่อหันมาโกรธคุณยายแทน และแข่งให้หนูหนวก ๕๐๐ ซาติ

คำแข่งของพ่อติดอยู่ในจิตใจอันละเอียดอ่อนของคุณยายนับแต่นั้นมา เพราะคุณยายรู้สึกว่าคุณให้พรของพ่อแม่ชิ้นศักดิ์สิทธิ์ สามารถส่งผลดีจริงตามที่ท่านพูดได้ ส่วนคำสาปแข่งก็คงต้องศักดิ์สิทธิ์เช่นกัน กลัวจะส่งผลร้ายจริงตามที่แข่งไว้ คุณยายจึงตั้งใจว่า จะขอโหลิกรรมต่อพ่อในยามที่พ่อใกล้จะละโลกตามธรรมเนียมที่เคยเห็นมา เพราะหากไปขอขมาในเวลาที่คุณยายยังแข็งแรงอยู่ พ่ออาจจะย้อนโกรธเป็นไฟขึ้นมาอีกก็เป็นได้

หลังจากนั้นไม่นานพ่อก็ล้มป่วยลง พ่อป่วยหนักหลายเดือน ถึงกับต้องป้อนข้าวกันทุกวัน ลูกๆ จะผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันมาดูแลพ่อ จนกระทั่งเช้าวันที่เป็นวาระสุดท้ายของพ่อ หลังจากที่คุณยายป้อนข้าวพ่อแล้ว ท่านก็เข้าครัวไปกินข้าวแล้วพายเรือออกไปดูต้นข้าวที่กำลังออกรวงอยู่เต็มท้องนาตามปกติ



เมื่อกลับมาถึงบ้าน ท่านเห็นทุกคนกำลังร้องไห้กับการจากไปอย่างไม่มีวันกลับของพ่อ พี่น้องต่างตำหนิว่าคุณยายไปไกลเสียที่ไหนไม่มาขอขมาพ่อ คุณยายฟังถ้อยคำเหล่านั้นด้วยใจที่สงบนิ่ง ท่านไม่ร้องไห้คร่ำครวญ เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องปกติของมนุษย์ที่จะต้องเกิด แก่ เจ็บ ตาย แต่ใจยังคิดกังวลเกี่ยวกับคำแข่งของพ่ออยู่ตลอดเวลา กลัวว่าจะติดตัวไปในภพเบื้องหน้า เพราะท่านกลัวบาป จึงตั้งปณิธานที่จะตามหาพ่อในสัมปรายภพนับแต่วันนั้นเป็นต้นมา





แสวงหา ธรรม

แม้วันเวลาจะผ่านไปนานเพียงใด ความปรารถนาที่จะไปขอขมาพ่อก็ไม่เคยจางหายไปจากใจของคุณยายเลย แม้แต่น้อย ท่านระลึกเสมอว่าสักวันหนึ่งจะต้องไปหาพ่อให้ได้ ไปเพื่อขอขมาจะได้พ้นเวรพ้นกรรมตามที่พ่อแช่งเอาไว้ และหากทราบว่ามีสำนักอาจารย์ใดสามารถสอนให้ไปหาพ่อที่จากโลกนี้ไปแล้วได้ ท่านก็พร้อมจะละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อไปขอเป็นศิษย์ทันที

ในราวปี พ.ศ.๒๔๗๐ เมื่อคุณยายอายุได้ ๑๘ ปี มีข่าวร่ำลือว่าหลวงพ่อดาวตกน้ำ ภาชีเจริญ สามารถสอนคนให้เข้าถึงธรรมกายได้ และหากใครเข้าถึงธรรมกายแล้วก็สามารถไปนรก ไปสวรรค์ ไปนิพพานได้ ไปเยี่ยมพ่อแม่ ปู่ย่า ตายาย



หรือญาติมิตรที่ตายไปแล้วก็ได้ ยิ่งไปกว่านั้นยังสามารถจับมือ
ถือแขนกันได้ หากญาติใครตกนรกก็ช่วยให้พ้นได้ หรือถ้าหาก
ญาติขึ้นสวรรค์ ก็เอาบุญไปเพิ่มให้ได้

เมื่อได้ยินข่าวนี้อุณยารู้สึกดีใจเป็นที่ยิ่ง ท่านตั้งใจว่า
จะต้องไปพบหลวงพ่อดอกน้ำให้ได้ นับแต่นั้นมาไม่ว่าในยาม
ที่กำลังทำนาหรือยามว่างจากภารกิจการทำนา ท่านจะคำนึงถึง
เรื่องการไปขอขมาพ่อยุไม่เว้นวาท และรอคอยจนกว่าจะถึง
เวลาอันสมควร

**ราวปี พ.ศ.๒๔๗๘ เมื่ออุณยอายุได้ ๒๖ ปี ท่าน
ได้ตัดสินใจอย่างเด็ดขาด** ลาแม่และพี่น้อง โดยมอบทรัพย์
สมบัติอันได้แก่ที่ดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน ให้กับน้องสาว
และพระน้องชาย อีกทั้งแก้วแหวนเงินทองทั้งหมดของท่าน ก็
ถอดยกให้พี่น้องไปจนหมดสิ้น เหลือเพียงร่างกายที่แข็งแรง
กับจิตใจที่แข็งแกร่ง และปณิธานอันแน่วแน่ที่จะไปตามหาพ่อ
เท่านั้น

เมื่อไปกราบลาแทบเท้าของแม่ และบอกความตั้งใจ
ให้แม่รับรู้ แม่ฟังแล้วก็ร้องไห้ เป็นภาวะตึงเครียดที่มักจะเกิด



ขึ้นเป็นปกติในยามจากกันเช่นนี้ และเป็นธรรมดาอยู่เองที่ น้ำตาของแม่จะมีอานุภาพต่อลูกมาก แต่คุณยายตั้งใจแน่วแน่แล้วว่า จะต้องไปศึกษาวิชาธรรมกายจากหลวงพ่อดาวพากน้ำ น้ำตาของแม่กับความรักความห่วงหาอาวรณนี้ จึงไม่อาจ เหนี่ยวรั้งความตั้งใจของท่านได้

แม้ว่าความรัก ความเคารพและบูชาแม่ยังมีอยู่อย่าง เปี่ยมล้นก็ตาม แต่คุณยายสามารถแยกแยะระหว่างความรัก ของแม่ และมโนปณิธานในการแสวงหาธรรมของท่านได้ ด้วย เหตุนี้ใจของคุณยายจึงเป็นปกติ ไม่หวั่นไหว ไม่อาลัยอาวรณ ยังคงรักษาไว้ได้อย่างมั่นคง ทั้งความกตัญญูกตเวทิตที่มีต่อแม่ และมโนปณิธานที่จะไปตามหาพ่อให้ได้

อย่างไรก็ดี แม่ได้ยืมเงินให้คุณยาย ๒ บาทสำหรับ เป็น ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ท่านก็รับมาโดยดีเพื่อไม่ให้แม่เสียใจ ต่อจากนั้นก็เดินทางออกจากบ้านไป แม้จะไม่รู้ว่าจะต้องไป เผชิญกับอะไรบ้าง จะเป็นตายร้ายดีเพียงใด อีกทั้งไม่รู้ว่ามีพ่อ ตายแล้วไปอยู่ที่ไหน แต่ท่านก็ต้องไปหาให้พบ เมื่อพบแล้วจะ ได้กราบขอขมาอย่างที่ตั้งใจไว้



เมื่อมาอยู่กับญาติที่กรุงเทพฯ คุณยายสืบทราบว่า คุณนายเลียบ ลิกาญจนานันท์ เศรษฐินิยานสะพานหัน ชอบไปทำบุญถวายภัตตาหารที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เป็นประจำ ท่านจึงไปสมัครเป็นคนรับใช้ที่บ้านนี้ แม้ว่าครอบครัวของท่านจะมีฐานะพอที่จะเลี้ยงตัวเองได้อย่างสบายๆ มีศักดิ์ศรีและเป็นที่ยอมรับของคนทั้งหมู่บ้าน แต่คุณยายกลับถอดวางทุกสิ่งเหล่านั้น ยอมที่จะเป็นคนรับใช้เขา เพียงเพื่อได้มาซึ่งโอกาสในการเข้าถึงธรรมกายของพระลัมมะลัมพุทธเจ้า อันเป็นเป้าหมายสูงสุด บุคคลเช่นนี้หาได้ยากยิ่งในโลก

ครอบครัวของคุณนายเลียบเป็นตระกูลใหญ่ มีสมบัติมากมาย มีตึกแถวยาวเป็นระยะทางหลายกิโลเมตรอยู่ทั้ง ๒ ฝั่งถนน และมีกิจการทำธุรกิจอิมพอร์ตเอ็กซ์พอร์ตอยู่กับหลายประเทศ เหนือสิ่งอื่นใดคุณนายเลียบเป็นอุปัชฌ์จากลำคัญของวัดปากน้ำ ได้ทำบุญเลี้ยงพระณрмаตตลอดระยะเวลายาวนานถึง ๒๐ ปี จึงเป็นที่รู้จักดีของหลวงพ่อดปากน้ำ เป็นที่รู้จักของพระ เณร อุบาสก อุบาสิกาทั้งวัด ซึ่งคุณยายมองดูแล้วว่าอะอาศัยเป็นเส้นทางไปสู่วัดปากน้ำ



คุณยายเป็นคนชนบท เดินทางเข้ามาในกรุงเทพฯ โดยที่ไม่รู้จักใคร การที่จะเข้าไปอยู่ในวัดวาอารามจำเป็นต้องมีผู้ใหญ่ฝากฝัง การตัดสินใจมาอยู่กับครอบครัวนี้ จึงเป็นการตัดสินใจด้วยสติปัญญาอันชาญฉลาดล้ำลึกของท่านที่มุ่งตรงสู่เป้าหมายหลัก อันจะนำไปสู่วัดปากน้ำได้เร็วที่สุด

โดยปกติแล้วคุณยายเลียบเป็นคนเจ้าระเบียบรักความสะอาด ไม่ว่าจะทำอะไร ต้องประณีตเรียบร้อยสวยงาม เมื่อคุณยายเข้าไปอยู่ในบ้านนี้ ท่านก็รับใช้เขาทุกอย่าง โดยไม่คิดว่าเป็นการรับใช้ หากแต่คิดว่าจะไปช่วยทำบ้านของเขาให้สะอาด ไปช่วยรักษาสมบัติของเขาที่มีอยู่นี้ไม่ให้เสื่อมสลาย

แม้ท่านจะเติบโตใหญ่จากวิถีชีวิตชาวนา แต่ท่านก็สามารถจัดการดูแลทำงานบ้านทุกอย่างได้ละเอียดประณีต เป็นที่ถูกใจเจ้าของบ้านโดยไม่ต้องบอกต้องสอน เพราะอุปนิสัยของคุณยายนั้นเป็นคนขยันขันแข็ง อดทน มีระเบียบวินัย รักความสะอาด และซื่อตรงมาตั้งแต่เด็ก

เมื่ออุปนิสัยเหล่านี้ได้แสดงออกให้เจ้าของบ้านเห็นอยู่เสมอ คุณยายจึงได้รับการยกฐานะจากคนรับใช้ธรรมดา มา



เป็นหัวหน้าคนรับใช้ในเวลาเพียงไม่ถึงสัปดาห์ และยังไปกว่านั้น
คุณนายเลียบยังไว้วางใจมอบกุญแจห้องเก็บสมบัติไว้ให้คุณยายช่วย
ดูแล

ห้องเก็บสมบัตินี้เป็นเสมือนคลังของบ้าน แก้วแหวน
เงินทองทั้งหมดจะถูกเก็บไว้ในกำป็นซึ่งอยู่ในห้องนี้ ไม่มีใคร
สามารถเข้าไปได้แม้แต่ลูกหลาน นอกจากเจ้าของบ้านกับคุณ
ยายที่ได้รับมอบหมายให้ดูแลทำความสะอาด และคอยรักษา
สมบัติเหล่านั้นเท่านั้น

ด้วยความรับผิดชอบของคุณยาย เจ้าของบ้านจึง
มั่นใจว่า หากมีท่านอยู่ เขาสามารถไปไหนมาไหนได้โดยไม่ต้อง
ห่วงกังวล เพราะคุณยายทำหน้าที่ของท่านได้อย่างสมบูรณ์
เจ้าของบ้านจึงทั้งรักและไว้วางใจ อีกทั้งมีความรู้สึกว่า หาก
เอาใจมาวางไว้ที่คุณยายแล้วไม่ผิดหวัง เพราะวางตรงนี้แล้ว
เชื่อมือได้ เชื่อถือได้ว่าปลอดภัย



ศึกษาวิชา ธรรมกาย

โดยปกติแล้ว คุณนายเลียบจะเชิญคุณยายทองสุกลำแดงบ้านศิษย์ที่ปฏิบัติธรรมได้ผลดีจนหลวงพ่อดปากน้ำไว้วางใจส่งออกไปเผยแผ่ธรรมะให้มาสอนธรรมะที่บ้านเป็นประจำเมื่อคุณยายเห็นคุณยายทองสุกมา ใจของท่านก็พองโตด้วยความปิติ เพราะท่านรู้ว่าคุณยายทองสุกสามารถสอนธรรมะได้ ความรู้สึกของคุณยายคราวนั้นเปี่ยมไปด้วยความอยากเข้าใกล้ อยากฟัง อยากปฏิบัติตาม แต่ด้วยความคิดที่ว่าเวลานี้ท่านอยู่ในฐานะคนรับใช้ การที่จะไปนั่งปฏิบัติธรรมกับเจ้านายนั้นไม่เป็นการสมควร คุณยายจึงหาโอกาสเข้าไปคอยรับใช้คุณยายทองสุก เพื่อจะได้มีโอกาสเรียนธรรมปฏิบัติบ้าง



โดยเหตุนี้คุณยายจึงต้องเหน็ดเหนื่อยมากยิ่งขึ้นไปอีก เพราะต้องเจียดเวลามาคอยดูแลเอาใจใส่คุณยายทองสูกอีกคนหนึ่ง นอกเหนือจากงานบ้านที่ต้องทำอยู่เดิม เริ่มตั้งแต่นำเสื้อผ้าของคุณยายทองสูกไปซัก ตาก พับ และรีดให้อย่างประณีต เป็นระเบียบเรียบร้อย นอกจากนี้ยังดูแลปูที่หลับที่นอนให้อย่างตึงเรียบสวยงาม หรือแม้แต่ปรุงก็สะอาดมีกลิ่นหอม ตลอดจนการจัดเตรียมเรื่องอาหารการกินจีปาละ ทุกสิ่งทุกอย่างเหล่านี้ เพียงเพื่อให้คุณยายทองสูกเมตตาสอนธรรม-ปฏิบัติให้อย่างเดียวเท่านั้น

การที่คุณยายต้องเหน็ดเหนื่อยมาตลอดเพื่อเป้าหมายอันบริสุทธิ์นี้ไม่เคยสูญเปล่า ได้เข้าไปเติบโตเบ่งบานอยู่ในใจของคุณยายทองสูก พุ่มพักเป็นความเมตตาเอ็นดูคุณยายมากเป็นพิเศษ จนกระทั่งวันหนึ่งท่านถามคุณยายว่า “จะเรียนธรรมะบ้างไหมล่ะ?”

เมื่อได้ฟังดังนี้ คุณยายก็รู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่งรีบตอบว่า “อยากเรียนจ้ะเลยแต่ว่าขึ้นไปเรียนด้วยไม่ได้ กลัวเจ้าของบ้านจะไม่อนุญาต”



คุณยายทองสุกจึงเมตตา ขออนุญาตเจ้าของบ้านให้
คุณยายขึ้นไปนั่งสมาธิด้วย และสอนธรรมปฏิบัติ โดยแนะนำ
ให้วางใจไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ แล้วภาวนาสัมมารัง
เพียงได้ยินคุณยายทองสุกสอนเท่านั้น ก็ดูเหมือนจะเป็นเรื่องที่
สร้างความปิติไม่รู้จบสำหรับคุณยายเลยทีเดียว ดังนั้นวันหนึ่งๆ
ในระหว่างนั้นคุณยายจะรีบทำงานบ้านให้เสร็จอย่างรวดเร็วเพื่อ
หาโอกาสนั่งสมาธิตามลำพัง เพราะหากงานบ้านเสร็จเร็วเพียง
ใด ท่านก็จะมีเวลานั่งสมาธิมากขึ้นเพียงนั้น

อย่างไรก็ตาม เป็นความจริงที่ว่าชีวิตของคนรับใช้ที่
อยู่ในบ้านเศรษฐีนั้นยากที่จะหาเวลาว่างเป็นของตนเอง เพราะ
แม้จะเสร็จงานอย่างหนึ่งแล้ว เจ้านายก็ยังใช้ให้ไปทำงานอื่น
ต่อไปอีกได้ตลอดเวลา เมื่อเป็นเช่นนั้นงานของคุณยายจึงหนัก
มาก หนักเพราะทำงานให้เจ้านายอย่างทุ่มเท เพราะอยากได้
โอกาสศึกษาธรรมะที่วัดปากน้ำ เพราะอยากจะไปปฏิบัติ-
ธรรมกับเจ้านายเวลาคุณยายทองสุกมา แล้วก็หนักเพราะ
ว่าต้องบริหารเวลาเพื่อให้ได้โอกาสว่างในการปฏิบัติธรรมส่วน
ตัวโดยไม่เสียงาน แต่ถึงกระนั้นท่านไม่เคยปรียากพร่ำบ่น



อะไรเลย ทำด้วยความขี้มั่วแจ่มใส ไม่มีเวลาว่างเว้นจาก
การทำความดี ทำภารกิจทุกด้านอย่างสมบูรณ์ไปพร้อมๆ กัน

การเรียนธรรมปฏิบัติที่บ้านคุณนายเลียบนี้จะเรียนกัน
บนดาดฟ้า เพราะว่าอากาศเย็นสบาย หลังจากทำงานเสร็จ
ในแต่ละวันแล้ว แม้จะตีกด้นเพียงใด คุณนายจะขึ้นมานั่งสมาธิ
บนดาดฟ้านี้เพียงลำพังเสมอ ท่านพยายามทำความเพียรเรื่อย
ไป เริ่มตั้งแต่ตอนแรกๆ ก็คิดฟุ้งมากจนกระทั่งฟุ้งน้อย จาก
ฟุ้งน้อยจนถึงไม่ฟุ้งเลย และจากไม่ฟุ้งเลยมาถึงขั้นรู้สึกโล่ง โปร่ง
เบา สบาย แล้วในที่สุดก็เห็นจุดสว่างเล็กๆ เหมือนดวงดาวใน
อากาศเกิดขึ้นภายใน ท่านทำใจหยุดในหยุด นิ่งในนิ่ง ดังเข้า
กลางของกลางเข้าไปเรื่อยๆ ในที่สุดท่านก็สมปรารถนา เข้า
ถึง ธรรมกายบนดาดฟ้านั่นเอง



พบพ่อ

เมื่อคุณยายเข้าถึงธรรมกายแล้ว ท่านก็ยังพากเพียรปฏิบัติต่อไปอีก จนใจนิ่งสนิทและสว่างมาก ท่านเล่าประสบการณ์นี้ให้คุณยายทองสุกฟัง พร้อมกับปรารภเรื่องพ่อของท่านว่า

“พี่ พี่ ฉันอยากไปหาพ่อจังเลย ไม่รู้ว่าพ่อตายแล้วไปอยู่ที่ไหน”

คุณยายทองสุกบอกว่า “มันก็จะไปยากอะไรล่ะ”

และได้แนะนำคุณยายให้ไปหาพ่อด้วยวิชชาธรรมกาย



พอคุณยายทองสุขแนะนำเท่านั้น คุณยายก็ถอดกายออกไปเหมือนหลุดไปทั้งตัว เป็นพระธรรมกายที่ใสละเอียดย ในเวลานั้นคุณยายไม่ได้คิดไว้เลยว่า พ่อจะไปเกิดที่ไหน ใจของท่านเป็นกลางๆ สุดแต่ธรรมกายภายในจะนำไป เมื่อธรรมกายนำไปถึงนรกเท่านั้น ไฟนรกก็ดับ เครื่องทรมานสัตว์นรกทั้งหมดก็หยุดทำงานชั่วคราว ณ ที่นั้นคุณยายมองเห็นสัตว์นรกต่างๆ ที่กำลังได้รับความทุกข์ทรมาน มีทั้งตัวเป็นคนหัวเป็นสัตว์ และตัวเป็นสัตว์หัวเป็นคน สุดแต่เวรกรรมที่ได้ทำไว้ในอดีต สัตว์นรกแต่ละประเภทก็มีเครื่องทรมานแตกต่างกัน

คุณยายตรวจดูด้วยญาณทัสสนะของธรรมกาย ท่านมองเห็นพ่อ ซึ่งบัดนี้ฝ่ายผมไม่มีเสื้อผ้า รวมทั้งไม่มีเรี่ยวแรง พ่อต้องรับผลกรรมด้วยการดื่มน้ำทองแดงที่ร้อนแรง จนกระทั่งตาย เมื่อตายแล้วก็เกิดมารับการทรมานอีกซ้ำแล้วซ้ำเล่า เมื่อได้พบธรรมกายของคุณยาย พ่อก็ยกมือไหว้ แต่เพราะความไม่มีแรง มือนั้นจึงกลับตกลงไปดังเดิม คุณยายสงสารพ่อ ไม่อยากให้ตกอยู่ในนรกอีกต่อไป ท่านจึงอาศัยพระธรรมกายแนะนำให้พ่ออาราธนาศีล ๕ พร้อมกับให้นึกถึงบุญกุศลที่เคย



ทำเอาไว้ในสมัยที่เป็นมนุษย์

หลังจากรับศีลแล้ว พระธรรมกายก็พาพ่อขึ้นไปบนสวรรค์ คุณยายมองเห็นพ่อเปลี่ยนจากสภาพที่ทนทุกข์ทรมาน ผิพรรณที่ชุปซิดก็กลับเป็นผ่องใส มีเสื้อผ้าชุดใหม่อันเป็นทิพย์ มาสวมกาย

วิมานของพ่อดูซ่อมช่อกว่าวิมานของเทวดาอื่นทั้งหมด เพราะเมื่อครั้งที่พ่อยังเป็นมนุษย์อยู่นั้น เป็นมนุษย์ประเภท บุญก็ทำกรรมก็สร้าง วัดก็เข้าเหล้าก็กิน เพราะฉะนั้นด้วยผลบุญที่ทำ จึงทำให้มีวิมานคอยอยู่ แต่เพราะทำด้วยจิตที่ไม่ค่อยบริสุทธิ์นัก วิมานจึงมัวหมอง แม้ในเวลาทำบุญก็ทำไปตามกำลัง ไม่ได้ทำเต็มกำลัง เพราะฉะนั้นวิมานของพ่อจึงไม่ใหญ่โตเหมือนคนอื่น ส่วนการที่พ่อดื่มเหล้า กรรมนั้นได้ส่งผลให้พ่อไปตกในนรก

เมื่อคุณยายช่วยให้พ่อพ้นจากนรกขึ้นไปอยู่บนวิมานได้ คุณยายทองสุกจึงแนะนำให้เอาบุญที่เข้าถึงธรรมกายช่วยปรับปรุงวิมานให้ใหญ่โตขึ้น ยิ่งไปกว่านั้นกายของพ่อได้เปลี่ยนเป็นกายเทพบุตรที่มีเครื่องประดับ และมีบริวารสมบัติมากมาย



หลังจากนั้นคุณยายทองสุกก็สอนพ่อให้ภavana “**สัมมา
อรหัง**” และกำชับว่าหากพ่อลืมภavana เมื่อใดก็จะหล่นลงไปอีก
พ่อรับปากอย่างแข็งขัน เนื่องจากไม่อยากจะตกไปในนรก ไป
รับความทุกข์ทรมานจากการโดนกรอกน้ำทองแดงที่กำลังเดือด
พล่านอีกต่อไป เพราะพ่อได้รับรู้ความเจ็บปวดทั้งหมดแล้วว่า
เมื่อน้ำทองแดงเข้าไปในปากแล้วก็จะเผาไหม้เนื้อตัวให้ละลาย
ไปทันที แล้วกลับฟื้นขึ้นมาใหม่อีกเพื่อชดใช้กรรมต่อ และจะ
ต้องเป็นเช่นนี้ตลอดเวลายาวนาน ได้รับความทุกข์ทรมานอย่าง
แสนสาหัส

คุณยายมีโอกาสดขอโหสิกรรมกับพ่อในคราวนั้น พ่อ
ของท่านซึ่งเป็นเทพบุตรไปแล้วก็ประนมมือไหว้พระธรรมกาย
ให้โหสิกรรมกับคุณยายทุกประการ พ่อบอกกับคุณยายว่า

“ที่พูดไปนั้นพูดด้วยความโมโห แต่ไม่มีเจตนาจะให้ลูก
ทุหนวกอย่างนั้น แต่ถ้าลูกติดค้างอยู่ในใจ ไม่สบายใจ พ่อก็ให้
อภัยโหสิกรรม”



ชีวิตในวัดปากน้ำ

เมื่อคุณยายปฏิบัติธรรมจนเข้าถึงธรรมกาย และไปช่วยพ่อให้พ้นจากนรกได้สำเร็จแล้ว ความรู้สึกแหม่มชื่นเบิกบานก็ท่วมท้นอยู่เต็มหัวใจ ไม่มีความปรารถนาอะไรอีกทั้งสิ้น ท่านกล่าวว่าการเข้าถึงธรรมกายนั้นเป็นสุขอย่างยิ่ง สุขที่ไม่อาจหาสิ่งใดมาทดแทนได้ในโลก เป็นความสุขที่ไม่มีประมาณ เป็นสุขล้วนๆ เป็นความรู้สึกที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนเลยในชีวิต แม้ใครจะเอาทองคำกองท่วมหัวมาแลกก็ไม่ยอม

ด้วยเหตุนั้นคุณยายจึงคิดว่า จะต้องทำงานให้มากยิ่งขึ้น เพื่อให้เจ้านายเห็นใจ แล้วจะได้ขอโอกาสไปปฏิบัติธรรม



ที่วัดปากน้ำลึก ๑ เดือน วันหนึ่งสบโอกาสเหมาะ หลังจากคุณยายได้นัดแนะกับคุณยายทองสุกไว้แล้ว ท่านเข้าไปขออนุญาตเจ้าของบ้านไปปฏิบัติธรรมที่วัดปากน้ำ เจ้าของบ้านก็เต็มใจอนุญาต แต่ได้กำชับว่าเมื่อครบหนึ่งเดือนแล้วให้กลับมา คุณยายฟังแล้วท่านก็นิ่งไม่ได้ตอบว่าอะไร เจ้าของบ้านจึงเข้าใจเอาเองว่า เมื่อครบกำหนดแล้วคุณยายจะกลับมา

คืนนั้นคุณยายนอนหลับแล้วฝันไปว่า ตัวท่านเองยืนอยู่บนฝั่งแม่น้ำใหญ่ มีเรือลำหนึ่งพาท่านข้ามแม่น้ำไปยังอีกฝั่งหนึ่ง ซึ่งมีต้นโพธิ์ใหญ่มาก มีใบดกร่มครึ้ม ทั้งใหญ่ทั้งสวยงามให้ร่มเงาร่มรื่น หลังจากขึ้นฝั่งได้ท่านก็เข้าไปนั่งใต้ต้นโพธิ์ด้วยความรู้สึกเป็นสุขอย่างยิ่ง แล้วก็รู้สึกตัวตื่นขึ้น

คุณยายทองสุกพาคุณยายไปวัดปากน้ำเป็นครั้งแรกในเวลาบ่ายของวันพฤหัสบดี ราวปี พ.ศ.๒๔๔๑ ขณะนั้นหลวงพ่อวัดปากน้ำกำลังลงสอนธรรมปฏิบัติอยู่ที่ศาลา ซึ่งอยู่ใกล้กับโรงครัวของวัด^๑ เมื่อคุณยายทองสุกแนะนำคุณยายกับหลวงพ่อวัดปากน้ำ หลวงพ่อก็เงยหน้าขึ้นมามองคุณยาย ท่านนั่งอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็ทักขึ้นมาด้วยถ้อยคำซึ่งยากต่อการเข้าใจ



สำหรับคุณยายในขณะนั้นว่า

“มึงมันมาเข้าไป” แล้วท่านก็ส่งคุณยายเข้าโรงงาน
ทำวิชาในวันนั้นเลย

โดยปกติ การที่จะเข้าโรงงานทำวิชาในสมัยนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายนัก จะต้องผ่านด่านคือการทดสอบจากผู้ที่จะเข้าถึงธรรมกายรุ่นพี่ ซึ่งจะตั้งคำถามที่มนุษย์ธรรมดาตอบไม่ได้ มีแต่ผู้ที่เข้าถึงธรรมกายเท่านั้นจึงจะตอบได้ เพราะได้เข้าไปถึงผู้รู้แจ้งเห็นแจ้งจริง ถ้าสามารถตอบคำถามได้ จึงจะเข้าโรงงานทำวิชาได้ แต่สำหรับคุณยายแล้วท่านไม่ได้ผ่านขั้นตอนนี้เลย เพราะหลวงพ่อดปากน้ำท่านสั่งให้เข้าไปทำวิชาได้ทันที

นอกจากการเข้าโรงงานทำวิชาจะยากแล้ว การมีชีวิตอยู่ในสิ่งแวดล้อมใหม่เช่นนี้ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย นอกจากจะต้องปรับตัวให้เข้ากับสถานที่ใหม่แล้ว ยังจะต้องปรับให้เข้ากับบุคคลรอบข้างอีกด้วย

๑หลวงพ่อดปากน้ำท่านจะสอนธรรมปฏิบัติให้กับสาธุชนทั่วไปทุกวันพฤหัสบดีในช่วงบ่าย หากมีการสอนในวันอื่นๆ ถือว่าเป็นโอกาสพิเศษ



เมื่อแรกที่เข้าไปอยู่ในวัดปากน้ำนั้น เนื่องจากคุณยายเป็นคนใหม่สำหรับที่นี่ ท่านเข้ามาโดยไม่รู้จักใคร สิ่งของเครื่องใช้ที่ได้รับจึงล้วนแต่เป็นของเก่าๆ ที่เขาเก็บทิ้งไว้โดยไม่มีใครดูแล ไม่ว่าจะเป็นเตียง ตั่ง มุ้งหรืออะไรก็ตาม มุ้งที่ได้รับก็เป็นมุ้งที่ขาดและเก่าเก็บ ของที่เก็บเอาไว้มานานๆ โดยไม่ได้ดูแลย่อมมีกลิ่นเหม็น แต่ท่านก็รับมาด้วยความรู้สึกซุ่มซ่ามขึ้นใจ เพราะคิดเพียงว่า จะอาศัยมุ้งนี้กันเหลือบ ยุง รัน ไร ไม่ให้มาไต่ตอม ซึ่งท่านก็เอามาซักจนสะอาด แล้วปะเย็บอย่างดี

เตียงที่ได้รับก็เป็นเตียงขาหัก เป็นเตียงที่เขาไม่ใช้แล้ว เก็บซุกไว้ในห้อง อยู่ในสภาพที่พัง มีกลิ่นเหม็น และมีตัวเรือดบ่งบอกถึงความสกปรกและอับชื้น คุณยายท่านได้เตียงอย่างนั้นมาก็ไม่รู้สึกเสียใจแต่ประการใด เพราะคิดว่าจะอาศัยเตียงนั้นนอนเพื่อพักผ่อนร่างกายให้หายง่วงเหงาหาวนอน เมื่อสดชื่นแล้วจะได้เอากำลังนั้นมาปฏิบัติธรรมต่อไป

ท่านไม่มีข้าทาสบริวารหญิงชาย ไม่มีสมบัติเพชรนิลจินดาใดๆ ทั้งสิ้น มีเพียงความคิดที่ดั่งามที่จะศึกษาวิชาธรรมกาย เมื่อได้เตียงมาก็จัดการซ่อมแซมเตียงนั้นให้พอ



นอนได้ แม้ว่าท่านจะไม่มีความรู้ในเรื่องนี้เลย แต่ท่านก็ต้องจัดการซ่อมแซมทุกสิ่งทุกอย่างด้วยตนเอง จากนั้นก็ปิดกวาด เช็ดถูให้ดูใหม่เอี่ยม ถึงกระนั้นตัวเรือดที่ซ่อนเร้นหลบอยู่ตามซอกเล็กๆ ก็ยังหลงเหลืออยู่บ้าง ตกกลางคืนขณะที่ท่านกำลังหลับ ตัวเรือดก็ออกมากัดท่าน มันกัดจิดทีหนึ่งก็สะดุ้งตื่นทีหนึ่ง นอนหลับๆ ตื่นๆ อย่างนั้นทั้งคืน

โดยปกติคนที่นอนหลับๆ ตื่นๆ ทั้งคืน พักผ่อนไม่เต็มที่ อารมณ์จะอ่อนไหวหงุดหงิดง่าย แต่คุณยายท่านไม่เป็น อย่างนั้น ท่านหากระโถนเล็กๆ มาใบหนึ่ง ลักษณะเหมือน ถ้วยแก้ว ขนาดเท่ามือกำรอบมาไว้ที่หัวนอน เอาผ้าขาวรอง กันกระโถน แล้วเอากระดาษขาวปิดไว้ เมื่อตัวเรือดมาดูดเลือด ท่านก็ จับตัวเรือดใส่ไว้ในกระโถนนั้น แล้วเอากระดาษปิดไว้ พอถึงตอนเช้าก็เอาไปปล่อย ท่านเก็บจนกระทั่งตัวเรือดหมดสิ้นไป เติงนอนของท่านจึงสะอาดสะอ้านมาก

ด้วยเหตุนี้สมาชิกนักรบกองทัพธรรมที่อยู่วัดมาก่อน จึงชอบมาดูเตียงของท่านที่แม้จะไม่สวยงาม แต่ความสะอาด นั้นให้ความรื่นรมย์ใจ เหมือนดอกไม้ในสวนที่สดใส ชูก้านดอก



เบ่งบาน แม้ปราศจากถ้อยคำว่า “เชิญมาดู” ก็สามารถดึงดูด
คนให้เข้าไปดูไปดมใกล้ๆ ได้ รวากับมีน้ำมาหล่อเลี้ยงให้ดอกไม้
นั้นสดชื่นงดงาม เตี้ยงเก๋าๆ พังๆ ของคุณยายก็เช่นกัน เสมือน
มีน้ำหล่อเลี้ยง เป็นน้ำแห่งความบริสุทธิ์สะอาดที่กลั่นจากใจ
ถึงมือ จากมือถึงเตี้ยง และจากเตี้ยงไปถึงใจของผู้ที่มาดู เตี้ยง
ของคุณยายจึงกลายเป็นที่ชุมนุมของนักรบกองทัพนครที่ชอบ
มาจับมาลูบคลำเตี้ยงของท่าน

สำหรับเรื่องอาหาร คนเก๋าๆ ที่อยู่มาก่อนนั้นก็ไมยอม
ให้คุณยายไปร่วมวงด้วย เพราะท่านมีรูปร่างผอม ผมยว
ตาลึก เนื้อตัวสะพรั่งไปด้วยเส้นเอ็น เป็นธรรมดาอยู่เองที่ใคร
เห็นก็ต้องคิดว่าท่านเป็นโรค กลัวจะติดเชื้อโรคจากท่าน ดัง
นั้น เวลาเขาเอาอาหารมาให้ เขาก็ตักใส่จานสังกะสีแล้ว
เลือกใส่ให้ เหมือนไม่เต็มใจ คุณยายต้องพบกับสภาพเช่นนี้ทุก
วัน วันละ หลายๆ ครั้ง

คนเราหากถูกใครแสดงความรังเกียจเช่นนี้ทุกวัน คง
ยากที่จะทนอยู่ต่อไปได้ แต่วิสัยของคนมีบุญนั้นสอนตัวเองได้
คุณยายคิดว่าท่านมาอยู่ที่นี่เพื่อปฏิบัติธรรม ออกจากบ้านมา



เพื่อศึกษาวิชาธรรมกาย อาหารมือนี้หรือทุกมือเป็นของ
หลวงพ่อดปากน้ำ ที่ได้มาจากบุญของผู้ที่มีศรัทธา เพราะ
หลวงพ่อดปากน้ำเป็นเนื่อนาบุญ คนอยากได้บุญก็มาทำบุญ
กับท่าน แล้วท่านก็แผ่มาถึงคุณยายและลูกศิษย์ทุกๆ คน

คุณยายท่านเป็นคนใจใสบริสุทธิ์ มองโลกในแง่ดี ท่าน
คิดว่าเป็นธรรมดาอยู่เองที่คนจัดอาหารจะต้องเหนื่อยมากเป็น
พิเศษ เพราะต้องอยู่หน้าเตาไฟ ต้องตื่นแต่ตีห้าตื่นไปหา
ซื้ออาหารมา นอกจากการปรุงอาหารอยู่หน้าเตาไฟจะร้อนแล้ว
ยังต้องเหน็ดเหนื่อยจัดแจกอาหารอีก ดังนั้น ไม่ว่าเขาจะให้
อาหารด้วยกิริยาอาการอย่างไรก็ตาม หน้าที่ของท่านคือรับ-
ประทานอาหารของหลวงพ่อดปากน้ำ เพื่อให้มีแรงปฏิบัติ
ธรรมและเพื่อศึกษาวิชาธรรมกายเท่านั้น

ส่วนการที่ใครมองว่าคุณยายเป็นโรคนั้น ท่านก็คิดว่า
ดีเหมือนกัน เพราะจะได้ปลีกตัวมาอยู่ตามลำพัง รับประทาน
อาหารคนเดียวจะอึดเวลาไหนก็ได้ ไม่ต้องเกรงใจใคร ขณะที่
รับประทานก็มีเวลาสำหรับตรึกธรรมะไปด้วย เสร็จแล้วก็ไป
ล้างจาน ล้างจานไปด้วยขณะเดียวกันก็ล้างใจไปด้วย สะอาด



ทั้งงานสะอาดทั้งใจ

**คุณยายท่านมีความแน่วแน่เด็ดเดี่ยวในการ
ศึกษาวิชาธรรมกายเพียงอย่างเดียว ไม่เคยรู้สึกหวั่น
ไหวต่อเรื่อง ไร้อาระ ให้เป็นอุปสรรคต่อการแสวงหา
ธรรมะของท่านเลย**



ก้าวไปสู่การ ทำวิชา

คุณยายเป็นคนใหม่ที่ก้าวเข้ามาสู่การทำวิชา แต่ท่านไม่ประมาท ตรึกธรรมะตลอดทุกอิริยาบถ ไม่คิดถึงเรื่องใดทั้งสิ้น ฝึกหยุดในหยุด นิ่งในนิ่ง เข้าไปเรื่อยๆ ทั้งวันทั้งคืนด้วยความวิริยะอุตสาหะยิ่ง เพื่อจะได้รู้เห็นวิชาเหมือนผู้ที่มาก่อน หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านจะได้ใช้งานได้อย่างทันใจ เมื่อฝึกมากขึ้น ความละเอียดก็เพิ่มขึ้นไปตามลำดับ จนละเอียดกว่าเดิมที่เคยเป็นมาก่อน และสว่างยิ่งกว่าดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวันมา ร้อยเรียงกันเต็มท้องฟ้า



ต่อมา หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านมักจะถามคำถาม ซึ่ง
คุณยายไม่เคยคิดมาก่อน วันแรกที่ท่านเจอข้อสอบของหลวง-
พ่อวัดปากน้ำ คำถามแรกก็คือ

“ลูกจันทร์ เมื่อก็หลวงพ่อเดินผ่านโบสถ์มา เห็นนก
มันไปเกาะบนหลังคา มันเหลียวมาดูข้างหลัง แล้วมันก็หันไป
ดูข้างหน้า มันทำอย่างนั้นทำไมวะ?”

เมื่อฟังคำถามแล้ว คุณยายท่านก็หยุดนิ่งอย่างเบา
สบาย หยุดในหยุด ดิ่งเข้ากลางไป พอหยุดถูกส่วนก็เห็นเป็น
เรื่องเป็นราว ทั้งรู้ทั้งเห็น แล้วตอบว่า

“นกมันก็หันไปดูทางที่มันมา จะได้จำทางได้ แล้วมัน
ก็มองไปข้างหน้า ดูที่หมายที่มันจะไปหากินเจ้าค่ะ”

หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านก็ว่า

“เออ มันต้องอย่างนี้ซิวะ”

หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านจะค่อยๆ ถามจากง่ายไปหา
ยาก พอวันรุ่งขึ้นท่านก็ถามอีก



“ลูกจันทร์ หลวงพ่อออกมาจากหอนั้น เห็นคนพิการ
ขามันเป่ เอ็งลองไปดูซิว่ากายละเอียดของมันเป่ด้วยหรือเปล่า”

คุณยายท่านก็หาคำตอบมาจนได้ เวลาหลวงพ่от่าน
ถาม ถ้าใครตอบถูกท่านก็จะบอกว่า

“เออ มันต้องอย่างนี้ซิวะ”

ถ้าไม่ถูกท่านจะนิ่งๆ เฉยๆ ถามอย่างนี้ไปเรื่อยๆ จน
กระทั่งเรื่องยากขึ้นๆ เช่นถามถึงแขกพาหุรัด ถึงความเชื่อถือ
อะไรต่างๆ ซึ่งคุณยายไม่เคยรู้เรื่องมาก่อน แต่ด้วยญาณทัสสนะ
ที่แม่นยำ ทำให้ท่านตอบถูกทั้งหมด นอกจากนี้หลวงพ่อด-
ปากน้ำท่านจะคอยซักถามคุณยายเสมอว่า

“เวลาออกไปที่หอนั้นนะ เอ็งอยู่ตรงกลางหรือเปล่า
วะ?”

ทำให้คุณยายต้องเอาใจไว้ตรงกลางกายตลอด ไม่ให้
คลาดเคลื่อนทั้งกลางวันกลางคืน เมื่อเป็นอย่างนี้ ความรู้สึกซึ่ง
เข้าไปเรื่อยๆ จนในที่สุดท่านได้มานั่งบนเตียงขาดรู้



เตียงชาดรู้นี้ มีลักษณะคล้ายธรรมาสน์สำหรับพระนั่งเทศน์ ขนาดพอดีตัว มีไว้ให้เป็นเกียรติสำหรับผู้ที่ธรรมะดีเด่น เวลาคุณยายนั่งสมาธิในตอนกลางคืน จะต้องกางมุ้งครอบไว้อีกทีหนึ่ง เนื่องจากเตียงนี้มีขนาดเล็ก จึงเป็นเหตุให้คุณยายต้องนั่งตัวตรงนิ่งอยู่ตลอดเวลา เพราะถ้าเผลอทำตัวเอียงไปทางใดทางหนึ่งแม้เพียงนิดเดียว จะถูกยุ้งกัณฑ์ทำนั่งสมาธิของท่านจึงสวยงามที่สุด

ส่วนคำว่า“ชาดรู้”คือการทำให้หยุดนิ่งสนิทสมบุรณ์ ร้อยเปอร์เซ็นต์ จนกระทั่งหลุดจากกายหยาบเข้าไปสู่กายธรรมที่ละเอียดขึ้นไปเรื่อยๆ ทั้งการรับรู้ภายนอกเข้าไปรับรู้ภายใน เมื่อครบกำหนดเวลาแล้วจึงถอน การชาดรู้ทำให้จิตบริสุทธิ์มาก มีพลังมาก ความรู้กว้างขวางมาก และมีญาณทัสสนะแม่นยำมาก จนกระทั่งความรู้แตกฉาน ทำให้เข้าใจเรื่องราวของโลกและชีวิตเพิ่มมากขึ้นไปตามลำดับ

คุณยายท่านเอาจริงเอาจัง จนกระทั่งขยับจากผู้ที่ไม่รู้อะไรมาเป็นผู้อยู่แถวหน้า ได้รับความไว้วางใจจากหลวงพ่อดาวปาน้ำ ให้เป็นหัวหน้าเวรชาดรู้ ซึ่งถือว่าเป็นตำแหน่งอัน



ทรงเกียรติยิ่งสำหรับผู้ศึกษาวิชาธรรมกายที่ฝึกฝนตนเองมา
อย่างดีแล้ว

ครั้นแล้ววันเวลาที่ไม่ว่าพรารณาก็มาถึง หลังจากที่อยู่วัดปากน้ำครบ ๑ เดือน ถึงกำหนดที่คุณยายจะต้องกลับไป
หาคุณนายเลียบ แต่เมื่อผ่านมาถึงเพียงนี้ท่านก็ตั้งใจว่าจะไม่
กลับไปอีก จึงได้ปรึกษากับคุณยายทองสุกว่า

“พี่ พี่สุก ฉันไม่กลับแล้วนะ”

“กูก็ไม่กลับไฉน อีกำง เราบวชกันดีกว่า” คุณยาย
ทองสุกท่านเรียกคุณยายว่า “อีกำง”

“แล้วเราจะบวชกันอย่างไรละ” คุณยายถาม

“เช่าผ้าเชาบวชกันดีกว่า”

คุณยายทองสุกออกความเห็น เพราะในสมัยนั้นการ
จะหาซื้อผ้าสักผืนเป็นเรื่องลำบาก จึงต้องใช้วิธีเช่าเชามา เมื่อ
ตัดสินใจดังนั้นแล้วทั้งสองจึงพากันโกนศีรษะบวชกันในคืนนั้น
ซึ่งหลวงพ่อดปากน้ำท่านก็ตั้งใจที่ทหารของท่านมาปฏิบัติหน้าที่
แล้ว



วันรุ่งขึ้นเมื่อคุณนายเลียบจะมารับกลับก็เห็นอุบาสิกาทั้งสองนั่งอยู่ตรงหน้าหลวงพ่อด้านหน้า ซึ่งนอกจากผมยาวจะหายไปจากศีรษะหมดสิ้นแล้ว หน้าตาผิวพรรณยังงวอลสดชื่นด้วยธรรมรังสีของพระธรรมกายอีกด้วย

เวลานั้นคุณนายเลียบยังไม่กล้าพูดสิ่งใด ทั้งนี้เพราะเกรงใจหลวงพ่อด้านหน้า จึงได้แต่มองหน้ากัน แต่ในที่สุดหลังจากที่หลวงพ่อด้านหน้าลุกออกไปแล้ว คุณนายเลียบก็ถามคุณยายด้วยความไม่เข้าใจว่า

“ไหนว่าจะกลับ ทำไมบวชล่ะ?”

คุณยายท่านไม่ตอบสิ่งใดเลย ได้แต่นั่งฟังด้วยอาการสงบนิ่งอันเป็นอริยาบถปกติของท่าน

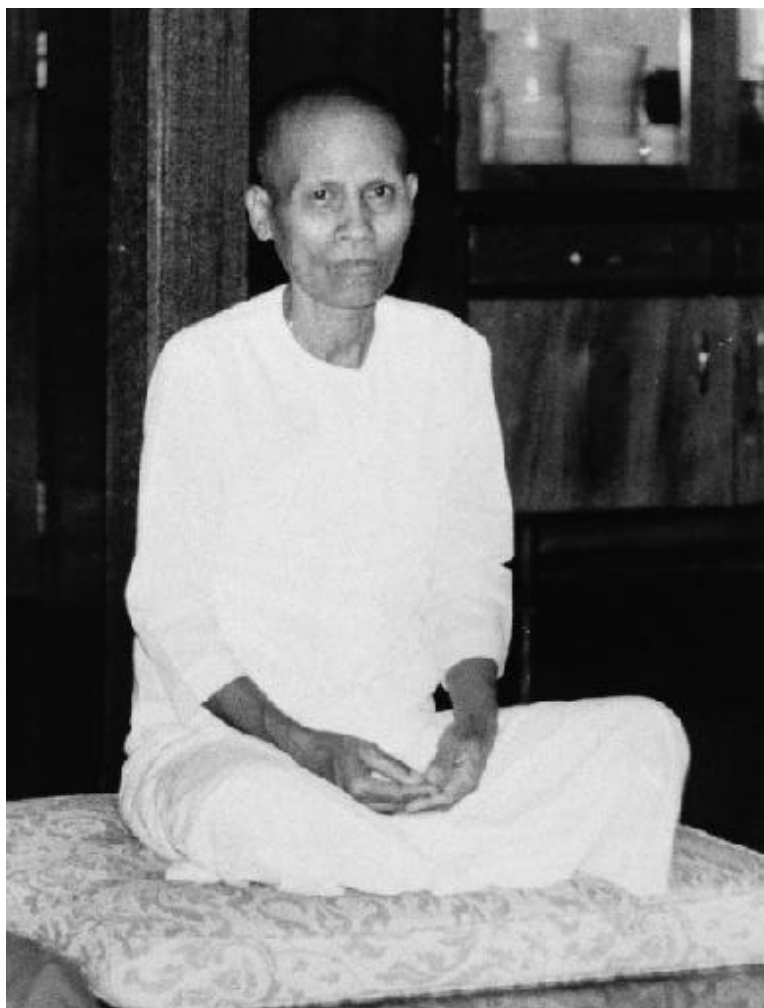
ความผูกพันที่คุณนายเลียบมีต่อคุณยายนั้น เป็นความผูกพันที่ไม่อาจประมาณได้ว่ามากมายเพียงใด ดังจะเห็นได้จากเมื่อ ๒๐ ปีต่อมา ขณะนั้นคุณนายเลียบอายุ ๔๕ ปี ท่านมหาคุณยายแล้วพูดด้วยถ้อยคำเดิมว่า

“แม่จันทร์นะแม่จันทร์ บอกว่ามาแล้วจะกลับ แล้วก็ไม่กลับ”



แม้ในวันที่ใกล้จะละโลก คุณนายเลียบให้คนมาเชิญ
คุณยายไปที่บ้าน เพื่อที่จะทำบุญกับคุณยาย แต่พอเจอหน้า
กันเท่านั้น คุณนายเลียบก็ใช้คำเดิมอีก “แม่จันทร์นะแม่จันทร์
บอกว่าไปแล้วจะกลับ แล้วก็ไม่กลับ” แล้วก็มอบเงินเพื่อทำบุญ
กับคุณยายผู้มีธรรมะในตัวเอง

นับเป็นการรอคอยอันยาวนานตลอดชีวิตของใครคน
หนึ่ง ซึ่งผูกพันอย่างลึกซึ้งอยู่กับความดีงามของคุณยาย แต่
สำหรับคุณยายเอง ท่านไม่ได้คิดที่จะไปเป็นคนรับใช้ใครตลอด
ชาติ ที่ยอมตนในตอนแรกก็เพื่อจะศึกษาวิชาธรรมกาย แม้
ว่าจะลำบากเพียงใดก็อดทน ไม่ได้คิดจะมาแสวงหาอาชีพออย่าง
นี้ เพราะท่านก็มีบ้านอยู่กว้างขวางใหญ่โต ด้วยเหตุนี้ท่าน
จึงไม่กลับไปที่บ้านคุณนายเลียบอีก อยู่ศึกษาวิชาธรรมกาย
กับหลวงพ่อดปากน้ำนับแต่นั้นมา





คุณยายทำวิชา

สถานที่ศึกษาวิชาธรรมกายชั้นสูงนั้นเรียกว่า “**โรงงานทำวิชา**” เป็นกุฏิหลังใหญ่มีเพิงออกไป ๒ ข้าง ตรงกลางกุฏิมีผนังกันแบ่งเป็น ๒ ห้อง แยกพระกับแม่ชีไว้คนละส่วน เพื่อที่จะได้มองไม่เห็นซึ่งกันและกัน ดังนั้นพระกับแม่ชีจึงไม่มีวันได้รู้จักกันเลย ส่วนหลวงพ่อดปากน้ำท่านจะนั่งอยู่กับพระ ซึ่งในเวลานั้นมีประมาณ ๓๐ รูป สำหรับแม่ชีและอุบาสิกที่ถือศีล ๘ แต่ยังไม่ได้บวช ก็มีประมาณ ๓๐ คนเช่นกัน ที่ผนังกันนี้ถูกเจาะเป็นช่องเล็กๆ ไว้สำหรับหลวงพ่อดปากน้ำท่านสั่งงาน ซึ่งสามารถมองเห็นได้แต่หน้าท่านแต่ไม่เห็นตัว

การทำวิชาสมัยนั้น ในยามปกติจะทำกันผลัดละ ๔ ชั่วโมงต่อเนื่องกันไปไม่มีหยุดเลย ส่วนในยามสงครามโลก



จะแบ่งออกเป็น ๒ กลุ่ม กลุ่มละ ๒ ผลัด ผลัดละ ๖ ชั่วโมง
กลางวัน ๖ ชั่วโมง กลางคืน ๖ ชั่วโมง ผลัดแรกหรือกะที่ ๑
จะเริ่มเข้าที่นั่งสมาธิตั้งแต่ ๖ โมงเย็นถึงเที่ยงคืน ส่วนกะที่ ๒
เริ่มตั้งแต่เที่ยงคืนถึง ๖ โมงเช้า ส่วนในตอนกลางวัน กะที่ ๑
จะอยู่ถึงครึ่งวันเช้า แล้วกะที่ ๒ จะมาต่อถึง ๖ โมงเย็น เป็น
อย่างนี้ตลอดทั้งวันทั้งคืน ๒๔ ชั่วโมง

หลวงพ่อดำปึกน้ำท่านคัดเลือกให้คุณยายเป็นหัวหน้า
เวรตึก เพราะเห็นว่าคุณยายมีความตั้งใจจริงในการศึกษา
วิชชาธรรมกาย มีญาณทัสสนะแม่นยำ มีความรับผิดชอบสูง
และอีกประการหนึ่งก็คือ คุณยายเป็นคนแข็งแรง

มีข้อน่าสังเกตบางประการที่ทำให้ท่านได้รับการคัด
เลือกให้เป็นหัวหน้า สิ่งนั้นก็คือการเอาจริงเอาจังและทำมาก
กว่าคนอื่น แม้ว่าคุณยายจะนั่งสมาธิเหมือนกับคนอื่น แต่
เวลานั่งท่านไม่ขยับเลย นั่งแบบทิ้งชีวิต จนขาดการรับรู้ทาง
กายไปรับรู้เอาวิชาข้างใน เมื่อครบ ๖ ชั่วโมงจะออกเวร คน
ที่นั่งมาด้วยกันลุกออกไปแล้ว แต่คุณยายท่านยังไม่ลุก ท่าน
อยู่รอฟังว่า หลวงพ่อดำปึกน้ำจะสั่งวิชาชุดที่เข้ามาผลัดว่า



อย่างไร อย่างน้อยอีกครั้งชั่วโมง บางครั้งก็ถึงชั่วโมง เมื่อ
รับรู้คำสั่งแล้ว คุณยายก็ทำควบคู่กับเขาไปด้วย หลังจากนั้น
ท่านจึงออกจากห้องไป

เมื่อออกจากห้องไปแล้ว คุณยายก็ยังคงตรีกธรรมะ
ไปเรื่อยๆ พร้อมกับการทำภารกิจส่วนตัว ภายนอกเคลื่อนไหว
แต่ภายในหยุดนิ่งตลอดเวลา พอถึงเวลาเข้าเวร คนอื่นจะเข้า
เมื่อถึงเวลา แต่สำหรับคุณยายแล้ว อย่างน้อยต้องเข้าไปก่อน
สัก ๑๕ นาที เพื่อที่จะได้ฟังในตอนท้ายชั่วโมงของชุดนั้นว่า
หลวงพ่อดูปากน้ำท่านอบรมอย่างไรบ้าง มีข้อผิดพลาดและ
ข้อแก้ไขอย่างไร เมื่อรับรู้เรียบร้อยแล้ว ผู้ที่ทำวิชชาอยู่ใน
ชุดเดียวกันก็จะเข้ามา

ด้วยเหตุนี้ความรู้ที่หลวงพ่อดูปากน้ำท่านมี คุณยาย
จึงไม่ปล่อยให้ตกหล่น เริ่มต้นอย่างไร ลงท้ายอย่างไร ส่งต่อ
กันอย่างไร คุณยายรู้หมดและทำได้หมด แม้ว่าท่านจะไม่รู้
หนังสือ อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ ในขณะที่คนอื่นๆ อ่านหนังสือ
ออกกันทุกคน แต่ท่านได้นำคำตอบจากความรู้แจ้งเห็นแจ้ง
อย่างแท้จริงภายในของท่าน ซึ่งเกิดจากการทำความเพียร



มาตอบหลวงพ่อดปากน้ำ จนกระทั่งหลวงพ่อดท่านพอใจแล้ว
คัดเลือกให้เป็นหัวหน้าเวร

เมื่อคุณยายทำวิชาได้ประมาณ ๒ ปี สงครามโลก
ครั้งที่ ๒ ก็เกิดขึ้น ในยามนั้นคุณยายท่านเป็นหัวหน้าเวรกะ ๒
หลวงพ่อดปากน้ำท่านใช้ให้บรรดาลูกศิษย์ของท่านที่ทำวิชา
ได้คล่อง ช่วยประเทศชาติและช่วยมวลมนุษยชาติทั้งหลาย
โดยไม่จำกัดว่าจะเป็นฝ่ายใด ให้เลิกรบราฆ่าฟันกัน และให้
ประเทศไทยปลอดจากภัยพิบัติที่เกิดขึ้นจากสงคราม ท่านได้
สั่งให้บรรดาลูกศิษย์ที่บรรลุนิชาธรรมกายช่วยกันแก้ไขสถานการณ์
ด้วยการใช้อานุภาพของพระธรรมกาย ดลบันดาลให้
ข้าศึกมองเห็นจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญเป็นป่าบ้าง เป็นทะเลบ้าง
ใช้วิธีการพรางป่าให้เป็นเมือง พรางเมืองให้เป็นป่า เพื่อไม่ให้
ข้าศึกสนใจ จะได้ทิ้งระเบิดลงไม่ถูกเป้าหมาย ทำให้รอดพ้น
จากภัยอันตรายมาได้

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ ๒ มีระเบิดลงในกรุงเทพฯ
มาก เพราะญี่ปุ่นยกกองทัพนับพัน จะเอาเมืองไทยเป็นฐาน-
ทัพ เพื่อที่จะมุ่งแผ่ขยายอำนาจเข้าไปในพม่าและอินเดียต่อไป



หลวงพ่อดำปากน้ำท่านถึงกับลั่นวาจาว่า จะยอมตายอยู่ที่วัดปากน้ำ ไม่ยอมหนีไปไหน จะใช้วิชาธรรมกายที่เข้าถึงช่วยประเทศชาติให้รอดพ้นจากภัยอันใหญ่หลวงครั้งนี้ให้ได้ คุณยายเองก็เช่นกัน ท่านไม่ไปไหนเลย อยู่เฝ้าทำหน้าที่อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง ชาวบ้านแถวนั้นทราบกิตติศัพท์ของหลวงพ่อดำปากน้ำ จึงมาขอพึ่งอาศัยบารมีหลบหลีกกระเบิดอยู่ที่วัดกับท่าน

ดังนั้นในระหว่างที่สงครามโลกกำลังดำเนินอยู่ หลวงพ่อดำปากน้ำจะคอยตรวจสอบเวลาที่เครื่องบินมาทิ้งระเบิด ท่านจะถามพวกทำวิชชาว่า เครื่องบินจะมาทิ้งระเบิดเวลาไหน ถ้าคุณยายตอบ ทุกคนจะเตรียมปิดไฟกันแล้ว เพราะทุกคนรู้ว่าญาณทัสสนะของคุณยายแม่นยำมาก หลังจากนั้นหลวงพ่อดำปากน้ำจะควบคุมการปิดระเบิดเองทั้งหมด

เมื่อคราวที่พันธมิตรจะเอาระเบิดปรมาณูมาลงที่กรุงเทพฯ เพื่อทำลายฐานทัพของญี่ปุ่น หลวงพ่อดำปากน้ำท่านถามคุณยายว่า

“ถ้าระเบิดปรมาณูมาลงที่กรุงเทพฯ ผลจะเป็นยังไงวะ”



คุณยายก็นั่งเข้าที่ไปดูแล้วตอบว่า

“โอ้โฮ ถ้าลูกนี้มาลงเมืองไทยล่ะก็ กรุงเทพฯ จะราบเป็นหน้ากลองทีเดียว ตึกรามบ้านช่องจะแหลกละเอียด ผู้คนก็จะล้มตายกันมากมาย”

เมื่อเป็นเช่นนั้น หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านจึงสั่งให้ปิดลูกระเบิด^๒ เมื่อได้รับคำสั่ง คุณยายหยุดในหยุดเรื่อยไป ไม่ว่าลูกระเบิดจะลงมากเพียงใด ท่านก็ประกอบวิชชาธรรมกายแก้ไขสิ่งที่เขาทำมาเข้าไปเรื่อยๆ และทำได้สำเร็จด้วยอานุภาพของวิชชาธรรมกาย เมืองไทยจึงรอดพ้นจากระเบิดปรมาณูครั้งนั้นมาได้

การอยู่เวรทำภาวนาตั้งแต่กลางคืนจนถึงเช้าเป็นแรมปี เช่นนี้ หากจิตใจและร่างกายไม่แข็งแรง ไม่แกร่งเป็นเหล็กเป็นเพชรจริงๆ แล้วจะอยู่ได้ยาก เพราะเป็นช่วงระยะเวลายาวนาน

๒ เรื่องการปิดลูกระเบิดเป็นที่กล่าวขานกันมากในสมัยนั้น มีทั้งพยานหลักฐานจากหนังสือต่างๆ และจากบุคคลที่อยู่ในละแวกเดียวกับวัดปากน้ำ ภาชีเจริญว่ามีคนมองเห็นร่างของแม่ชีลอยอยู่เหนือสะพานพุทธฯ



แต่สำหรับคุณยายแล้วสงครามไม่มีความหมายสำหรับท่านเลย ท่านบอกว่า ศึกษาค้นคว้าวิชากันไปเรื่อยๆ ถามกันตอบกัน สนุกสนานมีความสุขมาก ท่านมุ่งศึกษาไปสู่วิชาที่ละเอียดลึกซึ้งขึ้นไปเรื่อยๆ ถึงแม้ว่าในช่วงเวลานั้นความเป็นอยู่จะลำบากมาก เสื้อผ้าที่สวมใส่นั้นเก่าและผุจนขาดไม่มีเปลี่ยน อาหารที่เคยมีอย่างพอเพียงก็ขาดแคลน และที่ร้ายยิ่งไปกว่านั้นคือ เกิดน้ำท่วมใหญ่ทั้งประเทศซ้ำเติมขึ้นมาอีก แต่คุณยายท่านก็ทำความเพียรเรื่อยไป และสามารถผ่านเหตุการณ์เลวร้ายนั้นมาได้อย่างดี

แม้ว่าคุณยายจะเป็นคนผอมแต่ท่านแข็งแรง ยามใดที่ท่านทำวิชา ใจของท่านจะหลุดจากกายหายไปเลย แล้วเข้าไปเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกายธรรม กับผู้รู้แจ้งภายใน เป็นประดุจภาชนะรองรับผู้บริสุทธิ์ทั้งหลายในอายตณนิพพาน ที่ถ่ายทอดอานุภาพทั้งหมดลงมาที่กายของท่านอย่างต่อเนื่องไม่ขาดสาย ทำให้ท่านเป็นผู้มีฤทธิ์ มีเดช มีอานุภาพมาก

หลังจากสงครามโลกครั้งที่ ๒ ยุติลงแล้ว คุณยายก็ยังคงทำวิชาต่อไปเรื่อยๆ ท่านศึกษาค้นคว้าเข้าไปจนรู้เรื่องราว



ของโลกและจักรวาล เรื่องของธาตุธรรมทั้งที่เป็นกุศล อกุศล และอัปายากุศล ว่ามีการบรรพรากันมาตั้งแต่ต้นอย่างไร และมีความเกี่ยวพันมาถึงตัวเราอย่างไร ความรู้ภายในที่เกิดจากใจบริสุทธิ์หยุดนิ่งนั้น เป็นสิ่งที่หาใครเสมอเหมือนได้ยากยิ่ง ท่านจึงรู้ทุกสิ่งทุกอย่างด้วยอานุภาพของวิชชาธรรมกาย

คุณยายมีความสุขอย่างยิ่งกับการทำวิชชาอยู่กับ หลวงพ่อวัดปากน้ำ เพราะวิชชาธรรมกายเป็นความรู้ที่คู่กับความ สุข ท่านไม่นึกถึงเรื่องอื่นใด นอกจากนึกว่าทำอะไร ก็จะไปถึงที่สุดแห่งธรรม และด้วยความมุ่งมั่นนี้ ภายหลัง ต่อมาเมื่อท่านยังแข็งแรงอยู่ ยามอารมณ์สบายๆ ท่านมักจะ พูดกับลูกศิษย์ใกล้ชิดว่า

“ยายยังไม่ไปนิพพาน ยายจะไปปราบไธดำ(มาร) ให้ถึงที่สุด” ท่านพูดอย่างนี้เสมอแล้วก็มุ่งศึกษาวิชชาธรรมกาย เรื่อยมา

การศึกษาวิชชาธรรมกาย คือการศึกษาด้วยการทำ ใจหยุด ทำใจนิ่ง หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านอธิบายว่า ต้นเหตุ แห่งความทุกข์ทรมานของสรรพสัตว์และสรรพสิ่งทั้งหลายนั้น



คือ “พญามาร” ซึ่งแปลว่า “ผู้ขวาง” คือขวางการทำความดี
ของทุกคน ไม่ให้ทำได้อย่างสะดวกสบาย

ในพระไตรปิฎกมีกล่าวถึงพญามารไว้หลายตอน แม้
ในศาสนาอื่นก็มีกล่าวถึงพญามาร แต่บางครั้งก็เรียกกันว่า
ซาตาน ถ้าจะอธิบายให้เข้าใจง่ายก็คือ มีการต่อสู้กันอยู่ระหว่าง
๒ สิ่งคือ ธรรมกับอธรรม บุญกับบาป ความดีกับความชั่ว
ความสว่างกับความมืด ความรู้กับความไม่รู้ ความบริสุทธิ์
กับสิ่งที่เป็นมลทิน ต่อสู้กันอยู่ตลอดเวลา โดยมี**อากาศโลก**
ชั้นธโลก และ**สัตวโลก** เป็นสมรภูมิ

สัตวโลกได้แก่ เห็น จำ คิด รู้ หรือจิตใจของสรรพสัตว์
ทั้งหลาย ชั้นธโลกได้แก่ ชั้นธต่างๆ ของมนุษย์และสัตว์ทั้งปวง
รวมทั้งเทวดาทั้งหลาย อากาศโลกได้แก่ สิ่งแวดล้อม ตั้งแต่
อากาศภายในเชื่อมโยงกับบรรยากาศข้างนอกเรื้อยออกไปจน
ครอบคลุมสรรพสิ่งทั้งหลาย

หลวงพ่อด้านปากน้ำท่านอธิบายเพิ่มเติมว่า ถ้าไม่ได้ไป
ดับต้นเหตุของผู้ที่ผลิตความทุกข์ทรมานขึ้นมา ทุกข์ทั้งหลาย
ไม่มีวันหมดไปจากสัตวโลกโดยเด็ดขาด ความเบียดเบียนจะ
ไม่มีวันหมดสิ้นไป



การรบกันในเมืองมนุษย์นั้น เป็นการรบที่ไม่ถูกต้อง เป็นการรบกันเอง ยังไม่ถูกต้องจริง ถ้าถูกต้องจริงต้องรบกับ ต้นเหตุของกิเลสซึ่งก็คือพญามารนั่นเอง พญามารจะบังคับให้ มนุษย์คิดไม่ดี พูดไม่ดี และทำไม่ดี แล้วก็ต้องเวียนว่ายตายเกิด รับผลของบาปกรรมอยู่ร่ำไป บังคับชั้นรื้อฟ้าของมนุษย์ให้มีโรค ภัยไข้เจ็บเบียดเบียน ตรึงเอาไปติดในสิ่งไม่ดีบ้าง แล้วก็บังคับ อากาศโลก เช่นฝนไม่ให้ตกต้องตามฤดูกาล บังคับเศรษฐกิจ ให้ตกต่ำ ให้เกิดข้าวยากหมากแพง แห้งแล้ง ให้เกิดรบราฆ่า ฟันกัน เบียดเบียนซึ่งกันและกัน เมื่อปราบมารหมดสิ้นไปเมื่อใด ความโลภ ความโกรธ ความหลงที่บังคับสรรพสัตว์และสรรพ- สิ่งทั้งปวงก็จะหมดสิ้นไป เหลือแต่ความดีงามที่บังเกิดขึ้น

แต่ถ้าไปยังไม่ถึงที่สุดแล้ว ก็ยังต้องเป็นปาวเป็นทาส ของพญามารอยู่ร่ำไป เพราะฉะนั้นต้องไปถึงที่สุดแห่งธรรม จึงจะชนะได้ ตลอดชีวิตของท่านจึงทำความเพียรอย่างนี้ทั้งวัน ทั้งคืนไม่ถอนถอย







หนึ่งไม่มีสอง

ไม่ว่าในยามปกติหรือในยามสงครามโลก คุณยายนั้นเป็นหนึ่งในนักรบกองทัพธรรม ที่ทำวิชาต่อสู้กับพญามารด้วย จิตตานุภาพ ด้วยการหยุดนิ่ง ด้วยธรรมาวุธภายใน อาศัย บุญฤทธิ์อันเกิดจากอานุภาพของวิชาธรรมกายต่อสู้กันตลอด เวลา ๒๔ ชั่วโมงในสมรภูมิรบ จนกระทั่งหลวงพ่อดัดปากน้ำท่านเห็นแล้วว่า คุณยายนั้นมีฤทธิ์ มีอานุภาพ มีความเพียร มีกำลังใจที่เข้มแข็ง แม้จะทำความเพียรจนกระทั่งผ่ายผอม ตัวสะพรั่งไปด้วยเส้นเอ็น แต่ทั้งดวงตาและดวงใจของท่านเด็ดเดี่ยว ไม่หวั่นไหวต่อสิ่งใด

ในยามสงครามโลก ไม่ว่าลูกระเบิดจะลงมามากมายเพียงใด คุณยายก็ไม่เคยมีอาการสะดุ้งกลัวต่อมรณภัยหรือ



ความอึดคัดขาดแคลนต่างๆ ที่เกิดขึ้น ไม่เคยแม้แต่จะปริปากพูดบ่น ท่านมีใจที่หยุด นิ่ง เฉย เป็นปกติ มุ่งไปถึงที่สุดแห่งธรรมเพียงอย่างเดียว ไม่ว่าหลวงพ่อดปากน้ำสั่งอะไรก็ตาม คุณยายยอมทุ่มเทความสามารถทำได้ตามนั้นทุกสิ่งทุกอย่าง เพราะท่านเป็นคนรักษาหน้าที่ยิ่งชีวิต และอยู่ในโอวาทของหลวงพ่อดปากน้ำเสมอ

เมื่อหลวงพ่อดท่านเห็นดังนั้น จึงได้รำพึงขึ้นมาในท่ามกลางนักรบกองทัพธรรมที่ร่วมทำวิชาปราบมารด้วยกันนั้นว่า

“ลูกจันทร์นี่ หนึ่งไม่มีสอง” เหตุการณ์คราวนี้นับเป็นมหานิยมยิ่งในสมรภูมิ

คำว่า **“หนึ่งไม่มีสอง”** นี้ หลวงพ่อดปากน้ำท่านพูดครั้งเดียวในชีวิตของท่านเท่านั้น และไม่พูดกับใครอีกเลย นั่นหมายความว่า เป็นถ้อยคำอมตะที่สำคัญยิ่ง มอบให้แก่ผู้มีความดีสมบูรณ์พร้อมทั้งหมดอย่างคุณยาย

เมื่อได้รับคำชมนั้น ท่านมิได้ลึงโลดใจหรือหยิ่งผยองพองตัวเลย ยังคงรักษาภาวะปกติและทำความเพียรของท่าน



เรื่อยไป หยุดในหยุดอยู่กับธรรมะตลอดทั้งวันทั้งคืน

นอกจากธรรมะภายในที่เป็นหนึ่งไม่มีสองแล้ว ท่านยังมีอุปนิสัยมักน้อยสันโดษ เป็นคนชอบให้ ไม่ชอบสะสม ดังเช่นวันหนึ่ง มีคนเอาพัดขนนกยูงมาถวายหลวงพ่อดำปากน้ำ แต่เขาถวายเพียงด้ามเดียวเท่านั้น ในขณะที่ในโรงงานทำวิชชามีคนตั้งมากมาย หลวงพ่อท่านจึงให้จับฉลาก แล้วท่านก็นึกว่า ใครธรรมะดีที่สุดขอให้จับฉลากได้พัดนี้ จากนั้นท่านวางใจเป็นกลางๆ ให้พวกอุบาสิกาเขียนฉลากแล้วก็จับกันไป คุณยายท่านก็นั่งเข้ากลางของกลางไปเรื่อยๆ

คุณยายท่านจับฉลากเป็นคนสุดท้าย แต่น่าอัศจรรย์ยิ่งที่ฉลากใบเดียวใบนี้หลีกมือคนอื่นมาถึงมือของคุณยายได้ ท่านจับได้มาแล้วก็อ่านไม่ออก ต้องให้คนอื่นช่วยอ่าน พออ่านแล้วก็เฮกันทั้งห้อง เขาบอกว่า

“พีจันทร์ นามสกุล ขนนกยูง ได้พัดขนนกยูง”

แต่พัดด้ามนี้อยู่กับคุณยายได้เพียงวันเดียว เพราะคุณยายทองสุกท่านมาขอ



“อีกำงเอี้ย มึงเอามาให้กูหะ กูจะไปทำบุญ”

คุณยายก็ว่า “เอาไปเลยพี่”

ท่านพูดง่ายๆ อย่างนี้ ถ้าใครขออะไรเป็นต้องให้ทุกที
คุณยายท่านสนใจอยู่แต่เรื่องธรรมะภายใน เรื่องภายนอกท่าน
ไม่สนใจเลย

มีอยู่คราวหนึ่ง หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านลงใจ ใน
ขณะที่ถามเรื่องวิชากันไปเรื่อยๆ นั้นเอง อยู่ๆ ท่านก็ถาม
คุณยายขึ้นมาว่า

“ลูกจันทร์ ปลาสลิดมันอร่อยตรงไหนวะ?”

คุณยายนิ่งอึ้งไป ไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไร เพราะโดย
ปกติแล้วหลวงพ่อวัดปากน้ำท่านจะถามเรื่องวิชา ซึ่งคุณยาย
จะตอบได้หมด แต่พอถามเรื่องปลาสลิด ท่านนึกไม่ออก เพราะ
ท่านรับประทานอาหารไปตามหน้าที่ เพียงเพื่อหล่อเลี้ยงร่างกาย
ให้คงอยู่ได้ จะได้มีเรี่ยวแรงทำวิชาเท่านั้น ไม่ได้สังเกตว่า
มันอร่อยหรือไม่



เพราะท่านมุ่งหยุดในหยุด เข้ากลางของกลาง
มุ่งไปปราบมารเพียงอย่างเดียว ท่านบริสุทธิ์ใจ จริงใจ
ต่อหน้าที่ ซึ่งเกื้อกูลให้ท่านทำวิชาได้อย่างเชี่ยวชาญ





คำบัญชาของ หลวงพ่อดปากน้ำ

ประมาณปี พ.ศ.๒๔๙๗ ห้าปีก่อนที่หลวงพ่อดปากน้ำ
จะมรณภาพ คราวนั้นท่านเรียกประชุมลูกศิษย์ทั้งหมด ทั้ง
ในวัดและนอกวัด เพื่อประกาศให้ทุกคนรับรู้ว่า อีก ๕ ปีท่าน
จะมรณภาพ ให้ลูกๆ ช่วยกันเผยแผ่วิชชาธรรมกายไปทั่วโลก
เพราะสำคัญและมีประโยชน์มาก วิชชานี้ช่วยคนได้ทั้งโลก และ
สั่งไม่ให้คุณยายไปไหน ให้อยู่ที่วัดปากน้ำ รอผู้ที่จะมาสืบทอด
วิชชาธรรมกายในวันข้างหน้าต่อไป

๕ ปีต่อมา หลวงพ่อดปากน้ำอาพาธหนัก บรรดา
พระภิกษุต่างห้อมล้อมท่านเต็มไปหมด คุณยายไม่สามารถขึ้น
ไปเยี่ยมท่านได้ ได้แต่สังเกตคอยฟังข่าวอยู่ห่างๆ เพราะวินัย
ความเป็นอยู่ที่หลวงพ่อดปากน้ำเข้มงวดตลอดมานั้น ทำให้



แม้ชีวิตต้องล้าวมระวังตัวเองให้อยู่ห่างๆ พระภิกษุ จนกระทั่งถึงวาระสุดท้ายของชีวิต หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านก็มรณภาพเมื่อวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๐๒ เวลาบ่าย ๓ โมงเศษ

หลังจากที่หลวงพ่อวัดปากน้ำมรณภาพแล้ว บรรดาลูกศิษย์นักทำวิชาทั้งหลายต่างแยกย้ายกันไปคนละทิศละทาง บางคนก็ไปอยู่ที่อื่น บางคนก็ยังปักหลักสอนธรรมปฏิบัติอยู่ตามกุฏิหรือตามบ้านของแต่ละคนในบริเวณวัดปากน้ำ ส่วนคุณยายท่านไม่ได้ย้ายไปไหน ท่านมีความกตัญญูตักเตือนอยู่คอยปรนนิบัติช่วยเหลือดูแลคุณยายทองสุข ผู้เป็นครูสอนธรรมะให้ท่านเป็นคนแรกที่บ้าน ๓ ชั้น^๓ ซึ่งอยู่ในบริเวณวัดปากน้ำ

ความจริง คุณยายย้ายมาพักกับคุณยายทองสุขตั้งแต่ ก่อนหน้านี้แล้ว ซึ่งในสมัยนั้น ท่านอยู่ร่วมกันเหมือนพี่กับน้อง บางครั้งก็เป็นครูบาอาจารย์ของกันและกัน ทั้งนี้เพราะคุณยายทองสุขท่านได้รับหน้าที่จากหลวงพ่อวัดปากน้ำ ให้ไปเผยแผ่วิชาธรรมกายทั่วประเทศ ซึ่งท่านก็ทำหน้าที่ฝ่ายเผยแผ่นี้ได้

๓ หมายถึงบ้านที่มี ๓ ชั้น ชั้นล่างนั่งได้แต่ยืนไม่ได้

ชั้นที่ ๒ คือชั้นที่คุณยายอยู่ ชั้นที่ ๓ สูงกว่าชั้นที่ ๒ ราว ๑ เมตร



อย่างดียิ่ง เมื่อต้องออกจากโรงงานทำวิชาไปหลายๆ วัน ท่านกลัวว่าธรรมะจะไม่ทันคนอื่น เมื่อกลับมาจึงต้องมาถาม คุณยายว่าทำวิชาไปถึงไหนแล้ว คุณยายก็จะแนะนำให้ คุณยายทองสุกจึงสามารถทำวิชาและเผยแผ่ได้อย่างดีเยี่ยม ทำให้วิชาธรรมกายเผยแผ่กว้างไกลไปทั่วประเทศในชนทุกระดับชั้น ท่านจึงมีลูกศิษย์มากมาย คราวใดที่ต้องเหน็ดเหนื่อยจากการทำงานแล้วกลับมาพักผ่อนที่บ้าน ท่านก็จะได้รับการอุปฐากดูแลอย่างดียิ่งจากคุณยาย

ในราวปี พ.ศ.๒๕๐๓ คุณยายทองสุกก็ล้มป่วยลงด้วยโรคมะเร็งที่มดลูก ในระหว่างนั้น หากอาการของโรคกำเริบขึ้น ท่านก็จะไปพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลศิริราช ครั้นพออาการดีขึ้นก็กลับมาพักที่บ้าน เข้าออกโรงพยาบาลอยู่อย่างนี้ จนกระทั่งอาการหนัก หมดทางรักษาแล้ว ท่านจึงได้นอนพักอยู่แต่ที่บ้าน

แม้ในยามป่วยหนักเช่นนี้ คราวใดที่คุณยายทองสุก บ่นรำพึงต่างๆ นานาตามประสาคนมีไข้สูง คุณยายก็จะฟังด้วยใจที่สงบนิ่งอยู่ภายใน เมื่อท่านนำไปให้รับประทานตาม



เวลาที่หิวอย่างเช่นก่อนอาหารหรือหลังอาหาร ก็ไม่ได้หมายความว่าสามารถให้ได้ตามเวลานั้น หากต้องคอยดูทั้งเวลาและอารมณ์ควบคู่กันไปว่าคนไข้พร้อมที่จะรับยาหรือไม่มีอาการอย่างไร ทั้งนี้เพราะคุณยายทองสุกได้รับความเจ็บปวดทรมานจากมะเร็งที่มดลูก จนไม่อยากรับประทานยา

บางครั้งเวลาที่คุณยายรินยามาให้ตามหิว คุณยายทองสุกก็จะพูดตามประสาคนป่วยหนักที่สิ้นหวังว่า “ไม่กินยาแล้ว”

คุณยายฟังแล้วก็รู้ว่าคุณยายทองสุกไม่ยอมรับประทานแน่ จึงถอยหลังออกมา แต่ด้วยเหตุแห่งความรักครูบาอาจารย์ และใจที่ประกอบด้วยเมตตาธรรม พยายามที่จะให้คุณยายทองสุกบรรเทาทุกข์เวทนาลงไปบ้าง ท่านก็จะคอยดูอีกครั้งหนึ่งว่า อารมณ์ของคุณยายทองสุกดีขึ้นหรือยัง หรือว่าใช้ลดลงบ้างหรือไม่ แล้วจึงจะนำไปให้ดื่ม ประณิบัติอยู่เช่นนี้ตลอดทุกวันคืน แม้จะรู้ว่าโรคนี้ไม่มีวันหาย ท่านก็ไม่เคยสิ้นเรี่ยวแรงในการดูแลคุณยายทองสุกเลยแม้แต่บ่อย



มะเร็งมดลูกขั้นสุดท้ายนั้นมีอาการรุนแรงมาก นอก
จากในสมัยก่อนจะไม่มียาดีที่สามารถรักษาให้หายได้แล้ว ยัง
ส่งกลิ่นเหม็นรุนแรงเป็นที่น่ารังเกียจ จึงไม่ค่อยมีใครมาดูแล
ท่าน นอกจากคุณยายที่อยู่คอยปรนนิบัติอย่างใกล้ชิด

คุณยายไม่เคยรู้สึก หรือแสดงท่าทีรังเกียจคุณยาย
ทองสุกเลย กลับขยันหมั่นทำความสะอาด เช็ดถูตัว ซักเสื้อผ้า
ให้เสียจนสะอาดสะอ้าน นำน้ำอบไทยหรือน้ำอบปรุงเจ้าคุณ
มาพรมดับกลิ่นให้ เพื่อที่ว่าในเวลาที่ยังบรรดาศิษยานุศิษย์ของ
คุณยายทองสุกที่มีอยู่ทั่วประเทศมาเยี่ยม ซึ่งโดยปกติมักจะมา
ขอพึ่งบารมีกันถึงในมุ้งตลอดทั้งวันทั้งคืน จะได้ไม่มีกลิ่นเหม็น
อันอาจเป็นเหตุให้ศิษย์เหล่านั้นรังเกียจ

วันหนึ่งในระหว่างนั้น เมื่อคุณยายทองสุกไปเข้าห้องน้ำ
และกลับออกมา ท่านพูดกับคุณยายด้วยน้ำเสียงปกติเหมือน
ไม่ได้เป็นอะไรมาก

“อีกำเฮีย ไส้กฐะลุแล้ววะ” พูดจบท่านก็ยิ้มแล้วกล่าว
อีกว่า “เวลาตายนี้จะมีมึงอยู่กับกูเท่านั้นแหละ”



คุณยายฟังถ้อยคำเหล่านั้นด้วยใจสงบนิ่ง อันเป็น
สภาวะปกติของผู้มีใจหยุดอย่างสมบูรณ์แล้ว

อย่างไรก็ตาม ในวันสุดท้ายของชีวิต ท่านอยู่ด้วย
กันลำพังเพียงสองคน ถึงแม้ว่าในขณะนั้นโรคร้ายกำลังรุมเร้า
อย่างแสนสาหัส คุณยายทองสุกท่านนอนหนุนตักคุณยายและ
ลืมตาขึ้นมาพูดกับคุณยายเป็นครั้งสุดท้ายว่า

“กูไปแล้วนะ เห็นพระเต็มไปหมดเลย”

คุณยายท่านก็รับฟังด้วยอาการสงบนิ่งเป็นปกติเหมือน
อย่างเคย แล้วพูดกลับไปด้วยถ้อยคำอันทรงคุณค่ายิ่งระหว่าง
ผู้รู้ต่อผู้รู้ว่า

“พี่ พุงเข้าไปในนิพพานเลยนะ”

พอสิ้นสุดถ้อยคำนั้น คุณยายทองสุกก็จะจากโลกนี้ไป
ด้วยอาการสงบ

เนื่องจากคุณยายทองสุกเป็นที่รักเคารพบูชาของคุณ-
ยายประจักษ์ผู้บังเกิดเกล้าในทางธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็น



ครูบาอาจารย์คนแรกที่สอนให้ท่านรู้จักวิชาธรรมกาย จนสามารถเข้าถึงธรรมได้ และได้มีโอกาสศึกษาวิชาธรรมกาย คุณยายจึงทดแทนพระคุณอันสูงส่งนี้ด้วยการจัดงานศพให้อย่างสมเกียรติ

คุณยายบอกบุญบรรดาลูกศิษย์เก่าๆ แก่ๆ ของคุณยายทองสุข ซึ่งในเวลานั้นมีพระมหาประยูรที่คุณยายทองสุขเคยเป็นเจ้าภาพบวชให้มาช่วยงาน พร้อมกับลูกศิษย์คนอื่นๆ อีกหลายคน

ส่วนคุณยายเองเป็นแม่งาน ให้เขาไปเช่าเครื่องตั้งศพของพระนางเรือล่มมาใช้ และตกแต่งหน้าศพอย่างงดงามยิ่งด้วยดอกไม้สดจำนวนมาก ตั้งศพสวดพระอภิธรรมที่บริเวณด้านหน้าวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ แล้วนำไปเผาที่วัดหุม (วัดอัปสรสวรรค์) หลังจากนั้นจึงนำเศษเถ้าไปลอยอังคารตามประเพณีที่ทำสืบต่อกันมา

หลังจากงานเสร็จสิ้นแล้ว ในระหว่างนั้นคุณยายมีโอกาสนวนระลึกถึงคำสั่งของหลวงพ่อดปากน้ำ ที่ให้เผยแพร่วิชาธรรมกายไปทั่วโลก ท่านก็ทำตามมโนปณิธานนั้น ทำ



หน้าที่สอนสมาธิ เผยแผ่วิชชาธรรมกาย และรอคอยผู้ที่จะ
มาทำหน้าที่สืบทอดตามที่หลวงพ่อดปากน้ำท่านสั่งไว้

ความหวังของคุณยายดูเหมือนจะเป็นจริงขึ้นมา เมื่อ
ท่านได้พบกับเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่สนใจมาขอเรียนธรรมปฏิบัติ
กับท่าน และมีผลการปฏิบัติธรรมดีเยี่ยมในเวลาอันรวดเร็ว
เป็นผลให้ท่านมั่นใจว่า เด็กหนุ่มคนนี้คือผู้ที่จะมาสืบทอดงาน
ของหลวงพ่อดปากน้ำให้สำเร็จลุล่วงได้



พบผู้สืบทอด

เด็กหนุ่มคนนั้น ปัจจุบันคือหลวงพ่อรัญมชโย^๔ สมัยที่
ยังเป็นนักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยอยู่นั้น ท่านเป็น
เด็กหนุ่มที่แปลกไปจากเด็กหนุ่มทั่วไป คือมักจะมีคำถามให้กับ
ตัวเองเสมอว่า

“เราเกิดมาทำไม และอะไรคือเป้าหมายชีวิต”

อันที่จริง หลวงพ่от่านมีคำถามนี้อยู่ในใจมาตั้งแต่อายุ
๑๓ ปีแล้ว และแสวงหาคำตอบเรื่อยมา ทั้งศึกษาจากผู้รู้ทั้ง

^๔ นามเดิม ไชยบุญลย์ สุทธิผล ปัจจุบันดำรงสมณศักดิ์ที่ พระราชาภวานวิสุทธี
เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี



หลายและอ่านหนังสือมากมายทุกประเภท กล่าวได้ว่าห้องสมุดนั้นอยู่ใต้เตียงนอนของท่าน เพราะมีหนังสืออยู่เต็มไปหมด

แม้ในเวลาต่อมา ท่านก็ไม่ละความพยายามในการค้นหาคำตอบเลย ยังคงหาทางไปปฏิบัติธรรมตามวัดวาอารามที่มีผู้แนะนำว่าดีเพิ่มขึ้นอีก แต่ก็ไม่ได้รับคำตอบที่ถูกต้องอยู่นั่นเอง

ต่อมา เมื่อได้อ่านพบหนังสือชื่อ “วิปัสสนาบันเทิงสาร” ลงเรื่องราวเกี่ยวกับคุณยายและคุณยายทองสุข พร้อมทั้งมีภาพประกอบเป็นภาพคุณยาย คุณยายทองสุข แล้วก็ครูญาติ ในหนังสือเล่มนั้นพูดถึงเรื่องการปิดลูกระเบิดของคุณยายอันเป็นเรื่องที่จุดประกายขึ้นในใจของหลวงพ่อย่างยิ่ง ท่านจึงเกิดความหวังว่า ถ้าคุณยายปิดลูกระเบิดได้ ก็ต้องตอบคำถามของท่านได้ หลวงพ่อมีความกระตือรือร้นปรารถนาที่จะพบคุณยายนับแต่วันนั้น อย่างไรก็ตาม แม้ว่าที่พักของท่านจะอยู่ข้างวัดใหม่ศรีสุพรรณ ซึ่งอยู่ใกล้กับตลาดพลู ย่านภาษีเจริญ ท่านก็ยังไม่มีโอกาสไปวัดปากน้ำอยู่นั่นเอง

สามปีต่อมา เมื่อหลวงพ่от่านอายุได้ ๑๘ ปีเต็ม ย่างเข้า ๑๙ ปี ในระหว่างที่มีเวลาว่างหลังจากการสอบเข้ามหา-



วิทยาลัย ประกอบกับความรู้สึกอันแน่วแน่ที่จะไปตามหาคุณยายให้พบ เป็นเหตุผลักดันให้ท่านหาหนทางไปวัดปากน้ำจนได้ ท่านไปโดยที่ไม่รู้จักใคร ขณะที่เดินลัดเลาะผ่านอาคารหลังหนึ่ง ท่านแลเห็นคุณยายกำลังนั่งอยู่ตรงหน้าที่ตั้งศพของคุณยายทองสุข คุณยายนั่งหันหลังมาทางหลวงพ่อ เวลานั้นหลวงพ่อไม่รู้ว่าคุณยายเป็นใคร ทั้งยังจำไม่ได้ว่าเป็นคนๆ เดียวกับในหนังสือที่เคยอ่านหรือไม่ เมื่อไม่พบผู้ที่ต้องการมาหา จึงกลับไปด้วยความผิดหวัง

จากวันนั้น หลวงพ่อก็ไม่ได้ไปที่วัดปากน้ำอีก ท่านกลับไปเรียนหนังสือที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ด้วยความตั้งใจอย่างเต็มที่ อย่างไรก็ตาม คำถาม ๒ ข้อที่ว่า “เราเกิดมาทำไม และอะไรคือเป้าหมายชีวิต” ก็ไม่เคยลบเลือนไปจากจิตใต้สำนึกของท่านเลย มีแต่ทวีความสนใจใคร่รู้คำตอบมากยิ่งขึ้นไปอีก

ดังนั้น ในเดือนตุลาคม พ.ศ.๒๕๐๖ ซึ่งเป็นช่วงเวลาปิดภาคการศึกษา ท่านจึงไปตามหาคุณยายที่วัดปากน้ำอีกครั้งหนึ่ง พอไปถึงคราวนี้ก็ท้วงถามใครต่อใครว่า



“รู้จักคุณแม่อาจารย์ลูกจันทร์ไหม?”

แต่ปรากฏว่าไม่มีใครที่รู้จักแม้แต่คนเดียว มีแต่บอกว่า

“ไม่มีคุณแม่อาจารย์ มีแต่ครูจันทร์” ท่านฟังแล้วก็
คิดว่าเป็นคนละคนกัน

ในขณะนั้น มีหลวงตารูปหนึ่งแนะนำให้ท่านไปเรียน
ธรรมะกับพระอาจารย์วาระ คุณุตตโม (พระภิกษุโกศลเถร
องค์ปัจจุบัน) ซึ่งนำวิธีปฏิบัติธรรมของหลวงพ่อดอกน้ำมา
สอน พระอาจารย์วาระเมตตาให้ท่านนั่งอยู่ตรงลำโพง ซึ่งถ่าย
ทอดเสียงจากโรงงานทำวิชาออกมา เมื่อฟังครั้งแรกท่านก็
ไม่เข้าใจ เพราะเป็นเรื่องลึกซึ้ง เช่นเรื่องแก้ไขทุกข์ของมนุษย์
แก้ไขข้าวยากหมากแพง ทำให้ฝนตกต้องตามฤดูกาล แก้ไข
โรคภัยไข้เจ็บต่างๆ และเรื่องพญามาร วณเวียนอยู่อย่างนั้น
เป็นชั่วโมง แม้จะฟังไม่เข้าใจ แต่ก็รู้สึกว่ในใจนั้นชุ่มเย็น
วันต่อมาท่านจึงมานั่งฟังอีก และมาทุกวันเป็นเวลาติดต่อกันถึง
๒ สัปดาห์

อย่างไรก็ตาม หลวงพ่อท่านก็ยังไม่เลิกล้มความตั้งใจ



ที่จะไปพบคุณยายให้ได้ วันหนึ่งท่านจึงตัดสินใจหันไปถาม
เด็กหนุ่มรุ่นราวคราวเดียวกันที่นั่งปฏิบัติธรรมอยู่ข้างๆ ว่า

“รู้จักคุณแม่อาจารย์ลูกจันทร์ไหม?”

เด็กหนุ่มคนนั้นตอบว่า “ไม่มี มีแต่ครูจันทร์”

เหมือนอย่างที่ท่านเคยได้คำตอบมาแล้ว แต่ครั้งนี้ท่าน
ตัดสินใจไปพบ “ครูจันทร์” ด้วยใจที่เปี่ยมไปด้วยความหวังว่า
อาจจะเป็นคนเดียวกัน

คราวนี้หลวงพ่อก็ได้พบกับคุณยายที่หน้าหอไว้สรีระของ
หลวงพ่อวัดปากน้ำ ขณะนั้นคุณยายกำลังเดินไปธุระ แม้ว่า
ลักษณะรูปร่างของท่านจะผอมมาก ดูแล้วเหมือนคนธรรมดา
ทั่วไป ไม่มีอะไรพิเศษ แต่แววตาที่สุกใสนั้นเปี่ยมล้นด้วยความ
เมตตา เด็ดเดี่ยว และสูงส่งด้วยภูมิธรรม ซึ่งมากพอที่จะเป็น
แรงบันดาลใจให้หลวงพ่อก็คิดอย่างเชื่อมั่นว่า นี่คือครูบาอาจารย์
ของท่าน เป็นผู้เดียวที่จะสามารถตอบคำถามของท่านได้ และ
เป็นที่สุดท้ายที่ท่านไม่ต้องไปแสวงหาต่อ

หลวงพ่อดังใจจะถามคำถาม ๒ ข้อที่ค้างคาอยู่ในใจ



ให้กระจ่าง แต่เมื่อมาพบคุณยายเข้าจริงๆ กลับถามเรื่องการ
ปิดลูกระเบิดก่อน ซึ่งในขณะนั้นคุณยายกำลังจะรีบไปธุระ จึง
เดินไปพร้อมกับรับไหว้ไปด้วย และได้แต่พูดว่า

“เดี๋ยวไปธุระก่อนแล้ววันหลังพบกัน วันนี้จะไปงานศพ”

เพียงได้ยินเท่านั้นก็ยังความปิติเบิกบานให้กับหลวงพ่อ
สุดที่จะหาใดเปรียบ และปรารถนาให้ถึงวันพรุ่งนี้โดยเร็ว ดังนั้น
ในเช้าวันถัดมา ท่านจึงรีบไปหาคุณยายทันที

ที่พักของคุณยายเป็นบ้านหลังไม้ใหญ่ (บ้านของคุณยาย
ทองสุกเดิม) มี ๓ ชั้น ซึ่งเมื่อมองดูจากภายนอกแล้ว จะเห็น
เสมือนว่าเป็นบ้านไม้ชั้นเดียว มีใต้ถุนเตี้ยๆ ขนาดคนนั่งได้ แต่
ยืนไม่ได้ ปูด้วยแผ่นไม้กระดานเรียงอย่างมีระเบียบ ไว้สำหรับ
ให้คนมานั่งปฏิบัติธรรม เรียกชั้นนี้ว่าชั้นที่ ๑

เมื่อเดินขึ้นบันไดมาจากชั้นล่าง จะเห็นว่าพื้นชั้นบนของ
บ้านถูกยกเป็น ๒ ระดับ ระดับที่ต่ำกว่าเรียกว่าชั้นที่ ๒ ซึ่งอยู่
ติดกับบันได พื้นของชั้นนี้คือเพดานของชั้นที่ ๑

ชั้นที่ ๒ นี้เป็นส่วนที่กว้างที่สุดในบ้าน มีโต๊ะหมู่บูชา



ตู้เก็บของ และโต๊ะบุชารูปคุณยายทองสุก วางเรียงต่อกันอยู่ทางด้านหนึ่งของห้อง ส่วนอีกด้านหนึ่งเป็นที่ซึ่งคุณยายท่านอาศัยนอน นั่งสมาธิ สอนธรรมะ บูชาข้าวพระ และช่วยเหลือคนที่มาหา ที่ข้างๆ ตัวท่านมีตู้สำหรับเก็บยา ซึ่งวางเรียงกันอย่างเป็นระเบียบ นอกจากนี้ตรงบริเวณใกล้กับกึ่งกลางห้อง ยังมีเสาดันเล็กๆ ที่มีความยาวไม่ถึงฝ้าเพดานอยู่ต้นหนึ่ง เรียกว่าเสาหัวด้วน เป็นเสาที่หลวงพ่อบอกไปนั่งพิงในเวลาปฏิบัติธรรมกับคุณยาย ส่วนชั้นที่ ๓ นั้นสูงกว่าชั้นที่ ๒ ราวหนึ่งเมตรเศษ พื้นของชั้นที่ ๓ ก็คือเพดานของห้องครัว แม้ว่าห้องครัวจะอยู่ชั้นที่ ๑ แต่ก็อยู่ตรงกับชั้นที่ ๓ มีความสูงตั้งแต่พื้นชั้นที่ ๑ จรดพื้นของชั้นที่สาม ดังนั้นห้องครัวจึงไม่เตี้ยแม้จะอยู่ชั้นที่ ๑ ก็ตาม เมื่อหลวงพ่อบอกท่านไปกราบคุณยายครั้งแรกที่บ้านนี้ คุณยายก็ทักด้วยประโยคที่หลวงพ่อบอกไม่อาจเข้าใจได้ในเวลานั้นว่า

“คุณนะ หลวงพ่อวัดปากน้ำให้ยายไปตามมาเกิดในสมัยสงครามโลก”

สิ่งที่คุณยายพูดนี้น่าอัศจรรย์ยิ่ง เพราะว่าหลวงพ่อบอก



ท่านเกิดตอนสงครามโลกจริงๆ

เมื่อไปปฏิบัติธรรมครั้งแรก คุณยายให้หลวงพ่อนั่ง
หลับตาและบอกแต่เพียงว่า

“นั่งไปเยอะๆ นั่งไปเรื่อยๆ”

ตลอดระยะเวลา นั้น หลวงพ่อบ้านวางตนอยู่ในโอวาท
ของคุณยาย และทำตามทุกสิ่งทุกอย่างโดยไม่คลางแคลงสงสัย
สิ่งใดตั้งแต่แรกเริ่ม อีกทั้งไม่ต้องการเหตุผลและไม่ต้องการ
อะไรทั้งหมด

โดยปกติแล้วคุณยายจะไม่ค่อยรับใครเป็นลูกศิษย์ คง
มีแต่ศิษย์ที่ตกค้างและเข้าวัดมาก่อนหน้านี้ ซึ่งเป็นศิษย์ของ
คุณยายทองสุกผู้เป็นสภรรยากับท่าน ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า
คุณยายยอมรับหลวงพ่อรั่มชโยเป็นศิษย์คนแรกของท่าน และ
ในเวลาต่อมาเมื่อหลวงพ่อเรียกท่านว่า “ยาย” ก็ดูเหมือนว่า
คุณยายจะพึงพอใจกับคำนี้เช่นกัน

หลวงพ่อบ้านนั่งสมาธิกับคุณยายทุกวัน หากเวลาใดที่
คุณยายมีแขก บางครั้งหลวงพ่อก็จะหลบแขกไปเดินนับพระ



อยู่ที่วิหารคิดว่ามีกึ่งองค์ รูปร่างอย่างไร หรือใครถวาย เป็นการ
รอเวลาให้แขกกลับ หมดจากเรื่องนับพระก็ไปนับช่องเก็บอัฐิ
ตามผนังกำแพง ดูแผ่นจารึกชาตะมรณะของผู้คน มีทั้งผู้หลัก
ผู้ใหญ่ไปจนกระทั่งผู้น้อย ภาพเหล่านี้ทำให้หลวงพ่อกคิดว่า ทุก
คนไม่ว่ายากดีมีจนต้องตายเสมอเหมือนกันหมด เมื่อดูจนทั่ว
แล้วก็ยังไปหาคุณยายว่าแขกไปหมดแล้วหรือยัง ถ้าไม่มีแขก
แล้วหลวงพ่อก็จะขึ้นไปนั่งสมาธิต่ออีก





อานุภาพ ของคุณยาย

การศึกษาวิชาธรรมกายของหลวงพ่อรัญมชโยในระยะ
แรกนั้น คุณยายจะคอยให้กำลังใจอยู่เสมอ โดยบอก**สูตรแห่ง
ความสำเร็จ**ให้ปฏิบัติตามคือ **ให้มีความเพียรและทำให้ถูก
วิธี**

เพียร ก็คือเพียรนั่งสมาธิทุกวันไปเรื่อยๆ แม้จะหลับ บ้าง
ตื่นบ้าง ก็ให้นั่งอย่างสม่ำเสมอ

ทำให้ถูกวิธี ก็คือหมั่นสังเกตว่า ทำได้ถูกวิธีอย่าง
ที่ คุณยายแนะนำแล้วหรือยัง นี่คือนิยามความสำเร็จแห่งความสมหวัง
ในการเข้าถึงธรรมกาย



ในวันหนึ่งๆ คุณยายท่านเผยแผ่วิชชาธรรมกายด้วยการสอนธรรมปฏิบัติให้แก่บรรดาลูกศิษย์ที่สนใจ และช่วยปลดทุกข์ให้กับผู้คนที่มาขอพึ่งบารมี หรือไม่ก็มาขอความช่วยเหลือให้แก่ไขความเดือดร้อนต่างๆ ด้วย ซึ่งไม่พ้นไปจากเรื่องเกิด แก่ เจ็บ ตาย ที่มนุษย์ทุกคนในโลกประสบกันอยู่ ท่านใช้วิชาธรรมกายช่วยเหลือทุกคน โดยไม่เลือกที่รักผลักที่ชัง ด้วยใจที่เปี่ยมไปด้วยเมตตาธรรมของท่าน แม้ว่าบางคนจะมาเพื่อลองภูมิ หรือพูดในสิ่งที่ไม่สมควร คุณยายก็ยังคงมีเมตตาช่วยเหลือไม่เคยโกรธเคือง

การไปนรกไปสวรรค์ของคุณยายนั้นดูง่ายตายราวกับท่านเดินจากบ้านของท่านไปหน้าวัด ไปหอหลวงพ่овัดปากน้ำ หรือไปหอฉัน เพราะเวลาใครถาม ท่านไม่ได้ทำอะไรนอกจากนั่งหลับตา ทำใจหยุดใจนิ่งให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระธรรมกาย จนญาณทัสสนะครอบคลุมภพทั้งสาม เหมือนน้ำมะขามป้อมใส่ไว้ในฝ่ามือแล้วลืมหัดดู อุปมาเหมือนการที่ต้องรู้ว่า ในบ้านของเรามีสิ่งของอะไรอยู่ตรงไหนบ้าง ต้องให้เห็นให้หมด แล้วเอามาตอบให้ชัดเจน เช่น ถ้าไปตกนรกท่านก็จะ



บอกตรงๆ ไม่อ้ำอึ้งและไม่อ้อมค้อมว่า ญาติของคุณชื่อนี้ ตอนเป็นมนุษย์ได้ทำกรรมอย่างนั้น ตอนนี้อยู่ตายไปตกนรกขุมนั้น มีทุกข์อย่างนี้ ยายไปถึงแล้วเขาลังความมาอย่างนี้ เอาบุญไปให้เขา เวลานี้เขาพ้นทุกข์แล้วไปอยู่อย่างนี้ เป็นอย่างนี้ คุณต้องทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้เขา และต้องนั่งปฏิบัติธรรมทุกวัน เวลานี้ยายสอนเขาให้นั่งสมาธิแล้ว และบอกเขาว่า ถ้าสัณทธานจะหล่นกลับไปสู่ที่เดิม ส่วนญาติของผู้ตายซึ่งบางครั้งไม่รู้เรื่องอกุศลกรรมที่ผู้ตายเคยทำไว้ และเห็นแต่เพียงว่าช่วงปลายชีวิตของผู้ตายนั้นทำแต่สิ่งที่ดี จึงเกิดความสงสัยว่าทำไมจึงไปเกิดเป็นสัตว์นรกได้ เมื่อกลับไปที่บ้านและได้สืบเรื่องราวต่างๆ ดูแล้ว ปรากฏว่าเป็นจริงอย่างที่คุนายายพูดทุกประการ

บางคนมาบอกคุนายายว่าจะไปฆ่าตัด ท่านก็นั่งนิ่งๆ เจียบไปห้านาที แล้วก็บอกว่า “คุณจะไปฆ่าทำไม ฆ่าแล้วก็ไม่มีอะไร คุณไม่ได้เป็นอะไร”

เขาก็แย้งว่าได้นัดกับหมอที่จะฆ่าตัดแล้ว ท่านจึงบอกว่า “ก็ตามใจคุณ ถ้าจะฆ่าตัดก็ภavana ‘สัมมารหัง’ ไว้ละ”



หลังจากผ่าตัดเสร็จแล้ว เขามารายงานให้คุณยายทราบ ว่า หมอบอกว่าไม่ได้เป็นอะไร คุณยายท่านก็ว่า “ก็ตีเหมือนกัน จะได้ว่าผ่าแล้วมันเป็นอย่างงี้”

มีบางเรื่องที่คุณเหมือนเหลือเชื่อแต่เป็นความจริง บางคนเพิ่งมาใหม่ๆ เมื่อคุณยายทักครั้งแรก เขามักจะตกใจและเข้าใจว่าคงมีใครแอบมาบอกท่านว่าเขาเป็นอย่างนั้น เช่นครั้งหนึ่ง สามิภรรยาคุหนึ่งมาราบคุณยาย พอกราบเสร็จ คุณยายก็บอกว่า “คุณเลิกเล่นม้าเสียเถอะ” สามิตกใจคิดว่าภรรยาแอบมาบอก ส่วนภรรยาก็บอกว่า “ฉันก็มาพร้อมกับคุณนี่แหละ” คุณยายจะพูดในสิ่งที่ท่านเห็นด้วยญาณทัสสนะด้วยน้ำเสียงปกติเหมือนไม่จริงจัง แต่สิ่งที่ท่านพูดนั้นเป็นจริงทุกประการ

นอกจากนี้ ยังมีสามิภรรยาอีกคุหนึ่ง ภรรยาเป็นอาจารย์อยู่ที่โรงเรียนวัดบวรนิเวศวิหาร มีศรัทธามาเป็นลูกศิษย์ของคุณยาย ส่วนสามิเป็นคนตื้อสุดโต่ง ไม่เชื่อเรื่องนรกสวรรค์ แต่ก็เพื่อเหนียวไว้ อยากได้บุญจึงสวดมนต์วันละหนึ่งหรือสองชั่วโมง เพื่อว่านรกมีจริงจะได้รอดพ้นบ้าง



วันหนึ่งฝ่ายสามีมาถามคุณยายว่า “คุณครู ผมมีเรื่อง
แปลกอยู่เรื่องหนึ่ง อยากเล่าให้คุณครูฟังแล้วช่วยตอบผมหน่อย
ว่าเรื่องนั้นมันเป็นยังไง”

จากนั้นก็เริ่มเล่าว่า ครั้งหนึ่งขณะที่เขานอนอยู่ที่นอก
ชานที่บ้านต่างจังหวัด ตอนนั้นเป็นเวลากลางคืน แต่ว่าแสง
เดือนแสงดาวที่สาดมา ทำให้สามารถเห็นทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิด
ขึ้นที่ชานบ้านได้อย่างชัดเจน ในขณะที่เขามองเห็นควัน
แทรกร่องกระดานนอกชานขึ้นมาแล้วยืดขึ้นเป็นรูปร่างของคน
มองเห็นได้ด้วยตาเนื้อ สูงขนาดต้นตาล ยกเท้าก้าวข้ามหลังคา
บ้านไป

เมื่อเห็นแล้วก็ไม่ทราบว่ามันคืออะไร แม้ว่าจะไป
เที่ยวถามมาหลายวัด ก็ได้รับคำตอบที่ไม่ชัดเจน มักมีคำว่า
“มั่ง” ตามมา หรือบางท่านก็บอกว่า “คุณตาผาด”

เขานำเรื่องนี้มาเล่าให้คุณยายฟัง คุณยายท่านก็กลับ
ตาทำสมาธิฟังเฉยๆ จากนั้นเขาก็ถามว่า “ครูว่าสิ่งที่ผมเห็น
มันคืออะไร?”



พอสิ้นคำถาม คุณยายก็ตอบว่า “สิ่งที่คุณเห็นคือเปรต
แล้วเปรตนั้นก็เป็ญาติของคุณนั่นแหละ”

เขาก็ก๊ยงว่า “ญาติผมไม่มีวันไปเกิดเป็นเปรต” คุณ
ยายท่านก็ไม่ว่าอะไร

เขาถามต่อว่า “ทำไมถึงไปเป็นเปรต?”

“ญาติคุณเป็นอดีตม้คนายก โกงของวัด ตายแล้วก็
เลยไปเป็นเปรต”

เขาก็ก๊ยงว่า “ไม่มีหรรอกญาติผมที่เป็นม้คนายก ถ้าครู
ว่าเป็นม้คนายก ญาติของผมชื่ออะไร?”

คุณยายฟังแล้วท่านก็ไม่แสดงอาการปกริยาใดๆ ยังคงนิ่ง
เป็นปกติ แล้วตอบเขาไปว่า “ชื่อรัศมี”

เขาก็ก๊ยงอีกว่า “ยิ่งชื่อนี้ยิ่งห่างไกลเลย ไม่เคยมีญาติ
ชื่อนี้ ชื่ออะไรก็ไม่รู้ ชื่อรัศมี ถ้าเป็นญาติผมมันน่าจะมีชื่อที่เข้า
ท่ากว่านี้” จากนั้นก็ยกมือไหว้คุณยายครั้งหนึ่งแล้วลงจากบ้านไป

หลายเดือนต่อมา เขาก็กลับมาบอกคุณยายว่า



“เออ จริงด้วย ญาติผมคนหนึ่งชื่อรัศมี เขาเป็นมัคนายก
ตายไปแล้ว ไปสืบประวัติดู เขาก็โกงของวัดจริงๆ แต่ผมก็ไม่
เชื่อว่าเปรตมีในโลก”

นี่คือความดีของเขาที่ไม่ยอมจำนนต่อญาณทัสสนะอัน
แม่นยำของคุณยาย ซึ่งได้ผ่านการฝึกฝนมาอย่างดีจากหลวงพ่
วัดปากน้ำ

ในสมัยก่อน หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านจะฝึกให้ไปดูนร
กสวรรณเป็นปกติ ซึ่งผู้ศึกษาจะต้องหมั่นฝึกฝนด้วยความเอาใจใส่
เพื่อให้ญาณทัสสนะแม่นยำ จึงจะหาคำตอบมาตอบหลวงพ่
ท่านได้อย่างถูกต้อง ถ้าหากไม่ขยัน ไม่จดจ่อ จะทำให้ตอบ
คำถามผิด เวลาใครตอบผิดอย่างนี้ หลวงพ่อท่านจะดุว่า “ไ
ช้ได้” หมดทุกคน

คำว่า “ชี้ได้” ก็คือเชื้อเพลิงชนิดหนึ่ง เวลาจะจุดให้
ติดไฟ ต้องเขียนชื่อเชื้อชี้เถ้าและถ่าน ซึ่งหมدن้ำมันยางแล้ว
ออกเสียก่อน เมื่อเขียนชี้ได้ถึงบริเวณที่มีน้ำมันยางชุ่มอยู่แล้วจึง
จุด พอมันจะดับๆ ก็ต้องเขียนชื่อออกอีก มันจึงจะติดขึ้นมาใหม่
นี่คือธรรมชาติของชี้ได้ ผู้ที่เรียนวิชาหากเป็นประเภทชี้ได้ เมื่อ



ไม่ถูกครูบาอาจารย์กระตุ้น ก็จะไม่ปล่อยใจให้ล่องลอยคิดไป
ในเรื่องราวต่างๆ นึกองค์พระได้บ้าง ไม่ได้บ้าง หรือไม่ก็ไป
เดินเล่น เข้าห้องน้ำ ดูนก ดูไม้ ดูดาว ดูเดือน พอเรียกทีก็มา
นั่งที่

แต่สำหรับคุณยายแล้ว ท่านไม่เคยโดนหลวงพ่อวัด-
ปากน้ำดุด้วยคำนี้เลยจนกระทั่งหลวงพ่от่านมรณภาพไป คุณ
ยายเป็นประจุม้าอาชาไนย เวลาเห็นนายสารถีเขียนตีม้าตัวอื่น
เพราะทำไม่ถูกต้อง ม้าอาชาไนยก็จะสอนตัวเองได้ และไม่ยอม
ทำผิดทำนองเดียวกันนั้นให้ถูกเขียนตีด้วย

ดังนั้นคุณยายท่านจึงศึกษาค้นคว้า ขวนขวายนั่งสมาธิ
ด้วยวิริยะอุตสาหะ จนเป็นบุคคลตัวอย่างที่สำคัญยิ่งในโรงงาน
ทำวิชา

โดยปกติแล้วคุณยายเป็นคนแข็งแรงและกระฉับกระ-
เฉง สดชื่นผ่องใสอยู่เสมอ แต่ภายหลังจากที่คุณยายทองสุก
ละโลกไปแล้ว สุขภาพของท่านก็ทรุดโทรมลงจนล้มป่วยอย่าง
หนัก เวลานั้นคนที่เคยมาขอพึ่งบารมีต่างก็พากันหนีหน้าหาย
ไปหลายคน นอกจากลูกศิษย์คนหนึ่งที่เคยเป็นห่วงเป็นใย พา



คุณยายไปหาหมอรักษาตัวอยู่เป็นประจำ ต่อมามีคนอีกคนหนึ่งอยากได้บุญในการอุปัฏฐากคุณยายบ้าง จึงรับท่านไปพักที่บ้านของเขาแถวสุขุมวิท

ไม่ว่าคุณยายจะไปอยู่ ณ แห่งไหนตำบลใด หลวงพ่อธัมมชโยท่านก็ตามไปเยี่ยมคุณยายถึงที่นั่น หลวงพ่อต้องเดินไปเป็นระยะทางที่ยาวไกลหลายกิโลเมตร เนื่องจากบ้านที่คุณยายไปพักนั้นไม่สามารถนำรถยนต์เข้าไปถึงได้ กว่าที่จะถึงบ้านก็นับว่าลำบากพอสมควร แต่ท่านคิดว่าแม้จะลำบากมากมายกว่านี้ร้อยเท่าพันทวี ท่านก็ไม่ท้อถอย เพราะในส่วนลึกของใจแล้ว มุ่งมั่นที่จะไปต่อวิซชากับคุณยายเพียงอย่างเดียวใจของท่านผูกพันอยู่กับคุณยายและวิซชาธรรมกายท่านนั้น

กว่าจะเดินไปถึง เนื้อตัวของหลวงพ่อก็โซกชุ่มไปด้วยเหงื่อ เมื่อเข้าไปในบ้านเห็นคุณยายนอนคลุมโปงอยู่บนเตียง ท่านเดินตรงเข้าไปหา แล้วถามเรื่องวิซชา

“ยาย อย่างนี้แล้วทำยังไงต่อ”?

เมื่อคุณยายได้ยินคำถาม ท่านจึงเปิดหน้าออกมาต่อ



วิชาให้ ท่านมิได้คำนึงถึงอาการป่วยไข้ที่กำลังรุมเร้า หากแต่ทุ่มเทชีวิตจิตใจถ่ายทอดความรู้ให้ลูกศิษย์ ครูผู้สอนนอนเฝ้าคลุมโปง ปิดหน้าต่าง เปิดหน้าต่าง นักเรียนก็นั่งสมาธิอยู่หน้าเตียงด้วยเหงื่อไทรมกาย แต่ในใจนั้นทรมันทนไปด้วยความทุกข์

หลวงพ่от่านศึกษาวิชาธรรมกายอยู่กับคุณยายด้วยความสนุกสนาน จนกระทั่งคุณยายหายป่วยกลับไปอยู่วัดปากน้ำแล้ว ท่านก็ตามไปนั่งสมาธิกับคุณยายทุกวัน มาถึงตอนนี้หลวงพ่อเชื่อคุณยายหมดทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่าคุณยายสั่งอะไรก็จะทำตาม และมีความรู้สึกว่ วันนี้เรียนได้เท่านี้ พรุ่งนี้จะต้องเรียนให้มากขึ้น เพราะเรียนแล้วมีความสุข เป็นความสุขที่ไม่อาจแสวงหาสิ่งใดมาทดแทนได้เลยในโลกนี้ หลวงพ่от่านล้มผัสได้ถึงความเป็นผู้มีภูมิธรรมอันสูงส่งของคุณยาย ครูบาอาจารย์ผู้มีใจใสสะอาดบริสุทธิ์มาก เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมาคุณยายท่านหยุดในหยุดเข้าไปสู่แหล่งแห่งความบริสุทธิ์ มุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรม จึงไม่ใสใจเรื่องอะไรทั้งหมดแม้อาการป่วยไข้ของตัวเอง



(ล่าง) คุณยายน่านูชาข้าวพระที่บ้านธรรมประสิทธิ์







(บน) สมัยที่คุณยายยังอยู่ที่บ้านธรรมประสิทธิ์ วัดปากน้ำ

(ล่าง) บ้านธรรมประสิทธิ์ สถานที่ปฏิบัติธรรมสุดท้ายก่อนมาเป็นวัดพระธรรมกาย



(บน) คุณหญิงประหยัดแพทยพงศาวิสุทธาธิปัตย์ น้อมถวายที่ดิน ๑๕๖ ไร่ เพื่อสร้างศูนย์-
พุทธจักรปฏิบัติธรรม (ล่าง) พุ่งนาฟ้าโล่ง ๑๕๖ ไร่

























เคารพคำยาย

ตลอดระยะเวลาที่ศึกษาวิชาธรรมกายกับคุณยายมา หลวงพ่อได้ซึมซับความรู้สึกที่ดี ซึมซับอุดมการณ์และคุณธรรมอันสูงส่งของคุณยายไว้ในชีวิตจิตใจของท่าน และเมื่อได้ปฏิบัติธรรมละเอียดลึกซึ้งมากขึ้น ท่านก็สัมผัสได้ถึงความรู้สึกที่เป็นสุขภายใน ทำให้อารมณ์ดี โกรธใครไม่เป็น แม้จะทราบว่าใครอิจฉาท่านด้วยเรื่องอะไรก็ไม่มีความรู้สึกรุนแรง ยังสามารถพูดคุยกับผู้นั้นได้อย่างเป็นปกติ เสมือนคุยกับญาติมิตร ไม่มี ความพยายามหรือเหนื่อยใจ ไม่ขัดเคืองใจ หรือแม้กระทั่งความคิดที่ว่า “ไม่เป็นไร ลืมเสียเถิด” ก็ไม่มี



อารมณ์ของท่านปราศจากความรู้สึกที่เป็นบาปอกุศล จึงมีความสุขอยู่เต็มหัวใจ ทำให้ท่านมั่นใจว่า เมื่อความสุขเกิดขึ้นเต็มหัวใจของผู้ใดแล้ว ความทุกข์ย่อมไม่สามารถเข้าแทรกเข้ามาได้เลย เพราะทั้งสองอย่างจะเข้ามาพร้อมกันไม่ได้ เช่นเดียวกับความสว่างย่อมไม่เกิดพร้อมกับความมืด ดังนั้น จึงต้องปฏิบัติธรรมสะสมความสุขไว้ให้เต็มหัวใจอยู่เสมอ เพราะถ้าพร่องเมื่อใด ความทุกข์ก็จะแทรกเข้ามาได้ทันที

เมื่อปฏิบัติธรรมมากขึ้น หลวงพ่อก็มองเห็นคุณค่าของธรรมะมากขึ้น ธรรมะนั้นแตกต่างกับวิชาทางโลกซึ่งเรียนไปแล้วไม่สามารถช่วยมนุษย์ให้พ้นทุกข์ได้ แต่การเรียนธรรมะทำให้ได้คำตอบที่สงสัยมานานชัดแจ้งทั้งหมด ทำให้รู้ว่าเกิดมาทำไม เป้าหมายชีวิตคืออะไร ทั้งยังทำให้ไปนิพพานได้ ช่วยมนุษย์ให้พ้นทุกข์ได้ ด้วยเหตุนี้ท่านจึงอยากบวช แต่เมื่อไปขออนุญาตจากคุณยาย นอกจากคุณยายจะไม่อนุญาตแล้วยังกำชับให้หลวงพ่เรียนจนจบปริญญาอีกด้วย ท่านให้เหตุผลว่า หลวงพ่อจะต้องเป็นทั้งบัณฑิตในทางโลกและเป็นนักปราชญ์ในทางธรรม เพื่อว่าเมื่อบวชแล้วจะได้เป็นประโยชน์ต่อพระศาสนาอย่างเต็มที่



ไม่นานต่อมา คุณยายท่านสอนวิธีบูชาข้าวพระให้กับ หลวงพ่อ ซึ่งหลวงพ่อก็กินพยายามฝึกด้วยการตื่นแต่เช้า เพื่อไป ชื้ออาหารมาหัดบูชาข้าวพระอยู่เสมอ ท่านมีความสุขมากกับการที่คุณยายเมตตาถ่ายทอดวิชาให้ทุกอย่าง

สำหรับการบูชาข้าวพระนั้น นับเป็นบุญใหญ่สุดที่จะ ประมาณได้ ที่คุณยายปฏิบัติร่วมกันกับคุณยายทองสุกมาโดย ตลอด ตราบกระทั่งท่านละจากโลกนี้ไปแล้ว คุณยายก็ยังคง ปฏิบัติสืบเนื่องเรื่อยมามิได้ขาดเป็นเวลาหลายสิบปีด้วยความ คล่องแคล่วและชำนาญ

การบูชาข้าวพระ คือการนำเครื่องไทยธรรม อันมี ดอกไม้ ธูปเทียน อาหารคาวหวานซึ่งเป็นของหยาบ นำมากลั่น ให้ละเอียดด้วยวิชชาธรรมกาย จนกระทั่งเครื่องไทยธรรมเหล่านี้อะเอียด ไสบริสุทธ์เท่ากับพระธรรมกาย แล้วจึงน้อมนำไป ถวายเป็นพุทธบูชาแด่พระธรรมกายของพระพุทธเจ้าในอายต- นิพพาน แต่ธรรมกายของพระพุทธเจ้านั้นท่านไม่ต้องฉันเหมือน มนุษย์ ท่านมีสุขอยู่ด้วยธรรมธาตุอันบริสุทธ์ อิ่มอยู่เสมอ ที่ เราเอาไปถวายนี้เป็นพุทธบูชา เพื่อต้องการบุญ บารมี รัศมี



กำลัง ฤทธิ อำนาจ สิทธิ ที่เกิดจากการบูชาข้าวพระให้ถึงแก่เรา ด้วยเหตุนั้น ผู้บูชาข้าวพระจึงต้องเข้าถึงธรรมกายให้ได้ ต้องรู้จักหนทางสายกลาง ทำวิชชาธรรมกายเป็น จนกระทั่งเข้าสู่อายตนิพพานได้ เห็นพระธรรมกายของพระพุทธรเจ้าในอายตนิพพานนับอสงไขยพระองค์ไม่ถ้วน รวมทั้งมีความเชี่ยวชาญจนสามารถน้อมเครื่องไทยธรรมเหล่านี้ไปถวายเป็นพุทธรบูชาได้ ซึ่งในเวลานั้นจะเห็นตัวเอง เห็นเครื่องไทยธรรมแล้วก็เห็นพระธรรมกายของพระพุทธรเจ้าอย่างชัดเจน และยิ่งไปกว่านั้น จะเห็นผลบุญ เห็นกระแสธารแห่งบุญที่บังเกิดขึ้นจากการนำเครื่องไทยธรรมไปถวายเป็นพุทธรบูชานี้ด้วย การบูชาข้าวพระจึงเป็นของที่ทำได้อย่างยิ่ง

เมื่อหลวงพ่อรัณมชโยอายุได้ ๒๐ ปี ซึ่งนับว่าน้อยที่สุดในบรรดาลูกศิษย์ของคุณยาย แต่มีผลการปฏิบัติธรรมดีเด่นที่สุด ก้าวหน้าเกินกว่ารุ่นพี่ที่เรียนมาก่อนหน้านี้ เพราะท่านมีความเพียร ขยันมาฝึกปฏิบัติทุกวันไม่เคยขาด คุณยายจึงมอบหมายให้ท่านเป็นผู้นำในการบูชาข้าวพระทุกวันอาทิตย์ต้นเดือน หรือ แม้แต่ในพิธีต่างๆ อย่างเช่น พิธีทอดผ้าป่า หรือการถวายผ้า



อาบน้ำฝน หลวงพ่อจะเป็นผู้นำในพิธีทั้งหมด ส่วนคุณยาย ท่านทำหน้าที่เป็นผู้คุมบุญให้ ทำกันอย่างนี้ตลอดมา เวลานั้น นอกจากผู้ใหญ่จะให้ความเชื่อถือแล้ว ทุกคนต่างยินดีไม่มีใคร คัดค้านเลยแม้แต่คนเดียว

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา หลวงพ่อมีความรู้สึกสดชื่น เบิกบาน มีความสุขทั้งวันทั้งคืน เพราะใจของท่านมีเพียงคุณ ยายกับธรรมะ ท่านเคยกล่าวว่า คุณยายเป็นทั้งพ่อแม่ เป็น ปู่ย่าตายาย ครูบาอาจารย์ เป็นกัลยาณมิตร เป็นทุกสิ่งทุก อย่างของท่าน ไม่ว่าคุณยายจะให้โอวาทอย่างไร ท่านจะอยู่ในโอวาทอย่างไม่มีเงื่อนไข คำสั่งสอนนั้นเป็นเสมือนสิ่งแทน ตัวคุณยาย ที่ไม่ว่าหลวงพ่อกับท่านจะไปไหนมาไหน ก็นึกถึงอยู่ ตลอดเวลา

หลวงพ่อกับท่านเคารพในคำสั่งของคุณยายผู้เป็นครูบา- อาจารย์ที่ท่านเทิดทูนอย่างสูงสุด ดังนั้นไม่ว่าต่อหน้าหรือลับ หลัง ท่านก็พร้อมที่จะปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ดังจะเห็น ได้จากเหตุการณ์ครั้งหนึ่ง ในวันขึ้นปีใหม่ที่มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ จัดให้มีงานรื่นเริงสนุกสนานกัน หลวงพ่อไป



ขออนุญาตจากคุณยายไปร่วมงานนี้ คุณยายท่านไม่ห้าม
เพียงแต่พูดว่า

“คุณก็เที่ยวมาทุกปีแล้ว ปีนี้คุณก็เที่ยวได้ ยายไม่ว่า
แต่ให้ไปหลังเที่ยงคืน”

วันนั้น หลังจากปฏิบัติธรรมและคุยธรรมะกับคุณยาย
จนถึง ๒ ทุ่มแล้ว หลวงพ่อก็กลับ เมื่อมาถึงหน้ามหาวิทยาลัย
ท่านก็รับประทานอาหารแถวนั้น พอ ๔ ทุ่มจึงเข้าไปในบริเวณ
งาน แม้จะรู้ว่าถ้ารอถึงหลังเที่ยงคืนงานรื่นเริงเขาจะเลิกแล้ว
ก็ตาม แต่ด้วยความที่อยู่ในโอวาทของคุณยายอย่างเคร่งครัด
ท่านจึงเดินผ่านบริเวณที่มีการเล่นโดยไม่ยอมดูอะไรทั้งสิ้น
หลวงพ่อไปนั่งรอเวลาเที่ยงคืนอยู่ที่คอกวัวพลางดูนาฬิกาข้อมือ
เป็นระยะๆ ด้วยใจที่จดจ่อ พอเที่ยงคืนเป้ง เหมือนกันติดสปริง
ท่านรีบออกจากคอกวัวไป แล้วก็ได้ดูเหมือนกัน คือดูเขาช้จักร-
ยานกลับเหมือนกัน

สิ่งนี้คือตัวอย่างการอยู่ในโอวาทของหลวงพ่อ ความ
สำเร็จ ความเจริญรุ่งเรืองของท่านและหมู่คณะทั้งหมดในปัจจุบัน
นี้ ได้มาเพราะอยู่ในโอวาทของครูบาอาจารย์ ท่านเคยกล่าว



ว่า การที่จะมาเรียนกับครูบาอาจารย์นั้น ไม่มีอะไรสำคัญเท่ากับการอยู่ในโอวาท เพราะเราได้ฝากชีวิตจิตใจและหนทางเดินไปสู่พระนิพพานไว้กับท่าน ในการปฏิบัติธรรมนั้น ถ้ามีข้อแย้งในใจแม้เพียงนิดเดียว จิตจะฟุ้งซ่าน รวมเข้าไปสู่ภายในไม่ได้เลย

ด้วยความเคารพของท่าน คุณยายจึงรัก เมตตาเอ็นดู และถ่ายทอดความรู้ทั้งหมดให้กับหลวงพ่อดูโดยไม่ปิดบังอำพรางในการถ่ายทอดความรู้ นอกจากความเมตตาปรานีที่มีอยู่เดิมแล้ว คุณยายยังพิจารณาด้วยว่า จะถ่ายทอดให้ใครได้มากน้อยแค่ไหน ทั้งนี้เพราะวิชาธรรมกายในระดับที่ละเอียดลึกซึ้งขึ้นไปนั้น ไม่ใช่จะสอนให้ใครก็ได้ เพราะไม่ใช่เรื่องที่จะเรียนกันได้ทุกคน ผู้รับต้องทำได้จริงจึงจะสอนต่อให้ได้ ดังนั้นเมื่อหลวงพ่อบอกท่านเรียนด้วยความตั้งใจและมีผลการปฏิบัติก้าวหน้ารองรับวิชาได้อย่างรวดเร็วเป็นที่พอใจของคุณยาย ท่านจึงถ่ายทอดให้อย่างเต็มที่





ตามหมู่คณะ

นับแต่ปี พ.ศ.๒๕๐๗ เป็นต้นมา คุณยายกับหลวงพ่อดมชโยได้นั่งเข้าที่ช่วยกันตามหมู่คณะที่จะมาร่วมสร้างบารมีกับท่าน ซึ่งไม่ว่าจะไปเกิด ณ แห่งหนตำบลใด ให้มาร่วมปฏิบัติธรรมสร้างบารมีด้วยกันให้มากที่สุด เพื่อให้งานเผยแผ่วิชชาธรรมกายไปทั่วโลกบรรลุผลสำเร็จ ครั้นถึงปี พ.ศ.๒๕๐๙ หลวงพ่อจึงได้พาคุณเผด็จ ผ่องสวัสดิ์ มากราบคุณยาย

คุณเผด็จ หรือหลวงพ่อดมชโย (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกท่านสั้นๆ ว่า หลวงพ่อดมชโย ปัจจุบันดำรงสมณศักดิ์ที่พระภาวนาวิริยคุณ รองเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย) หลวงพ่อ



ธัมมชโยได้บรรยายบุคลิกลักษณะของหลวงพ่อตตะสมัณนั้น
เอาไว้ว่า

“ชอบใส่เสื้อลายสก๊อต กางเกงยีนส์ บุคลิกชาเย็น
เสียงดังมีอำนาจชนิดที่แว่วดังอยู่ได้ยินเสียงแล้วก็ต้องหยุดทันที
หุ่นสง่างามอย่างแชมป์ชั้น หลวงพ่อดังฉายาให้ว่า thorough-
bred never gets fat แปลว่าม้าศึกยอมศึกคัก (เพราะไม่อ้วน)”

หลวงพ่อตตะ เป็นนิสิตรุ่นพี่ของหลวงพ่อดัมมชโย
ขณะนั้นเพิ่งกลับจากการไปศึกษาต่อที่ประเทศออสเตรเลีย ทั้ง
สองท่านได้พบกันครั้งแรกเมื่อวันลอยกระทงของมหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์ ตรงกับวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๐๙ งานนี้
๔ ปีจึงจะจัดให้มีสักครั้งหนึ่ง เมื่อพบกันแล้ว หลวงพ่อตตะ
รู้สึกถูกชะตากับหลวงพ่อดัมมชโยเป็นอย่างมาก

หลวงพ่อตตะเป็นรุ่นพี่ ท่านจึงเรียกหลวงพ่อดัมมชโย
ว่า “ไอน้อง” วันนั้นท่านชวน “ไอน้อง” ไปตีหมเห้ล่า แต่หลวง-
พ่อดัมมชโยปฏิเสธด้วยคำพูดสั้นๆ ว่า

“ผมไม่ตีหมเห้ล่า ผมถือศีล”



คำว่า **“ถือศีล”** ส่งผลกระทบต่อจิตใจของหลวงพ่อตัดตะอย่างรุนแรง และเป็นสาเหตุแห่งการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงต่อวิถีชีวิตของท่านในเวลาต่อมา

หลวงพ่อตัดตะเคยศึกษาวิชาไสยศาสตร์มามาก เช่น วิชาหนังเหนียว รูดโซ่ ลุยไฟ เล่นแร่แปรธาตุ เป็นต้น ถึงกระนั้นก็ยังมีความสนใจเรื่องนรกสวรรค์ ท่านจึงอยากจะไปพบคุณยาย ซึ่งในกรณีหลังนี้ นอกจากหลวงพ่อัมมชโยยังไม่ยอมพาไปทันทีแล้ว ท่านยังต้องแนะนำการปฏิบัติตัวให้หลวงพ่อตัดตะอยู่เป็นเวลานานถึง ๓ เดือน เพื่อให้วางตัวได้อย่างถูกต้องเวลาอยู่ต่อหน้าคุณยาย

สมัยนั้นหลวงพ่อบอกหลวงพ่อตัดตะว่า “พี่เด็ด” ในการแนะนำท่านต้องคอยกำกับเรื่องกิริยาวาจา เช่น

“พี่เด็ด คำพูดอย่างนี้คุณยายไม่ชอบ”

“นั่งอย่างนี้คุณยายไม่ชอบ” หรือ

“ลูกนัยน์ตาอย่างนี้ท่านไม่ชอบ”



“บุคลิกลาเ็น ชนิดที่ไ้ใครเรียกแล้วหันขวับมาทำดา
เขี้ยวพร้อมจะเอาเรื่องอย่างนี้ มีหวังโดนไล่ตั้งแต่วันแรก” หรือ
ไม่ก็บอกว่าแบบไหนคุณยายชอบ

แม่หลวงพ่อดิดว่าไ้แนะนำหลวงพ่อดัดตะจนเป็นที
พอใจแล้ว แต่สิ่งที่ไม่คาดคิดมาก่อนก็เกิดขึ้นจนไ้ เพราะใน
วันแรกหลังจากที่กราบคุณยายแล้ว หลวงพ่อดัดตะก็พูดขึ้นมา
อย่างไม่มียั้งไม่มีขลุ่ยว่า “ยาย ผมอยากจะทำอะไรที่ไ้มือ
ยาย” หลวงพ่อดัดตะไ้ยินดังนั้นก็สะกิดและแนะนำว่า “อย่างนี้
ไม่ควร” ต้องอธิบายกันอยู่นาน ในที่สุดคุณยายจึงบอกให้ไป
ลองกับหลวงพ่อดัดตะขโยก่อน

ไม่เพียงแต่สิ่งี่หลวงพ่อดัดตะขโยแนะนำไว้ก่อนที่
จะมาพบคุณยายเท่านั้น ท่านยังถามคุณยายต่อไปอีกอย่างไม่
ลังเลแม้แต่น้อย

“ยาย คุณไชยบูลย์เขาว่า ยายพาไปดูนรกสวรรค์ไ้
จริงไหม?” คุณยายตอบอย่างมั่นใจว่า “จริง ยายเคยไปช่วย
พ่อดัดตะจากนรกมาแล้ว”



ถึงตอนนี้หลวงพ่อตตะมีความมั่นใจมากยิ่งขึ้นเพราะได้พบคนจริงที่พยายามค้นหาเป็นเวลานาน อย่างไรก็ตามท่านก็ยังไม่ยอมยุติคำถาม “แล้วอย่างผมจะไปดูได้ไหม?”

คราวนี้คุณยายตอบอย่างยืดยาวพร้อมทั้งให้กำลังใจว่า “คุณนะมีบุญมากอยู่แล้วถึงได้มาถึงที่นี่ อย่างนี้ฝึกไม่นานหรอก”

เวลานั้นหัวใจของหลวงพ่อตตะเปี่ยมไปด้วยความปิติเพราะคำพูดของคุณยายบ่งบอกโดยปริยายว่ารับท่านเป็นศิษย์แล้ว วันนั้นทั้งวันหลวงพ่อตตะจึงนั่งสมาธิรวดเดียว ๓ ชั่วโมงเป็นวันแรก เพื่อแสดงให้คุณยายเห็นว่าท่านก็เอาจริงเหมือนกัน อย่างไรก็ตาม ในระหว่างเวลานี้ กิริยาจากตลอดจนบุคลิกภาพของท่านก็ยังเป็นที่ขว้างขูขว้างตาลูกศิษย์รุ่นพี่หลายคน พี่บางคนถึงกับบอกคุณยายว่า

“อีตาคนนี่รู้มๆ ร่ำมๆ สกปรก พุทก็เสียงดังเอะอะ ยายอย่าไปรับเป็นลูกศิษย์เลย ไล้ไปเถอะ”

แต่คุณยายก็ยังคงรับหลวงพ่อตตะไว้เป็นศิษย์คนหนึ่ง



ซึ่งภายหลังต่อมา เมื่อรู้ความจริงเรื่องนี้ ท่านถึงกับรำพึงด้วยความซาบซึ้งในความเมตตาของคุณยายที่มีต่อท่านเสมอมาว่า

“โอ... คุณยายคงต้องใช้ความอดทนกับเรามากเหลือเกิน”



กำเนิด บ้านธรรมประสิทธิ์

ในช่วงเวลานั้น มีคนมานั่งสมาธิกับคุณยายมากขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวันอาทิตย์ต้นเดือนมีคนมามากเป็นพิเศษ นั่งสมาธิกันเต็มบ้านของคุณยายจนไม่มีที่นั่ง ต้องไปนั่งกันแม้กระทั่งบนตม่น้ำ ซึ่งนับว่าลำบากมาก เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นพร้อมกับการที่วัดปากน้ำจะทำการก่อสร้างหอฉันตรงบริเวณที่เป็นบ้านพักของคุณยาย ซึ่งก็หมายความว่าบ้านของคุณยายจะต้องถูกรื้อถอนไปอย่างแน่นอน

ด้วยเหตุสองประการดังกล่าว บรรดาศิษยานุศิษย์จึงปรึกษาหารือกันว่า ถึงเวลาที่จะต้องสร้างบ้านหลังใหม่แล้ว



หลวงพ่อัมมชโยกับหลวงพ่อดัตตะก็มาชวนคุณยายให้สร้างบ้านใหม่ โดยที่ท่านทั้งสองจะรับหน้าที่เป็นผู้นำในการจัดหาทุนทรัพย์เอง

ในสมัยนั้น คุณยายท่านบอกอานิสงส์ของการสร้างสถานที่ปฏิบัติธรรมให้ศิษย์ทุกคนทราบว่า ใครซื้อตะปูสักตัว ไม้สักแผ่น หรืออิฐสักก้อน มาสร้างสถานที่ปฏิบัติธรรม จะได้บุญอย่างมหาศาล เพราะเป็นสถานที่รองรับผู้บริสุทธิ์ ผลบุญนี้จะช่วยให้เรารู้ธรรมะต่อไปในอนาคตได้อย่างสะดวกสบาย ง่ายดาย และมีสมบัติติดไปในภพเบื้องหน้า หลวงพ่อัมมชโยท่านอยากได้บุญ จึงยอมอดอาหารกลางวันเป็นแรมเดือน เพื่อเก็บเงินไว้สำหรับทำบุญ ครั้งนั้นบรรดาลูกศิษย์ของคุณยายรวบรวมเงินกันได้ถึง ๕๘,๐๐๐ บาท ซึ่งนับว่ามากสำหรับสมัยนั้น และสิ่งนี้ได้ส่งผลเป็นความภาคภูมิใจอย่างยิ่งสำหรับท่าน

อย่างไรก็ตามแม้ว่าจะได้เงินมากมายที่จะสร้างบ้านหลังใหม่แล้ว คุณยายก็ยังต้องเหน็ดเหนื่อยอย่างมากกับการย้ายบ้านและดูแลการก่อสร้าง

บ้านหลังใหม่เป็นบ้านไม้ ๒ ชั้น อยู่ภายในบริเวณวัด



ปากน้ำทางด้านเหนือ ดำเนินการก่อสร้างโดยได้รับความช่วยเหลือจากเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ^๔ ซึ่งมอบหมายให้พระราชโมลี (ณรงค์ จิตธำณ) อดีตผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ และอดีตเจ้าอาวาสวัดราชโอรสาราม ช่วยเหลือควบคุมการก่อสร้าง ส่วนอีกรูปหนึ่งคือ พระภวนาโกศลเถร (ธีระ ธมฺมธโร) หรือ หลวงพ่อเล็ก รองเจ้าอาวาสวัดปากน้ำในขณะนั้น ซึ่งเป็นพระอาจารย์ใหญ่ในด้านวิปัสสนาได้เมตตาตั้งชื่อให้ว่า **“บ้านธรรมประสิทธิ์”** อันมีความหมายอย่างลึกซึ้งว่า **“ใครก็ตามที่มาถึงบ้านนี้ คุณยายจะสอนธรรมะให้กับเขาทุกคนไป”**

ปลายปี พ.ศ.๒๕๑๐ การสร้างบ้านธรรมประสิทธิ์ได้เสร็จสิ้นอย่างสมบูรณ์ เป็นบ้านที่ทันสมัยที่สุดในละแวกนั้น และเหนือสิ่งอื่นใด เป็นบ้านที่สะอาดมาก ดังจะเห็นได้จากพื้นไม้กระดานทุกแผ่นได้รับการเช็ดถูจนเป็นเงาด้วยฝีมือของคุณยาย

คุณยายเป็นคนขยันมาก ขยันทำงานสารพัด ขยัน

^๔ ปัจจุบันดำรงสมณศักดิ์ที่ สมเด็จพระมหาธีรราชมงคลจารย์
เจ้าคณะใหญ่หนเหนือ



ทำโน่นทำนี่ รักความสะอาด ความมีระเบียบ และผูกพันอยู่กับ
ธรรมชาติในตลอดเวลา ดังเช่นวันหนึ่ง หลวงพ่อท่านสังเกต
เห็นคุณยายยืนเล็งดูอะไรสักอย่างหนึ่งอยู่ระหว่างพื้นบันไดกับ
พื้นชั้นบน จึงถามด้วยความสงสัยว่า

“ยายทำอะไรครับ?”

คุณยายตอบว่า “กำลังดูว่ามีฝุ่นไหม”

โดยปกติแล้ว คุณยายจะเช็ดบันไดบ้านทั้งบนบันได
และใต้บันได ซึ่งไม่เหมือนใครเลยในโลก เมื่อหลวงพ่อกถาม
ต่อไปว่า ทำไมต้องทำอย่างนั้น คุณยายก็ตอบอย่างชัดเจนว่า

“เช็ดแล้วมันสะอาด ใจเราก็สะอาดเข้ากลางคลองดี”

เรื่องความสะอาดของคุณยายนี้ สิ่งแรกที่ได้เห็นได้ชัดคือ
ความสะอาดของสิ่งแวดล้อมที่พักของท่าน ซึ่งมีระเบียบสวยงาม
ไม่ว่าท่านจะไปอยู่ที่ใดก็ตาม แม้ว่าข้าวของเครื่องใช้จะทำด้วย
วัสดุที่เรียบง่าย บางชิ้นก็เป็นสิ่งที่เขาทิ้งแล้วในกองขยะ แต่
คุณยายก็เอามาทำความสะอาด เช็ดถู ปรับปรุงใหม่ให้ใช้ได้



ส่วนวัตถุลิ่งของต่างๆ ที่มีคนนำมาถวาย ไม่ว่าจะเป็น
ธูป กระดาษใส่ผลไม้หรือใส่สิ่งของอะไรก็ตาม เมื่อเอาสิ่งนั้นออกไปแล้ว ท่านก็จะเอากระดาษมาตัดอย่างมีระเบียบเป็นสี่เหลี่ยม
จัตุรัส แล้ววางซ้อนกันไม่มีเหลื่อมเลย เอาไว้ใช้รองกันกระโถน
ด้านใน เมื่อทิ้งสิ่งของลงในกระโถนแล้วก็จะใช้กระดาษปิดทับ
อีกทีหนึ่ง สลับกันเป็นชั้นๆ พอเต็มแล้วอุปัฏฐากที่นำไปทำ
ความสะอาดก็จะรวบรวมกระดาษนั้นทิ้งไปในถังขยะ ไม่เป็นที่น่า
รังเกียจ และทำความสะอาดง่าย

ที่นั่งสมาธิกับที่นอนและที่รับแขกของคฤณยานั้นเป็น
ที่เดียวกัน ท่านนอนตรงไหนก็รับแขกตรงนั้น สะอาดเกลี้ยง
เกลาเป็นระเบียบ หยูกยาต่างๆ ท่านจะเก็บใส่ตู้เล็กๆ ที่อยู่
ข้างฝา และจัดเรียงลำดับลดหลั่นจากเล็กไปใหญ่ จากต่ำไปสูง
เรียงกันไปอย่างนี้ ไม่มีลักลั่นกัน แม้ว่าตู้ยาใบนี้จะไม่มียาปิด
แต่ก็หาได้มีร่องรอยของฝุ่นละอองที่มาจับขูดยาเลยแม้แต่น้อย

เหนือสิ่งอื่นใด เลื้อยผ้าอาภรณ์ที่คฤณยานุ่งห่มนั้นเรียบ
ง่าย ปราศจากรอยยับย่น ชาวสะอาดหาที่ติมิได้ อย่างที่
หลวงพ่อดัดตะท่านเคยเล่าว่า วันหนึ่งสมัยที่ยังไม่ได้บวช ท่าน



ล้งเกิดเสื้อผ้าที่คุณยายใส่แล้ว อดตามไม่ได้

“ยาย...เสื้อยายขาด ปะดั่งหลายแห่ง ทำไมยังขาวกว่าเสื้อของผมอีก นี่ผมใช้ยังไม่กี่เดือนเลย ยังขาวลู้ของยายไม่ได้ ผ้าของผมเนื้อดีกว่าของยายนะ”

คุณยายท่านมองหน้า “คุณ... ยายมันลูกชานา มีเสื้อผ้าไม่มาก เพราะฉะนั้นยายใช้แล้วซักทุกวัน ไม่เคยทิ้งหมัก ไม่เคยทิ้งข้ามวัน ยายไม่เคยเลยที่จะมาใส่กะละมังทิ้งไว้ ใช้นวันนี้พอตอนเย็นยายก็ซัก มันจะได้ไม่เข้ากร้าน (คือความสกปรกไม่ซึมลึก) ซักเรียบร้อยแล้วยายก็ตากแดดให้มันแห้ง พอแห้งยายก็รีบเก็บ ไม่งั้นสีมันจะออกซีดๆ เก๋ๆ เพราะฉะนั้นเสื้อผ้าของยายทุกตัว แม้มันจะขาดแล้วก็ยังขาวเหมือนใหม่”

หลวงพ่อดัดตะท่านเล่าอีกว่า ตั้งแต่ท่านเกิดมาไม่เคยเห็นใครสะอาดอย่างนี้ ปกติผ้าซั้วพอท่านใช้แล้วมันสกปรกท่านก็ทิ้งไป เพิ่งมาเห็นว่าแม้แต่ผ้าซั้วที่คุณยายใช้ที่บ้านเข็ดบ้านนั้น คุณยายก็ซักจนสะอาด เมื่อเห็นอย่างนั้นท่านจึงรู้สึกอายและเริ่มปรับปรุงตัวเองตั้งแต่นั้นมา



คุณยายจะสอนธรรมะที่บ้านธรรมประสิทธิ์ตั้งแต่เช้าจนถึง ๒ โมงทุกวัน บรรดาลูกศิษย์ของคุณยายมีทุกระดับทั้งหญิงและชาย ตั้งแต่เด็กนักเรียน นิสิตนักศึกษา ไปจนถึงผู้ที่ประกอบอาชีพแล้ว ซึ่งโดยปกติจะมาถึงบ้านธรรมประสิทธิ์พร้อมหน้ากันเมื่อเวลา ๖ โมงเย็นเป็นต้นไป และคุณยายก็จะเริ่มสอนตั้งแต่เวลานั้น

กลางปี พ.ศ.๒๕๑๐ วันหนึ่งระหว่างที่หลวงพ่อดัตตะกำลังนั่งสมาธิอยู่กับคุณยาย วิชาไสยศาสตร์ที่เคยฝึกมาก็ตามมาทำร้าย ทำให้เกิดอาการหายใจไม่ออก มีลมดันขึ้นกระอักกระอ่วน น้ำลายฟูมปาก คุณยายบอกกับท่านว่า

“คุณฝึกไสยศาสตร์มามาก อาจารย์เก่าๆ เขาไม่ยอมให้คุณเปลี่ยนทาง เขามาขวางไว้”

หลวงพ่อดัตตะถามคุณยายด้วยความกังวลใจว่า “ยังจี้ผมไม่แยะหรือ?”

คุณยายตอบว่า “จะเอาธรรมะก็ต้องสละชีวิต พระพุทธเจ้าท่านก็ทำอย่างนี้ คุณกล้าไหมล่ะ?”



หลวงพ่отัดตะเห็นแววดาเด็ดเดี๋ยวนั้นแล้วก็ตอบอย่าง
มั่นใจว่า “กล้าครับ”

นับจากวันนั้น ท่านจึงตั้งใจนั่งสมาธิเรื่อยมา คุณ
ยายก็คอยช่วยแก้ไขให้อาการดังกล่าวจึงค่อยทุเลาเบาบางลง
ดูเหมือนว่าจะหายแต่ก็ไม่หายขาด เพราะในส่วนลึกแล้วท่าน
ยังคงมีความเสียดายวิชาไสยศาสตร์อยู่ อย่างที่คุณยายบอก
กับท่านว่า

“ยังไม่หายขาดหรอก ยายแก้ไขได้แค่นี้ ส่วนที่เหลือ
เป็นเพราะคุณยังเสียดายวิชามารอยู่ แต่คุณจะไม่ขลังอีกแล้ว
เพราะทั้งหมดที่คุณเรียนมาเป็นประเภทมนต์ปณธรม ไม่ใช่
ธรรมบริสุทธิ์ ต่อไปนี้ต้องหมั่นนั่งสมาธิให้มากๆ”

หลังจากเริ่มปฏิบัติธรรมที่บ้านธรรมประสิทธิ์ได้ไม่นาน
หลวงพ่отัดตะก็ชักชวนน้องๆ ชมรมพุทธศาสตร์จากมหา-
วิทยาลัยต่างๆ มานั่งสมาธิกับคุณยายเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ พอ
ถึงวันอาทิตย์ต้นเดือน บรรดาลูกศิษย์ต่างก็แบ่งงานกันทำทุก
คนไม่มีละเว้น แต่เนื่องจากหลวงพ่отัดตะเป็นเหมือนพี่ชาย
คนโต มีอายุมากที่สุดในกลุ่มนักศึกษาด้วยกันคือ ๒๙ ปี น้องๆ



จึงไม่แบ่งงานให้ทำ ท่านจึงหันไปจัดรองเท้าซึ่งถูกถอดวางทิ้งไว้เกะกะแถวหน้าบ้านได้ให้เป็นระเบียบเรียบร้อย พอเสร็จจากการนั่งสมาธิ ทุกคนลงมาเห็นรองเท้าที่วางอยู่ ก็ชื่นชมกันโดยที่ไม่รู้ว่าใครเป็นคนทำ หลวงพ่อทวดตะตู่ท่านทำเฉยเสีย แต่ใจนั้นปีติเบิกบานเป็นที่สุด

ต่อมา คุณยายได้มอบหมายให้ท่านช่วยสอนธรรมะบ้าง รับแขกแทนบ้าง หลวงพ่อธัมมชโยเล่าให้ท่านฟังว่า การที่คุณยายมอบหมายหน้าที่นี้ให้ เพราะหลวงพ่อตวดตะตู่เป็นคนไม่มีมานะถือตัว รู้จักสร้างงาน และที่สำคัญคือเป็นคนที่ไม่ถือบุญ แม้ว่าคุณยายจะว่าอะไรก็ไม่เคยโกรธ รวมทั้งไม่มีนิสัยคิดในข้อจ้อในกระดุก สามารถเป็นครูคนได้

เย็นวันหนึ่งที่บ้านธรรมประสิทธิ์ เมื่อทุกคนมาพร้อมกันแล้วคุณยายก็นำนั่งสมาธิ พอทุกคนหลับตาได้ประมาณ ๑๐ นาที คุณยายก็หายเข้าไปในห้องน้ำและอยู่ในนั้นเป็นเวลานานกว่าจะกลับมานั่งต่อจนถึงเวลาเลิก หลังจากเลิกนั่งสมาธิแล้ว หลวงพ่อตวดตะตู่ไปเข้าห้องน้ำ ท่านเห็นห้องน้ำแห้งสนิท สะอาดน่าใช้ ท่านสังเกตว่า เมื่อไปเข้าห้องน้ำที่ไรก็เป็นอย่างนี้ทุกครั้ง แม้วก่อนหน้านี้จะมีผู้ใช้ห้องน้ำแล้วก็ตาม



โดยเหตุที่เป็นคนช่างสังเกต ประกอบกับความประหลาดใจใคร่รู้ว่าเวลาที่ทุกคนหลับตานั่น คุณยายทำอะไรบ้าง ดังนั้นในระหว่างที่ทุกคนนั่งสมาธิกันอยู่ ท่านจึงลืมตาขึ้นมองดูคุณยาย เมื่อไม่เห็นนั่งอยู่ท่านก็ลุกตามไปดู พอไปถึงก็ได้พบคุณยายกำลังขัดถูห้องน้ำ และเช็ดพื้น เช็ดข้างฝาอยู่

หลวงพ่อดัดตะลึงรู้สึกสะเทือนใจกับภาพที่เห็นตรงหน้า เพราะทั้งตัวท่านและบรรดาลูกศิษย์คนอื่นๆ ต่างพากันทำความเพียรและไว้ให้คุณยายตามเช็ดตลอดเวลา โดยที่ตนเองไม่มีโอกาสล่วงรู้เลย

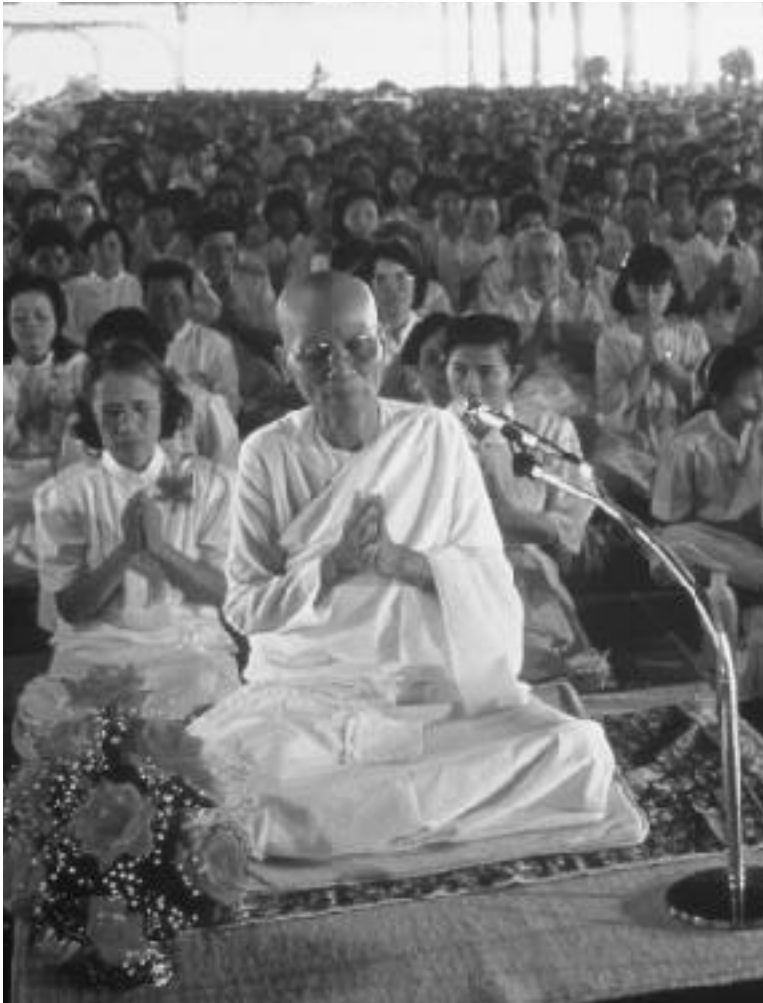
ต่อมาเมื่อมีโอกาสนั่งอยู่กับคุณยายตามลำพัง ท่านก็เลียบเคียงถามคุณยายถึงเรื่องนี้ว่า

“ยาย...ทำไมต้องทำอย่างนั้น?”

คุณยายให้เหตุผลชัดเจนว่า “ยายแก่แล้ว อายุจะ ๖๐ แล้ว คนแก่นะเท่านั้นไม่มียาง (ลายเท้า) มันลื่นง่าย ถ้าไม่ระวังเดี๋ยวจะล้มหัวฟาดพื้นแล้วจะพินยาก ยายเลยต้องทำให้ชินเสียตั้งแต่ตอนนี้แหละคุณ”



หลวงพ่อตตะพังคำตอบนั้นด้วยความรู้สึกซาบซึ้งใน
ความละเอียดรอบคอบของคุณยาย แม้ท่านเพิ่งรู้จักคุณยาย
ได้ไม่นาน แต่สิ่งที่พบพานด้วยตาตนเองครั้งนี้ ก็เป็นความ
ประทับใจยากที่จะลืมเลือนได้





วางแผนให้ศิษย์ประพุดติ พรหมจรรย์

ในเวลาต่อมา เมื่อมีเด็กหนุ่มสาวมาปฏิบัติธรรมกัน มากยิ่งขึ้น และสามารถรวมกลุ่มกันได้อย่างเหนียวแน่นแล้ว คุณยายก็เริ่มรณรงค์ให้ทุกคนประพุดติพรหมจรรย์ ตอนเย็นๆ ระหว่างที่นั่งปฏิบัติธรรมกันอยู่ คุณยายจะคอยให้กำลังใจไปด้วย เรื่องที่คุยกันนั้นก็นวนเวียนอยู่แต่เรื่องของบุญกุศล เรื่องการสร้างบารมี หรือไม่ก็เป็นเรื่องของภพนี้ภพหน้า ส่วนเรื่องการประพุดติพรหมจรรย์ คุณยายจะพยายามพูดสรรเสริญคุณ ของพรหมจรรย์ให้ฟังบ่อยๆ

“ชีวิตพรหมจรรย์เหมือนนกน้อยในอากาศ มันมีแต่ปีก มีแต่หาง จะไปไหนมาไหนก็สะดวกสบายและเป็นอิสระ ถ้า



เราประพาศิพรหมจรรย์ เราจะทำอะไรก็เป็นอิสระ มีเงินร้อย บาทก็ใช้ได้ทั้งร้อย ถ้าหากมีครอบครัวแต่ยังไม่มีลูก เงินร้อย บาทก็ใช้ได้ห้าสิบบาท ถ้ามีลูกหนึ่งคนเหลือยี่สิบห้าบาท ถ้า มีสองคนเหลือสิบสองบาทห้าสิบสตางค์ ถ้าสามคนหนึ่งท่วมหัว เลย ลูกตอนเล็กๆ ก็น่ารักดี แต่พอโตขึ้นมันก็ดื้อ เราก็จะได้ พ่อแม่ที่ดื้อด้วย ขนาดลูกเกิดอยู่ในท้องเราแท้ๆ ออกมานั้นยัง ดื้อ นี่พ่อ เราได้มาตอนโต ทำไมจะไม่ดื้อ ยิ่งได้มาตอนโตยิ่ง ดื้อเพราะสะสมความดื้อไว้มาก เพราะฉะนั้น อยู่คนเดียวดีกว่า สบาย มีความสุข ถึงเวลาเราก็ได้สร้างบารมีอย่างเต็มที่”

สำหรับหลวงพ่อรัญมชโยแล้ว บ่อยครั้งที่คุณยายมัก จะพูดกับท่านด้วยถ้อยคำที่แสดงถึงความเป็นห่วงเป็นใยเสมอ

“อย่ามีความลับกับยายนะ มีอะไรให้เล่าให้ฟัง ยาย จะได้ช่วยเหลือ ยายนะเหมือนพ่อเหมือนแม่ของคุณ เหมือนปู่ ย่าตายาย แต่ที่แตกต่างกันก็คือ ยายไม่ได้มองแต่ประโยชน์ ปัจจุบันนี้ ยายเป็นห่วงคุณข้ามภพข้ามชาติ กลัวว่าคุณตาย แล้วจะไปตกนรก เดียวจะไม่ได้เจอยาย ไม่ได้เจอหลวงพ่อ วัดปากน้ำ ไม่ได้เจอวิชาธรรมกาย ยายจึงต้องเป็นห่วงเพราะ



ฉะนั้นมีอะไรอย่าปิดบังยาย”

เมื่อได้ฟังคุณยายพูดอย่างนี้ หลวงพ่อก็ไม่เคยปิดบังอะไรอีก มีเรื่องอะไรท่านต้องเล่าให้ฟังหมดทุกเรื่อง หากทำอะไรผิดพลาดมา คุณยายท่านก็จะแนะนำ ชี้ให้เห็นถึงโทษที่จะเกิดขึ้นตามมา เวลาคุณยายสอนนั้นไม่เหมือนใครอื่นในโลก ท่านจะเริ่มด้วยการให้นั่งสมาธิก่อน เมื่อจิตใจสงบแล้วท่านจึงให้พิจารณาด้วยเหตุผล ท่านจะไม่พูดเฉพาะผลที่จะเกิดขึ้นในปัจจุบันชาติเท่านั้น แต่จะพูดถึงผลข้ามชาติทีเดียว

คุณยายจะคอยเป็นห่วง ประคับประคองให้ลูกศิษย์อยู่ในเส้นทางแห่งพรหมจรรย์นี้ตลอดเวลา เพราะ**พรหมจรรย์มีความสำคัญมากต่อการศึกษาวิชาธรรมกายในระดับสูงขึ้น**ไป

ในสมัยนั้น งานฉลองวันเกิดเป็นที่นิยมกันอย่างแพร่หลาย เมื่อวันเกิดของคุณยายเวียนมาถึง บรรดาลูกศิษย์จะมาฉลองวันเกิดให้ท่านกันอย่างคับคั่ง

คุณยายเกิดวันขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือนยี่ ปีกะกา ซึ่งบรรดา



ลูกศิษย์มักจัดงานวันเกิดของท่านตรงกับวันทางจันทรคติ งานฉลองวันเกิดของคุณยายในแต่ละปีจึงไม่ตรงกัน บางปีก็ตรงกับปลายเดือนธันวาคม บางปีก็ตรงกับเดือนมกราคม

ในวันที่ ๑๐ มกราคม ปีพุทธศักราช ๒๕๑๑ ซึ่งเป็นวันคล้ายวันเกิดคุณยายนั้น หลังจากนั่งสมาธิและแบกผู้ใหญ่อีกกลับไปจนหมดแล้ว มีแต่พวกเด็กๆ นักศึกษาประมาณ ๑๐-๑๕ คน ซึ่งยังคงช่วยกันเก็บกวาดบ้านและรอฟังโอวาทอยู่ในโอวาทตอนหนึ่ง คุณยายกล่าวว่า

“ในบรรดาลูกศิษย์ทั้งหมดนี้ ยายรักพวกคุณมากที่สุด พวกคุณนี่ดีจริงๆ ขยันนั่งสมาธิ เอาจริงเอาจัง แล้วสมาธิก็ก้าวหน้าดี แต่ยายจะรักพวกคุณมากขึ้นอีกหลายเท่า ถ้าพวกคุณเลิกสูบบุหรี่”

คำพูดของคุณยายนั้นศักดิ์สิทธิ์ มีอานุภาพ พอสิ้นคำของท่านเท่านั้น ลูกศิษย์ที่สูบบุหรี่ทั้งหมดรวมทั้งหลวงพ่อตัดด้วยก็ทิ้งบุหรี่ลงในกระโถนของคุณยาย แล้วพร้อมใจกันตั้งสัจจะไม่สูบบุหรี่อีกเลยตลอดชีวิต



วันนั้นหลังจากที่ทุกคนกลับไปกันหมดแล้ว เหลือเพียง หลวงพ่อธัมมชโย ซึ่งบัดนี้นั่งอยู่ต่อหน้าคุณยาย ท่านได้มอบของขวัญอันล้ำค่าที่สุดในชีวิตแด่คุณยาย ด้วยการตั้งสัจจาธิษฐานว่า จะประพาศิพรหมจรรย์ตลอดชีวิต คุณยายก็รับฟังอย่างปิติเบิกบานและภาคภูมิใจยิ่ง

การกล่าวสัจจาธิษฐานของหลวงพ่อธัมมชโยครั้งนั้น ยังผลให้เกิดกำลังใจในการประพาศิพรหมจรรย์แก่ลูกศิษย์คนอื่นๆ ที่ยังเป็นโสดอีกมากมาย วันเกิดของคุณยายทุกปีจึงกลายเป็นวันที่ลูกศิษย์รอคอยเพื่อที่จะตั้งสัจจะเป็นของของขวัญอันล้ำค่าให้เป็นที่ถูกใจท่านยิ่งไปกว่าเดิม

อย่างไรก็ตาม ภายหลังจากต่อมา คุณยายท่านให้สัมภาษณ์ การกล่าวสัจจาธิษฐานเรื่องการประพาศิพรหมจรรย์เสีย เพราะมีลูกศิษย์บางคนเสียสัจจะต่อตนเอง ซึ่งจะเป็นผลเสียร้ายแรงต่อผู้นั้นติดตัวไปข้ามภพข้ามชาติ

บรรยากาศการนั่งสมาธิร่วมกัน ณ บ้านธรรมประสิทธิ์ นั้น ทุกคนที่มานั่งสมาธิไม่ว่าชายหรือหญิง จะนั่งรวมกันบน



ชั้นสองของบ้าน ส่วนชั้นล่างจะเป็นที่ทำอาหาร รับประทานอาหารและเก็บข้าวของต่างๆ เมื่อคุณยายเห็นวีแวนว่าจะเกิดเรื่องชั่วสาวขึ้นท่านจึงสั่งสอนเป็นการใหญ่ เพราะปรารถนาจะให้ลูกศิษย์ประพฤติพรหมจรรย์และเป็นการกำลังในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาต่อไป

นอกจากนี้ท่านยังสั่งให้แยกกันนั่งระหว่างหญิงกับชาย เพื่อขจัดต้นตอคือความใกล้ชิดสนิทสนม อันจะนำไปสู่เรื่องชั่วสาว ซึ่งเป็นผลเสียต่อการปฏิบัติธรรม คำสั่งนี้ได้กลายเป็นกฎระเบียบในการจัดที่นั่งของสาธุชนที่มาปฏิบัติธรรม ณ วัดพระธรรมกายในเวลาต่อมา



คุณยายสร้างคน

การฝึกคนให้รักการปฏิบัติธรรมนั้น คุณยายใช้วิธีฝึกคนที่จะเป็นต้นแบบไว้ก่อน ทางฝ่ายชาย คุณยายเลือกหลวงพ่อรัณมชโยเป็นต้นแบบ แล้วก็ฝึกให้หลวงพ่อตัดตะเภาอย่างหลวงพ่อรัณมชโยอีกต่อหนึ่ง ส่วนฝ่ายหญิง คุณยายเลือกคุณแข่งแข จิระชุตีโรจน์ หรือที่น้องๆ กลุ่มปฏิบัติธรรมในสมัยนั้นเรียกกันว่า “พี่แข่ง” เป็นต้นแบบ เพราะพี่แข่งมีความใกล้ชิดกับน้องๆ มากกว่าใครทั้งหมด คุณยายจะกำชับให้พี่แข่งดูแลน้องๆ ผู้หญิงให้ดี และพูดเสมอว่า

“ยายเกลียดมาก ถ้าคนที่อยู่ในวงบุญด้วยกันแล้วมา มีเรื่องซู้สาวกันเอง”



วิธีป้องกันเรื่องนี้ต้องเข้มงวดกันอย่างจริงจัง หลังจาก เลิกนั่งสมาธิตอน ๒ทุ่มทุกวัน พี่เข่งจะพาน้องๆ ผู้หญิงขึ้น รถเมล์กลับบ้านพร้อมๆ กันให้หมดก่อน จากนั้นประมาณ ๑๐-๒๐ นาที พวกผู้ชายจึงค่อยตามไป แต่ถ้าใครมีเรื่องรีบร้อน ต้องกลับก่อน คุณยายก็จะให้พวกผู้ชายกลับไปพร้อมกันก่อน พวกผู้หญิง โดยประมาณเวลาให้ขึ้นรถเมล์เป็นที่เรียบร้อยแล้ว จึงให้พวกผู้หญิงตามไป

คุณยายวางมาตรการไว้อย่างรัดกุมที่จะไม่ให้ลูกศิษย์ ฝ่ายหญิงมีโอกาสสนิทสนมกับฝ่ายชาย ไม่ว่าในโอกาสใดๆ ทั้งสิ้น ซึ่งพี่เข่งก็ปฏิบัติตามนโยบายอย่างเคร่งครัด ด้วยเหตุนี้จึง ไม่มีเรื่องชู้สาวเกิดขึ้นในระหว่างปฏิบัติธรรมที่บ้านธรรมประสิทธิ์

ทั้งหมดนี้คือการสร้างทีมงานของคุณยาย เพื่อนำไปสู่การเผยแผ่วิชชาธรรมกายไปทั่วโลก และเป็นสาเหตุเบื้องหลัง ที่ทำให้วัดพระธรรมกายมีจุดเด่นที่บุคคลภายนอกไม่รู้ และมอง ด้วยความประหลาดใจ

คุณยายท่านเป็นผู้อยู่เบื้องหลังการสร้างวัดทั้งหมด ท่านใช้เวลาสร้างกลุ่มผู้นำหรือสร้าง Working Group ขึ้นมา



ก่อน การจะสร้างทีมงานขึ้นมาสักชุดหนึ่ง มิได้ใช้เวลาสร้างเพียงวันสองวัน แต่สร้างกันอยู่เกือบ ๑๐ ปี ถือว่าเป็นการเตรียมงานที่ใช้เวลาอย่างมากทีเดียว การใช้เวลาหลายปี ทำให้มีเวลาที่จะคิดและไตร่ตรองงานอย่างรัดกุม และที่สำคัญคือสามารถหลอมความรู้สึกนึกคิด หลอมพฤติกรรมต่างๆ ของกลุ่มผู้นำให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ เป็นผลทำให้เมื่อจะลงมือทำอะไรแล้วไม่ขัดแย้งกัน และรู้ใจ รู้ว่าหมู่คณะกำลังจะทำอะไรหรือต้องการอะไร

เมื่อคุณยายท่านได้รับคำสั่งจากหลวงพ่อดปากน้ำให้อยู่รอผู้ที่จะมาสืบทอดวิชชาธรรมกาย แม้ว่าใจจริงคุณยายอยากกลับบ้านเดิมหลังจากที่หลวงพ่อดท่านมรณภาพ แต่ด้วยความเคารพครูบาอาจารย์ ท่านจึงไม่กลับ รออยู่ที่วัดปากน้ำเพื่อรวบรวมคน

วิธีการรวบรวมคนของคุณยายคือ อย่างที่หนึ่ง ท่านตั้งใจสอนสมาธิอย่างเอาจริงเอาจัง เพราะแต่เดิมนั้นท่านไม่ได้สอน ท่านเข้าไปอยู่ในโรงงานทำวิชา ไม่ค่อยได้พูดกับใคร แต่หลังจากที่หลวงพ่อดปากน้ำมรณภาพแล้ว ท่านไม่ต้องนั่ง



อย่างนั้นอีกต่อไป เพราะฉะนั้นท่านจึงเปลี่ยนบทบาทของท่าน คือ ตั้งแต่เช้ามืดตี ๔ เรื่อยไป ท่านจะนั่งเพื่อตัวเองจนกระทั่งถึงเวลารับประทานอาหารเช้า พอสายหน่อยประมาณแปดโมงครึ่ง ท่านก็เริ่มนั่งอีก แต่การนั่งครั้งนี้ท่านนั่งเพื่อสอน

ลูกศิษย์ที่มาหาคุณยายในยุคแรก ส่วนมากไม่ใช่บัณฑิต นักศึกษา แต่เป็นผู้ใหญ่ มีครอบครัว บางคนอยู่ในวัยทำงาน บางคนอยู่ในวัยชรา เหตุที่มาหาคุณยายเพราะลูกหลานเจ็บไข้ ได้ป่วย เข้าโรงพยาบาลหลายแห่งแล้วรักษาไม่หาย หรือบางคนลูกหาย สามีหาย ภรรยาหายไปจากบ้านไม่รู้จะไปตามที่ไหน ก็มาหาคุณยาย บางคนมีเรื่องกระทบกระทั่งกันในที่ทำงาน บาง คนคิดถึงผู้ล่วงลับ อยากทำบุญให้ถึงเขาเต็มที่ ก็มาหาคุณยายให้ช่วยคุณบุญให้

พอมาถึง หากคุณยายรับปากช่วยเหลือทันที เขาจะไม่ได้อะไร ดังนั้นท่านจึงมีคำพูดอยู่คำหนึ่งคือ

“เดี๋ยวก่อน เรื่องอื่นเอาไว้ มานั่งสมาธิให้ใจใสๆ เสียก่อน”



ตอนแรกๆ บางคนจะรู้สึกอึดอัดแต่ก็ต้องทำตาม ไม่มีใครปฏิเสธคุณยายได้ ท่านจึงอาศัยประสบการณ์ที่ฝึกมานานำนั่งสมาธิแล้วก็คุณบุญให้เขา ปรากฏว่าบางคนที่มีพื้นฐานใจดี เคยอบรมกับหลวงพ่อดปากน้ำมาบ้างแล้ว พอที่นั่งสมาธิก็สว่างขึ้นมาในวันนั้นเอง ได้ความสว่าง สงบ รู้สึกชุ่มชื่นใจ เห็นคุณค่าของธรรมะ จึงมาหาคุณยายบ่อยๆ และชักชวนญาติสนิทมิตรสหายมาเพิ่มอีกด้วย

ประการที่สอง พออีก ๕ นาที ๑๐ นาทีจะเลิกนั่งสมาธิ คุณยายจะอบรมต่างๆ ที่ยังหลับตาอยู่ ท่านเห็นอะไรในใจก็นำเรื่องนั้นขึ้นมาเตือนสติโดยไม่เอ่ยชื่อตัวบุคคล การเตือนสติในวาระที่นั่งสมาธิกันเต็มที่แล้วเป็นการเตือนที่ได้ผล เพราะทุกคนมีจิตใจนุ่มนวลละเอียดอ่อน พร้อมจะรับฟังคำแนะนำตักเตือนทุกสิ่งทุกอย่าง นี่คือการฝึกคนของคุณยายในช่วงแรก

ต่อมาเมื่อหลวงพ่อัมมชโยมาถึง คุณยายท่านอบรมหนักเป็นพิเศษเพื่อจะให้เป็นบุคคลต้นแบบ เมื่ออบรมหลวงพ่อัมมชโยได้ถึงจุดหนึ่งแล้ว เห็นว่าหล่อหลอมเหมือนเป็นใจเดียวกับคุณยายท่านแล้ว ก็ให้หลวงพ่อัมมชโยไปตามเพื่อนรุ่นๆ



เดียวกัน หลวงพ่อทัตตะจึงได้เข้ามาสร้างบารมีด้วย จากนั้น หลวงพ่อทัตตะก็ไปตามเพื่อนๆ มาอีกเป็นทอดๆ กันไป จนมี นิสิตนักศึกษา มาเรียนธรรมะมากขึ้น คุณยายจึงตั้งกฎระเบียบ เอาไว้มากมายเพื่อเป็นหลักปฏิบัติต่อไป นี่คือการหล่อหลอม คนหนุ่มสาวของคุณยาย

หลักการที่คุณยายใช้นี้ เป็นหลักการเดียวกันกับการ สร้างงานสำคัญ ของโลกในอดีต พระสัมมาสัมพุทธเจ้าครั้งที่ เป็นพระโพธิสัตว์ เมื่อจะทำงานใหญ่แต่ละชาติ ท่านก็อาศัย คนหนุ่มสาวฝึกขึ้นมาเป็นกำลัง พอตีรสรู้ธรรมแล้วท่านก็ฝึกคน ขึ้นมาอีก คือชุดของพระสารีบุตรและพระโมคคัลลานะ แต่ความ แตกต่างอยู่ตรงที่ว่า คุณยายท่านเป็นผู้หญิงและไม่มีความรู้ทาง โลก แต่ด้วยญาณทัสสนะคือความรู้แจ้งภายในอันเกิดจากการ เข้าถึงวิชชาธรรมกาย ท่านจึงอบรมหลวงพ่อัมมชโย อบรม หลวงพ่อทัตตะและพระภิกษุรุ่นบุกเบิกได้ ซึ่งใช้เวลายาวนาน เกือบสิบปีกว่าจะเริ่มงานเผยแผ่วิชชาธรรมกายต่อไป คุณยาย เป็นคนจริง ทำจริงและต้องทำให้สำเร็จ ดังนั้นแม้จะไม่รู้หนังสือ แต่เวลานี้ท่านคือครูของบรรดาหนุ่มสาวระดับปัญญาชน



เดือนเมษายน พ.ศ.๒๕๑๒ หลวงพ่อธัมมชโยเรียนจบ
ปริญญาตรี สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์เกษตร จากมหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์ คุณยายกำหนดไว้ว่าเมื่อหลวงพ่от่านมีความรู้
ทางโลกแล้ว จะต้องมีความรู้ทางธรรมด้วย ความรู้ทางธรรม
ก็ต้องมีทั้งปริยัติและปฏิบัติ จึงจะเป็นพระภิกษุหนุ่มผู้เปี่ยมไป
ด้วยสติปัญญาและมีจิตใจที่เข้มแข็ง เป็นผู้นำในการเผยแผ่วิชา
ธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้กว้างไกลต่อไปได้

โดยเหตุนี้จึงมีการปรึกษาหารือกันว่า หลวงพ่อธัมมชโย
ควรจะบวชในพรรษานี้ เมื่อหลวงพ่อดตกลงใจที่จะบวช คุณยาย
ท่านก็ปลื้มปิติเป็นอย่างยิ่ง ความรู้สึกทั้งมวลฉายออกมาใน
แววตาและรอยยิ้มของท่าน เป็นความภาคภูมิใจสมกับที่ได้ทุ่มเท
ทั้งหมดของชีวิตนี้เพื่อวิชาธรรมกาย ดูแลหล่อเลี้ยงเมล็ดพันธุ์
แห่งความดีนี้ให้เติบโตใหญ่ในเส้นทางธรรมอันบริสุทธิ์

เย็นวันนั้นเมื่อทุกคนมาปฏิบัติธรรมกันพร้อมหน้า คุณ
ยายท่านก็แจ้งข่าวนี้ให้ทราบ ทุกคนต่างปิติยินดีไปกับข่าวอัน
เป็นมงคลนี้ด้วย



ดังนั้นในวันที่ ๒๗ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๑๒ ซึ่งตรงกับวันขึ้น
๑๕ ค่ำ เดือน ๙ จึงเป็นวันที่หลวงพ่อัมมชโยบวช ณ พัทธ
สีมาวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ มีพระเทพวรเวที (สมเด็จพระมหา
ราชมงคลจารย์ เจ้าคณะใหญ่หนเหนือ ในปัจจุบัน) เป็นพระ
อุปัชฌาย์ และมีฉายาว่า

“อัมมชโย” แปลว่า “ผู้มีชัยชนะด้วยธรรมกาย”

การบวชครั้งนี้เป็นการบวชอุทิศชีวิตให้กับพระพุทธ-
ศาสนา ด้วยมโนปณิธานที่จะเผยแผ่วิชชาธรรมกายไปทั่วโลก
เป็นภาระหน้าที่อันยิ่งใหญ่ที่รอคอยท่านสืบสานให้สำเร็จลุล่วง
ในภายหน้าต่อไป



ยอดนักบริหาร

เมื่อบวชแล้ว หลวงพ่อธัมมชโยยังคงไปนั่งสมาธิที่บ้าน
ธรรมประสิทธิ์เหมือนอย่างเคย และใช้เวลาในการปฏิบัติ
ธรรมมากยิ่งขึ้น เวลานั้นมีคนมาปฏิบัติธรรมที่บ้านธรรมประสิทธิ์
มากขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวันอาทิตย์ต้นเดือน มีคนเต็ม
ตั้งแต่ชั้นบนของบ้านเรื่อยลงมาจนถึงบันได ส่วนชั้นล่างนั้นไม่
ได้มีไวนั่ง แต่ใช้เป็นที่จัดอาหารและเครื่องไทยทานต่างๆ ส่งขึ้นไป
ซึ่งต่อมาคนก็เต็มชั้นล่างจนล้นออกมาถึงชานบ้าน เรื่อยไปถึง
สนามหญ้าหน้าบ้านตลอดจนทางเดินไปถึงประตูรั้ว ซึ่งวันอาทิตย์
ต้นเดือนต้องเปิดไว้ให้คนไปยืนหรือนั่งบูชาข้าวพระที่นั่นด้วย



ด้วยเหตุนี้ คุณยายจึงดำริที่จะสร้างวัดขึ้น เวลานั้น ท่านคิดว่าจะใช้พื้นที่ประมาณ ๕๐ ไร่ เพื่อรองรับผู้ที่มาปฏิบัติธรรมและรองรับงานเผยแผ่วิชาธรรมกายไปทั่วโลก จึงมอบหมายให้อุบาลิกาถวิล วัตรางกุล (ขณะนั้นยังไม่ได้บวชชี) ไปขอซื้อที่ดินจากเศรษฐีผู้ใจบุญคือ คุณหญิงประหยัด แพทยพงศา-วิสุทธาริบัติ โดยผ่านทางเพื่อนซึ่งเป็นลูกสาว แต่เศรษฐีท่านนั้นเห็นความตั้งใจดีของหมู่คณะจึงยกที่ดินให้หมดทั้งแปลง คือ ๑๙๖ ไร่ ๙ ตารางวา ณ ตำบลคลองสาม อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี

ในครั้งนั้น บรรดาศิษยานุศิษย์ได้ช่วยกันเขียนหนังสือเสี่ยงบารมีขึ้นมาเล่มหนึ่ง ชื่อ “เดินไปสู่ความสุข” ภายในเล่มเป็นประวัติของบรรดาลูกศิษย์ที่ติดสอยห้อยตามกันมาด้วยมโน-ปณิธานเดียวกัน เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการปฏิบัติธรรม และสาเหตุที่มาสร้างวัด ส่วนคุณยายเขียนประวัติของตนเองไม่ได้ ก็อาศัยวิธีเล่าให้ฟังโดยมีศิษย์ช่วยกันเรียบเรียง ซึ่งคุณยายจะนั่งสมาธิเอาบุญจากพระนิพพานคুমตลอดทุกตัวอักษร หนังสือเล่มนี้จึงมีคุณค่ายิ่งต่อจิตใจผู้อ่าน ยังผลให้เกิดความเลื่อมใส



ศรัทธา และมาช่วยกันสร้างวัดจนสำเร็จลุล่วงภายในเวลาไม่นานนัก

คุณยายท่านเป็นยอดนักบริหาร ก่อนที่จะเริ่มงานสร้างวัด ท่านเรียกประชุมลูกศิษย์ทุกคน เพื่อชี้แจงสิ่งต่างๆ ซึ่งอาจเกิดขึ้นได้ระหว่างการสร้างวัด

“เราจะช่วยกันสร้างวัด แล้ววัดที่จะสร้างก็เป็นวัดใหญ่ เนื้อที่มาก เมื่อจะสร้างทั้งที ยังไงๆ เราก็จะพยายามสร้างให้ดีที่สุด เพราะฉะนั้น สิ่งที่จะตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้คือ เราจะต้องขัดแย้งกันแน่ ให้พวกเราถามตัวเองดูนะ ใครคิดว่าต่อไปข้างหน้า ถ้าเถียงกันแล้ว ทะเลาะกันแล้วอดที่จะโกรธกันไม่ได้ ให้ถอยออกไปนั่งข้างหลัง ถ้าใครคิดว่าขัดแย้งกันแล้ว เถียงกันแล้วจะไม่โกรธกัน ก็ขยับขึ้นมานั่งใกล้ยาย”

หลวงพ่อตตะเป็นคนหนึ่งที่นั่งอยู่แถวหน้าอยู่แล้วท่านไม่ยอมถอย ส่วนคนที่นั่งอยู่ข้างหลังก็ไม่ยอมขยับขึ้นมากำหน้าเช่นกัน ท่านจึงได้รับความไว้วางใจจากหลวงพ่อัมมชโยและคุณยายให้ไปรักษาแผ่นดินและดูแลการก่อสร้าง ส่วนหลวงพ่อัมมชโยกับคุณยาย ทำหน้าที่บอกบุญสร้างวัดอยู่ที่บ้านธรรม-



ประสิทธิ์

เวลานั้นมีคนศรัทธาคุณยายมาก แต่ยังไม่ค่อยศรัทธาหลวงพ่อรัณมชโย เพราะท่านยังเป็นพระหนุ่มอยู่ และมักจะมีคำพูดที่แสดงความไม่แน่ใจด้วยว่า

“พระหนุ่มๆ อย่างนี้ จะสึกเมื่อไรก็ไม่รู้”

ยิ่งไปกว่านั้น กองทุนเริ่มต้นในการสร้างวัดตอนนั้นมีเพียง ๓,๒๐๐ บาท จึงเป็นเรื่องที่แน่นอนแล้วว่า คุณยายจะต้องรับภาระอย่างหนักในครั้งนี้ เพราะที่ดินอันเป็นสถานที่สร้างวัดนั้นยังเป็นเพียงทุ่งนาฟ้าโล่ง พื้นดินแยกแแตกเป็นระแหงไม่ว่าจะเหลียวมองไปทางใดก็มีแต่ความว่างเปล่า เว้งว่างสุดสายตา ไม่เห็นวี่แววว่าจะเป็นวัดพระธรรมกายได้อย่างไร

เวลานั้น วัยของคุณยายล่วงเข้า ๖๐ ปีแล้ว แม้ว่าภาพของท้องทุ่งที่เห็นอยู่ตรงหน้า กับเงินทุนที่มีเพียงน้อยนิดจะบ่งบอกถึงความยากลำบากในการสร้างวัดก็ตาม คุณยายก็ไม่เคยย่อท้อ ท่านมั่นคงต่อปณิธาน ประารถนาให้คนทั้งโลกพบกับความสุขอันเกิดจากการเข้าถึงธรรมกายไม่เปลี่ยนแปลง



ด้วยเหตุนี้ท่านจึงพร้อมที่จะรับภาระทุกอย่าง

การขุดดินก้อนแรกเริ่มในวันมาฆบูชา ตรงกับวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๓ คุณยายเป็นผู้วางแผนแบบแผนในหลายเรื่อง โดยมีหลวงพ่อัมมชโยรับเป็นธุระเรื่องการก่อสร้าง ทุกสิ่งทุกอย่าง คุณยายจะคอยดูแลให้กำลังใจลูกศิษย์ทุกคน เพราะงานสร้างวัดเป็นงานใหญ่ ต้องอาศัยกำลังใจอย่างมาก

การเริ่มงานครั้งแรกได้ขอความช่วยเหลือไปยังหน่วยราชการต่างๆ หลายแห่ง สำหรับเรื่องการขุดดินซึ่งเป็นงานในระยะแรกนั้น ได้รับความช่วยเหลือจากกรมชลประทาน ซึ่งส่งเรือขุดมาช่วยขุดคูคลอง กรมช่างโยธาทหารอากาศได้ช่วยกันสร้างถนนในบริเวณวัด ส่วนกรมโยธาธิการ กระทรวงมหาดไทยได้ช่วยออกแบบอาคารและสิ่งก่อสร้างต่างๆ เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ในระหว่างที่ดำเนินการขุดดินอยู่นั้น เกิดภาวะเงินฝืดขึ้นมากกลางคัน ขาดเงินไปหนึ่งหมื่นบาทเศษ ซึ่งกำหนดจะต้องนำไปจ่ายค่าแรงงานในวันรุ่งขึ้น หลวงพ่อทตตะถามคุณยายว่า มีเงินเท่าไร ท่านตอบว่า มีอยู่พันกว่าบาท



หลวงพ่อตัดตะฟิงแล้วกระวนกระวายใจอย่างหนัก คุณยายเห็น
ดังนั้นจึงเอ่ยขึ้นว่า

“ไปนั่งสมาธิก่อนเถอะ เดี่ยวยายจะตามสมบัติมาให้”

หลวงพ่อตัดตะขึ้นไปนั่งสมาธิตามที่คุณยายบอก แต่
ไม่สามารถทำให้หยุดนิ่งได้ เพราะกังวลเรื่องเงินมาก วันนั้น
คุณยายนำนั่งสมาธินานเป็นพิเศษ ตั้งแต่ ๖ โมงเย็นถึง ๓ ทุ่ม
พอเลิกนั่งแล้วหลวงพ่อตัดตะก็รำพึงว่า

“ถ้าพรุ่งนี้ไม่มีเงินค่าแรงคนงานเป็นค่าจ้างชุดคันคู คง
เกิดเรื่องแน่”

แต่คุณยายก็ยังคงยืนยันว่า ท่านเห็นในสมาธิว่าได้เงิน
มาแล้ว หลวงพ่อตัดตะไม่รู้จะทำอย่างไร จึงลาคุณยายกลับ
และนัดว่าพรุ่งนี้จะมารับเงิน แต่พอเปิดประตูจะออกไปก็พบ
ผู้ชายคนหนึ่งนั่งอยู่ที่บันไดหน้าบ้าน เมื่อซักถามกันแล้วได้ความ
ว่า พ่อของเขาสั่งไว้ก่อนตายว่า ให้นำเงินมาทำบุญที่นี้ ๓ หมื่น
บาท เขามารออยู่ตั้งแต่ ๑ ทุ่ม แต่เข้ามาไม่ได้ เพราะทุกคน
ปิดประตูขึ้นไปนั่งสมาธิกันหมด



ญาณทัสสนะของคุณยายแม่นย៉ามาก ภายนอกภายใน ตรงกันไม่คลาดเคลื่อนเลย เงินที่คุณยายเห็นปรากฏในสมาธิและนอกสมาธินั้น เป็นจริงตามแรงอธิษฐานจิตทุกประการ

หลวงพ่อตตะลาออกจากงานที่ทำอยู่เพื่อมาควบคุม การปรับพื้นที่สร้างวัดอย่างเต็มตัว ในขณะที่กำลังลุยงานกัน อย่างเต็มที่ ได้มีคนพาลมาตามรังแกอยู่เป็นระยะๆ บางครั้งก็ มาขโมยเรือบ้าง หรือไม่กี่ขโมยข้าวของต่างๆ แต่เมื่อมีการ สืบเสาะค้นหากันก็เอาคืนมาได้บ้าง ไม่ได้บ้าง นอกจากนี้ชาว บ้านในแถบใกล้เคียงยังไม่เข้าใจว่าบุคคลกลุ่มนี้มาทำอะไร ทำไม ต้องสร้างวัดใหญ่โต ความระแวงสงสัย ความผันผวนในกระแส ขาวสร้างความไม่พอใจให้กับชาวบ้านมากขึ้นเรื่อยๆ

ครั้งหนึ่ง เมื่อขโมยเอาเรือไปได้ลำหนึ่งแล้ว ลำที่สอง ซึ่งยกขึ้นมายาตากแดดไว้ข้างที่พัก ขโมยก็ยังมาเอาไปอีก หลวงพ่อตตะลาสืบจนรู้ตัวคนขโมยแล้วเกิดความรู้สึกเดือดแค้น อย่างยิ่ง ไม่เพียงแต่ขโมยของไปเท่านั้น ขโมยยังได้ทำให้ไป ยิงกันอีก เป็นเหตุให้ความไม่พอใจที่มีอยู่เดิมยิ่งเพิ่มมากขึ้นเป็น ทวีคูณ



แต่ดูเหมือนบุญจะมาช่วยท่านไว้ไม่ให้สร้างกรรมเพราะเมื่อวันอาทิตย์เวียนมาถึงอีกครั้งหนึ่ง ท่านจะต้องไปนั่งสมาธิที่บ้านธรรมประสิทธิ์อย่างที่เคยปฏิบัติอยู่เป็นประจำ ในครั้งนั้นท่านพกพาเอาความแค้นติดใจไปด้วย รุ่งขึ้นวันจันทร์เมื่อคณะทำงานกำลังจะลากลับ คุณยายก็วิ่งเอาไว

“เหนื่อยกันมากแล้ว อย่าเพิ่งกลับเลย นั่งสมาธิกันก่อน”

ด้วยเหตุนั้นหลวงพ่อตัดตะและศิษย์คนอื่นๆ จึงได้นั่งสมาธิต่อเนื่องกันไปอีก ๒ วันเต็ม พอเลิกนั่งสมาธิในวันสุดท้ายคุณยายก็ประนมมือขึ้นอธิษฐานอยู่ในใจ ซึ่งใช้เวลาเนิ่นนานกว่าทุกครั้ง

“ยายอธิษฐานอะไร นานจัง?” หลวงพ่อตัดตะถามด้วยความสงสัย

“ยายอธิษฐานว่า เกิดก็ภพก็ชาติต่อไปเบื้องหน้า ไม่ว่าศัตรูจะยกมาเป็นกองทัพใหญ่แค่ไหน ก็อย่าให้มันฆ่ายายและบริวารได้ ตัวยายเองและบริวารก็อย่าได้มีจิตไปคิดฆ่าใคร แม้แต่มดแต่ปลวก ก็ขออย่าให้คิดฆ่าเลย”



เพียงได้ยินเท่านั้นความโกรธเคืองทั้งหลายก็มลายหาย
สูญไปสิ้น อีกทั้งได้นั่งสมาธิจนใจใส จึงไม่มีความคิดที่จะเอา
เรื่องกับใครอีกต่อไป คุณยายท่านรู้นิสัยของหลวงพ่อตตะตะว่า
เป็นคนเจ้าโทสะ ไม่ยอมแพ้ใครง่ายๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้า
ไม่ใช่เป็นฝ่ายผิด ท่านไม่ยากให้ทำบาป อยากให้ทำแต่ความดี
ทำแต่บุญกุศลล้วนๆ ท่านไม่ห้ามปรามโดยตรง แต่ใช้วิธีซึมลึก
ด้วยธรรมะอันเป็นโอสถวิเศษของพระลัมมาสัมพุทธเจ้า

ในระหว่างนั้นต้องลุยงานสร้างวัดกันทั้งวันทั้งคืน ส่วน
ใหญ่จะเป็นเรื่องปรับพื้นที่และวางแบบแปลน ซึ่งมักจะมีเรื่อง
ถกเถียงกันในที่ประชุมบ่อยครั้ง เนื่องจากยังหาข้อสรุปไม่ได้
เวลาที่มีการประชุมกันแต่ละครั้ง คุณยายไม่ได้ร่วมประชุมด้วย
แต่ท่านจะมากอยเลียบๆ เคียงๆ สังเกตการณ์ เมื่อเห็นว่าทำท่า
จะตกลงกันไม่ได้ ท่านจะสั่งให้หยุดประชุมทันทีด้วยคำพูดที่
เรียบง่ายแต่เฉียบขาด

“เรื่องประชุมคงอีกยาวนานกว่าจะจบมานั่งสมาธิกับ
ยายก่อนเถอะ”

ในที่สุด ทุกคนจึงได้นั่งสมาธิกับคุณยายประมาณ ๒



ชั่วโมง เมื่อเลิกนั่งสมาธิแล้ว จิตใจผ่อนคลายขึ้น ท่านจึงให้ประชุมกันต่อไป ซึ่งเมื่อใจใสแล้วคุยงานต่อ งานก็ดำเนินไปได้อย่างราบรื่น

บางครั้งบางคราว เมื่อมีเค้าให้เห็นว่าจะเกิดการขัดแย้งขึ้น พอทุกคนเตรียมที่จะประชุมกัน คุณยายก็จะเปรยขึ้นว่า

“วันนี้อากาศไม่ดี ร้อนอบอ้าว จะมาประชุมอะไรกัน ได้ แต่ตรมลมตกค่อยประชุมกัน ตอนนี้มานั่งสมาธิกับยายสักสองสามชั่วโมงดีกว่า”

หรือบางทีก็จะบอกว่า

“วันนี้อย่าเพิ่งประชุมเลย มาช่วยกันจัดดอกไม้บูชาพระพุทธเจ้ากันดีกว่า”

เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ จึงไม่มีการประชุมเกิดขึ้นอีกเลยในคืนนั้น รุ่งเช้าวันถัดมา คุณยายชวนให้นั่งสมาธิต่อไปอีก บางครั้งท่านจะชะลอเวลาด้วยวิธีนี้ถึงสองสามวันจึงให้ประชุมต่อไปได้ ซึ่งเมื่อเวลาแห่งความตึงเครียดเหล่านั้นผ่านเลยไป และทุกคนมีดวงใจที่ใสบริสุทธิ์จากการนั่งสมาธิแล้ว ก็พบข้อ



สรุปที่จะนำไปปฏิบัติได้อย่างเหมาะสม

นี่คือฝีมือคุณยาย ยอดนักบริหาร บริหารทั้งคนและงานได้อย่างเยี่ยมยอด ท่านอ่านหนังสือไม่ออกแต่รอบรู้ทุกสิ่ง ฝีมือควบคุมสถานการณ์หาใครเทียบได้ยากยิ่ง เพราะท่านมีความพอดีอยู่ในตัว จึงทำให้ทุกอย่างเข้ารูปเข้ารอยเป็นน้ำหนึ่งใจเดียว และสำเร็จได้รวดเร็ว เราสามารถกล่าวได้อย่างเต็มภาคภูมิว่า วัดพระธรรมกายสร้างได้สำเร็จเพราะฝีมือคุณยาย

หลังจากการขุดคูเสร็จสิ้นแล้ว หลวงพ่อธัมมชโยก็เชิญสาธุชนจากบ้านธรรมประสิทธิ์ นั่งเรือท่องเที่ยวชมโดยรอบบริเวณ พอทุกคนเห็นว่าเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาแล้ว นับแต่คราวนั้นก็มีเจ้าของบุญมาร่วมสร้างกุฏิกันเป็นหลังๆ

ช่วงต้นปี พ.ศ.๒๕๑๓ หลวงพ่อตัดตะตังสัจจะประพาศิพรหมจรรย์ แต่ภายหลังจากการตั้งสัจจะแล้ว ท่านก็ยังคร่ำเคร่งอยู่กับการสร้างวัด โดยไม่คำนึงถึงเรื่องบวชแต่อย่างใด คุณยายเป็นห่วง กลัวว่าจะสร้างบารมีไปไม่ตลอดรอดฝั่ง จึงเรียกมาตักเตือน



“คุณอยู่ทางโลกไม่ได้หรอกนะ เพราะคุณเป็นคนใจกว้าง มีสมบัติอะไรคุณก็ให้เขาหมด ขึ้นมีครอบครัวก็จะลำบาก คุณเกิดมาเพื่อสร้างบารมีเท่านั้น บวชเสียแล้วจะประสบความสำเร็จทุกสิ่งทุกอย่างที่ต้องการ วิชาในพระไตรปิฎกคุณมีสิทธิ์จะรู้จะเห็นจริง”

ความจริงก่อนหน้านี้ สมัยที่ท่านเพิ่งจะแตกเนื้อหนุ่ม ก็เคยรักผู้หญิงมาก่อน ถึงขั้นขออนุญาตโยมพ่อแต่งงาน โยมพ่อก็ไม่คัดค้าน เพียงแต่บอกว่า

“จะแต่งงานก็แต่ง แต่กลับไปคิดหาคำตอบมาบอกพ่อก่อน ว่า จะมีธรรมะข้อไหนไปสอนลูกสอนเมีย พ่อให้เวลาคิด ๗ วัน”

ก่อนหน้านี้ หลวงพ่อทัตตะเคยอ่านหนังสือธรรมะมา มากพอสมควร แต่มีความสนใจเฉพาะเรื่องที่เป็นอิทธิปาฏิหาริย์ เรื่องธรรมะเกี่ยวกับการครองเรือนไม่เคยเข้าไปอยู่ในจิตใจของท่าน ค็นั้นท่านกลับไปนอนคิดอยู่ตลอดเวลา จึงบอกโยมพ่อในวันรุ่งขึ้นว่า

“ผมไม่แต่งแล้วละ”



ครั้งนั้นท่านไม่แต่งงานเพราะไม่รู้ธรรมะ แต่ในครั้งนี้ เมื่อมาร่วมสร้างบารมีกับหมู่คณะ ได้เรียนรู้ธรรมะทั้งปริยัติ และปฏิบัติแล้ว ท่านไม่แต่งงานเพราะได้กลยามิตรผู้ยอดเยี่ยม เช่นคุณยาย

เมื่อผ่านพ้นเหตุการณ์ทั้งหลายมาถึงจุดนี้ หลวงพ่อ ทัดตะท่านก็พิจารณาว่า ตลอดระยะเวลาที่ท่านคิดว่าตนเอง เป็นผู้รอบรู้สารพัดนั้น แท้ที่จริงแล้วท่านไม่เคยรู้จักตัวเองเลย ต้องให้คุณยายมาคอยชี้แนะว่าตัวท่านไม่เหมาะกับชีวิตทางโลก อย่างไร และควรจะทำอย่างไรต่อไป

นอกจากนี้ เมื่อมาพบคุณยาย พบเพื่อนผู้ปฏิบัติธรรม ที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ความเป็นอยู่ของที่นี่มีความอบอุ่นอย่าง ประหลาด คุณยายเป็นศูนย์กลางความรู้สึกนึกคิดของท่านทั้งหมด เหมือนเป็นทั้งพ่อทั้งแม่รวมกัน ท่านมีความสุขที่สามารถ ชักใช้ไต่ถามคุณยายได้ทุกอย่าง ทุกข์สุขอย่างไรคุณยายรู้หมด โดยไม่ต้องบอกต้องถาม ทั้งยังมีเพื่อนผู้ปฏิบัติธรรมสามารถ สนทนาธรรมกันได้อย่างสนุกสนานเหมือนพี่เหมือนน้อง ทำให้ มีความรู้สึกว่า นี่แหละคือครอบครัวที่แท้จริงของท่าน ถึงเวลา



แล้วที่ท่านควรจะทำ เพื่อเป็นคนในสกุลหน่อเนื้อพระพุทธเจ้า
ไปเสียด้วยกัน

ดังนั้นในวันที่ ๑๙ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๑๔ จึงเป็นวันที่
หลวงพ่อตัดตะบวช หลังจากบวชแล้ว ดูเหมือนว่าทุกสิ่งทุก
อย่างจะราบรื่นสมดังที่ตั้งความหวังไว้ แต่ท่านกลับต้องประสบ
กับการปรับตัวในเรื่องที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าจะเกิดขึ้น อย่าง
เช่น เรื่องที่มักจะเพลอยก็มีอริบไหวให้คุณยาย โดยลืมไปว่าเวลา
นี้ท่านเป็นพระแล้ว ด้วยความรู้สึกลับคั่นเคยที่มักจะซาบซึ้งและ
ประทับใจในความหวังและความปรารถนาดีที่คุณยายเคยมี
ต่อท่านตั้งแต่สมัยที่ยังไม่ได้บวช

ในทางกลับกัน คุณยายท่านเป็นผู้ที่ปรับตัวได้อย่างดี
ยิ่ง ท่านจะกราบพระผู้เคยเป็นลูกศิษย์ด้วยความนอบน้อมได้
อย่างสนิทใจ บ่อยครั้งเหมือนกันที่คุณยายพูดกับหลวงพ่อตัดตะ
บวชกับจะเป็นการเตือนอยู่ในที่ว่า

“อย่าให้ยายบาปนะ”

ซึ่งเป็นเหตุให้หลวงพ่อตัดตะต้องนำไปพิจารณาอยู่บ่อย



ครั้ง ต่อมาคุณยายท่านก็มาขอร้องว่า

“ท่านท้าวตะ ยายขอนะ ยังไม่ครบสิบพรรษายายขอ

๑. อย่าไปฉันทอาหารที่บ้านใคร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อย่าไปค้างบ้านใคร

๒. ห้ามไปเทศน์นอกวัด แม้สถานที่ราชการยายก็ขอ ยังไม่ครบ ๑๐ พรรษา ท่านอย่านะ ท่านไม่ทันเขาหรอก”

แม้ท่านจะไม่เชื่อในคำเตือนของคุณยายทั้งหมด แต่ด้วยความเคารพจึงยอมทำตาม เมื่อถึงวันนี้ ท่านเองเป็นผู้กล่าวว่า ต้องขอบพระคุณคุณยายและรู้ซึ่งด้วยตนเองว่า สิ่งที่ท่านคิดว่าท่านรู้เท่าทันคนอื่นนั้น ความจริงแล้วท่านรู้ไม่ทัน แต่ที่รอดตัวมาได้จนถึงทุกวันนี้ เพราะเชื่อฟังคำสั่งสอนของคุณยาย

แม้ว่าคุณยายจะไม่ได้แยกแยะความรู้ต่างๆ ตามหมวดธรรมให้ดู เพราะคุณยายไม่รู้หนังสือ แต่ความเต็มเปี่ยมด้วยภูมิธรรมภายในของท่าน จึงสามารถถ่ายทอดออกมาให้ลูกศิษย์รับรู้ถึงการวางตัวของพระบวชใหม่อย่างถูกต้องเหมาะสม



ในช่วงเวลานี้ทั้งหลวงพ่อัมมชโยและหลวงพ่อดัตตะยังคงมาปฏิบัติธรรมที่บ้านธรรมประสิทธิ์ตามปกติ แม้ว่าที่วัดปากน้ำในระยะนั้นจะอนุญาตให้พระภิกษุรับแขกที่กุฏิได้ แต่คุณยายก็ยังคงเข้มงวดต่อการรับแขกของพระ เหมือนสมัยที่หลวงพ่อดัตตะปากน้ำยังมีชีวิตอยู่ ท่านวางมาตรการให้แขกทุกคนไม่ว่าหญิงหรือชายที่มากราบพระทั้ง ๒ รูป จะต้องมากราบที่บ้านธรรมประสิทธิ์เท่านั้น และหากเป็นแขกผู้หญิงท่านก็จะนั่งฟังอยู่ด้วยตลอดเวลา หลวงพ่อทั้งสองรูปจึงสามารถบำเพ็ญเนกขัมมบารมี^๖ ได้โดยไม่ถูกรบกวน

เมื่อหลวงพ่อดัตตะบวชได้เพียงสัปดาห์เดียว คุณยายก็เอ่ยว่า

“ท่าน ตอนนี้เป็นพระแล้ว ท่านต้องเทศน์แล้วนะ”

“ยาย พระไม่เคยเทศน์ที่ไหนเลย”

“ไม่ยากหรอกท่าน ท่านหลับตานึกมองให้เห็นว่าท่าน

^๖ เนกขัมมบารมี คือการออกบวชประพฤติพรหมจรรย์ เพื่อปราศใจออกจากกาม



ฝึกตัวเองมาอย่างไรในแต่ละเรื่องๆ ก็เอาเรื่องเหล่านั้นไปเทศน์ไปสอนโยม เพราะญาติโยมทั้งหลายเขาก็ไม่เกียติท่านหรือ เขาก็มีความโลภ ความโกรธ ความหลงเหมือนกัน ก็เลสในตัวก็ตัวเดียวกัน ท่านปราบกิเลสได้อย่างไรก็เล่าให้โยมฟัง แค่นั้นโยมก็ชื่นใจแล้ว ท่านไม่ต้องไปเทศน์อะไรให้ลืกซึ่งหรืออก แต่เมื่อท่านเทศน์อย่างนี้ก็เท่ากับท่านเทศน์ตัวเองด้วย เทศน์โยมด้วยไปพร้อมๆ กัน แล้วเดี๋ยวความก้าวหน้าในธรรมะ ความสามารถในการเทศน์ของท่านก็จะไปได้เอง”

คุณยายท่านมีวิธีฝึกคนอย่างง่ายๆ ซึ่งภายหลังได้กลายเป็นหลักในการฝึกตัวให้แก่หลวงพ่อดัตตะและลูกศิษย์รุ่นหลังๆ ต่อมา

นอกจากฝึกให้เทศน์แล้ว คุณยายยังฝึกให้ท่านรับแขกเป็นด้วย บางครั้งหลวงพ่อดัตตะไม่อยู่ เมื่อถึงเวลารับแขก คุณยายจะมานั่งอยู่ด้วย เมื่อแขกมาซักถามปัญหาต่างๆ คุณยายจะบอกว่า

“ไปถามองค์นั้นท่านเป็นพระ ท่านจบจากมหาวิทยาลัย ท่านไปเมืองนอกมา ยายน่ะไม่รู้หนังสือหรือก”



แล้วท่านก็นั่งเฉยไม่พูดสิ่งใด หลวงพ่อทวดตะจิงต้องเป็นผู้ตอบปัญหา ซึ่งบางคำถามก็ไม่เหมาะสมที่พระจะตอบ หลังจากที่แขกกลับไปแล้ว คุณยายจึงแนะนำการตอบคำถามที่พอเหมาะพอสัมกับเพศภาวะให้ ครั้งนั้นท่านต้องฝึกปฏิภาณในการรับแขกให้หลวงพ่อตตะอยู่ถึง ๒ ปี จึงสามารถตอบปัญหาญาติโยมได้อย่างถูกต้องและถูกใจมาจนทุกวันนี้



ยุคเริ่มต้นของ งานเผยแผ่

เมื่อการสร้างวัดดำเนินไปได้มากพอสมควรแล้ว หลวงพ่อธัมมชโยก็มีดำริที่จะอบรมสั่งสอนธรรมะทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติให้กับเยาวชนและประชาชนทั่วไป เพื่อมุ่งพัฒนาจิตใจ อันเป็นพื้นฐานที่สำคัญยิ่งในการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้เจริญก้าวหน้าต่อไป แนวความคิดนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากแนวความคิดของคุณยาย ซึ่งหลวงพ่อบ้านได้รับเมื่อคราวไปขออนุญาตคุณยายบวช

คราวนั้นคุณยายอธิบายให้ท่านทราบว่า การสร้างคนให้เป็นคนดีนั้น สิ่งสำคัญอย่างยิ่งก็คือ ต้องสร้างให้เป็นบัณฑิตทั้งทางโลกและทางธรรม เพราะการจะดำเนินชีวิตอย่างมี



ความสุขได้ ทุกคนจำเป็นต้องมีความรู้คู่คุณธรรม นอกจากนี้
คุณยายยังตั้งความหวังว่า บุคคลกลุ่มนี้จะเป็นกำลังในการเผย
แผ่วิชชาธรรมกายต่อไปด้วย

ด้วยเหตุนี้ โครงการอบรมธรรมทายาทและอุปสมบท
หมู่ จึงเกิดขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ.๒๕๑๕ มีนิสิตนักศึกษา
เข้ารับการอบรมทั้งสิ้น ๖๐ คน โดยผ่านขั้นตอนการอบรมอย่าง
ทรมอดทน ด้วยการสมาทานศีล ๘ อยู่ก่อดและปฏิบัติธรรม
ฝึกเอาชนะใจตนเองด้วยการทำให้หยุด ให้นิ่ง ท่ามกลางคูน้ำ
และคันดินที่เพิ่งจะถูกพลิกขึ้นมาใหม่จากสภาพท้องนาที่แห้งแล้ง
ไม่มีต้นไม้ใหญ่และศาลาปฏิบัติธรรม หรือโรงทานใดๆ ทั้งสิ้น

โครงการนี้นับเป็นโครงการแรกของวัด และได้ดำเนิน
การอย่างต่อเนื่องมาทุกปีจนกระทั่งถึงปัจจุบัน ซึ่งเป็นที่ประจักษ์
ชัดว่า เยาวชนคนหนุ่มสาวในปัจจุบันได้ตระหนักถึงความสำคัญ
ในการศึกษาหาความรู้ ตลอดจนแนวทางการปฏิบัติที่ถูกต้อง
ตามหลักธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อันก่อให้เกิด
การเปลี่ยนแปลงทัศนคติและแนวความคิดของคนรุ่นหลัง ให้
รู้จักฝึกฝนตนเองตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีความ



ตั้งใจในการศึกษาเล่าเรียน ตลอดจนมีความประพฤติเป็นที่
ชื่นชมของพ่อแม่ ครูบาอาจารย์ จึงนับเป็นโครงการที่ส่งผลดี
ต่อส่วนรวมและประเทศชาติอย่างยิ่ง

ปี พ.ศ.๒๕๑๖ เป็นปีที่กำลังจะย้ายจากวัดปากน้ำมาอยู่
ที่วัดพระธรรมกาย ซึ่งในขณะนั้นยังเป็นศูนย์พุทธจักรปฏิบัติ-
ธรรม^๗ และเป็นปีที่หลวงพ่отัดตะท่านบวชครบ ๒ พรรษา
การก่อสร้างที่วัดพระธรรมกายถือว่าเสร็จสิ้นจนเกือบจะเข้ามา
อยู่ได้แล้ว คุณยายจึงสั่งให้เด็กวัดปลุกกลั้วไว้อยู่โดยรอบกุฏิเป็น
จำนวนมาก หลวงพ่отัดตะท่านอดที่จะสงสัยไม่ได้ตามเคย

“ยาย...ปลุกทำไมเยอะเยะ คงไม่ใช่เอาไว้ให้อาตมา
ฉันนะ”

^๗ ในการสร้างวัดครั้งแรก ได้สร้างเป็นสำนักสงฆ์ตามระเบียบการสร้างวัด
ให้ชื่อว่า “ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม” ครั้นต่อมาเมื่อขออนุญาตเป็นวัด
ถูกต้องตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์แล้วก็เปลี่ยนชื่อเป็น “วัดวรมณีธรรม-
กายาราม” แต่ต่อมา เพื่อให้สอดคล้องกับการเผยแผ่วิชาธรรมกาย
จึงเปลี่ยนชื่อวัดอีกครั้งหนึ่งเป็น “วัดพระธรรมกาย”



คุณยายฟังแล้วก็ตอบอย่างรู้ใจ

“เอาไว้ให้ท่านเตะ ถ้าโกรธเมื่อไหร่ เตะมันให้พับไปเลยต้นกล้วยนะ แต่อย่าไปทำอะไรคนเขา เดี่ยวจะเสียหายเพราะท่านเป็นพระแล้ว”

นับจากวันนั้น ท่านเห็นต้นกล้วยครวญไต่ ก็จะนึกขึ้นในคำพูดของคุณยาย ซึ่งแสดงถึงความเป็นผู้รู้ใจคนเจ้าโทสะอย่างท่าน

หลังจากออกพรรษาในปี พ.ศ.๒๕๑๖ พระภิกษุลูกศิษย์ของคุณยาย เฉพาะที่ทำหน้าที่ควบคุมการก่อสร้างวัดก็ย้ายจากวัดปากน้ำภาษีเจริญ มาอยู่ที่วัดพระธรรมกายเป็นการถาวร คุณยายจะเก็บพวกผลไม้หรือไม้กิ่งของแห้งต่างๆ ที่ญาติโยมนำมาถวายหลวงพ่อรั่มมชโยที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ฝากให้พระครูปลัดวันชัย สิลวัณโณ ซึ่งขณะนั้นยังไม่ได้บวช เอาใส่รถมาถวายพระที่มาอยู่ที่วัดพระธรรมกายก่อน

ในระยะแรกมีความเป็นอยู่ลำบากมาก ไม่มีน้ำดื่ม เพราะดินแถวนั้นเป็นดินเปรี้ยว น้ำจึงเปรี้ยวไปด้วย กว่าจะได้



น้ำมาดื่มต้องเอามาแกว่งสารส้มให้ตกตะกอนแล้วจึงเอาไปดื่ม
อีกทีหนึ่ง พอดื่มแล้วก็มีตะกอนคล้ายๆ ฝุ่นนอนกันเต็มไปหมด
เวลาจะรินน้ำมาดื่มต้องค่อยๆ รินอย่างมีสติ เพื่อไม่ให้ตะกอน
ติดลงมาด้วย แต่ทุกคนก็อดทน เพราะใจนั้นเปี่ยมไปด้วยบุญ
มีปิติที่ได้ร่วมเป็นร่วมตายสร้างวัดกันมาจนสำเร็จถึงเพียงนี้





ผู้มองการณ์ไกล

ปี พ.ศ.๒๕๑๘ การดำเนินการสร้างวัดได้เสร็จสิ้นไปแล้วเป็นส่วนใหญ่ กล่าวคือ มีศาลาสำหรับปฏิบัติธรรมและมีกุฏิให้อยู่กันได้แล้ว ราวเดือนเมษายน หลวงพ่อและคุณยายจึงย้ายจากบ้านธรรมประสิทธิ์มาอยู่ที่วัดพระธรรมกาย ซึ่งขณะนั้นยังเป็นศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม คุณยายท่านมองการณ์ไกล ตั้งกฎระเบียบภายในวัดด้วยตนเองทั้งหมด โดยนำประสบการณ์ในสมัยที่ท่านอยู่กับหลวงพ่อดำมาใช้น้ำมาใช้ ท่านให้เหตุผลว่า

“พระยายังหนุ่ม ยังไม่ค่อยรู้เรื่องอะไร”

กฎระเบียบที่สำคัญก็คือ



๑) ให้มีการปิดประตูวัดเวลา ๖ โมงเย็น และเปิด ๖ โมงเช้าทุกวัน

๒) ห้ามพระทุกรูปรับแขกในกุฏิ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ห้ามผู้หญิงขึ้นกุฏิพระอย่างเด็ดขาด

นอกจากนี้ท่านยังเห็นว่า พระที่วัดพระธรรมกายมี เป็นจำนวนมาก อาหารที่บิณฑบาตมาได้จะไม่พอฉัน และยัง ต้องมีอาหารอย่างพอเพียงไว้เลี้ยงญาติโยมที่มาช่วยงานวัดอีกด้วย ท่านจึงปรารภกับหลวงพ่อดีให้ตั้งโรงครัวขึ้นภายในวัด เหมือนกับสมัยของหลวงพ่อดาวุดปากน้ำ

คุณยายท่านเป็นคนกล้าตัดสินใจ ท่านไม่เคยหวั่นวิตกว่าใครจะวิพากษ์วิจารณ์อย่างไร หากเห็นว่าสิ่งที่ทำนั้นไม่ผิดต่อวินัย ไม่ผิดต่อศีลธรรม อีกทั้งไม่มีผลกระทบใดๆ ต่อสังคม เพราะโลกนี้มีธรรมประจำโลกอยู่ ชื่อว่าโลกธรรม ๘ เป็นสภาพความผันแปรประจำโลกคือ มีลาภคู่กับเสื่อมลาภ มียศคู่กับเสื่อมยศ มีสรรเสริญก็มีนินทา มีสุขก็มีทุกข์เคล้ากันไป แม้แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้เป็นเอกในโลกรก็ยังถูกนินทา ส่วนโจรผู้เลวทรามต่ำช้าก็ยังมีคนสรรเสริญ เพราะฉะนั้น การที่



คุณยายคิดจะทำอะไร เมื่อเห็นว่าเหมาะสมถูกต้องแล้วคุณยายก็กล้าตัดสินใจทันที ท่านเคยกล่าวว่า

“ตลอดชีวิตยายนี้ ยายมีวิธีตัดสินใจง่ายๆ ของยายคือยายไม่เอาใจใครเลย ยายตามใจอยู่ท่านเดียวคือพระพุทธเจ้า เพราะท่านแยกได้ชัดเจนแล้วว่า อะไรผิด อะไรถูก อะไรดี อะไรชั่ว อะไรบุญ อะไรบาป อะไรควร อะไรไม่ควร เพราะฉะนั้นยายทำตามที่พระพุทธเจ้าท่านว่าเอาไว้ แล้วใครเขาจะด่า ใครเขาจะติยายทั้งเมือง ยายก็เฉยๆ ยายเอาใจคนเดียวคือพระพุทธเจ้า”

ครั้งหนึ่ง หลวงพ่อทัตตະเคยถามคุณยายว่า

“แล้วเขาไม่โกรธเอาหรือยาย”?

คุณยายตอบว่า

“โกรธ ทำไมจะไม่โกรธ”

“แล้วยายทำอะไรเวลาเขาโกรธ”

“ยายก็เข้ากลางของกลางไปเรื่อยๆ เอาธรรมกายของ



เราไปกราบพระพุทธเจ้าอยู่ข้างในนั้น ไปอยู่กับธรรมกายพระ-
พุทธเจ้าในอายตตนิพพาน”

นี่คือคุณลักษณะของคุณยาย ท่านไม่หวั่นไหวไปตาม
กระแสของการกระทบกระทั่งเหล่านั้น จิตของท่านจึงหยุดนิ่ง
ได้อย่างสมบูรณ์ และสามารถนำหมู่คณะให้สามารถสร้างงาน
ที่สำคัญยิ่ง นั่นคือการเผยแผ่วิชชาธรรมกายไปทั่วโลก แม้จะ
ต้องเผชิญกับอุปสรรคมากมาย หากแต่ความนิ่งเฉย ไม่สู้ ไม่
หนี ทำความดีเรื่อยไป และความเป็นผู้มีใจบริสุทธิ์ ปราศจากดี
ต่อคนทั้งโลก ทำให้สามารถฝ่าฟันทำลายอุปสรรคเหล่านั้นให้
มลายหายสูญไปได้

ในระหว่างที่ทุกคนกำลังลุยงานสร้างโบสถ์กันอย่าง
ขะมักเขม้น คุณยายก็ปฏิบัติตนเสมือนเป็นแม่บ้าน คอยดูแล
การหุงหาอาหารเลี้ยงพระด้วยตนเอง หลังจากรับประทาน
อาหารเช้าเสร็จแล้ว ท่านจะนั่งสมาธิจนถึงเกือบ ๑๑ นาฬิกา
แล้วพักรับประทานอาหารกลางวัน จากนั้นท่านจะถือถังใบหนึ่ง
กับจอบคู่มือ แล้วก็มีดอโต้ซึ่งใช้ประจำอีกเล่มหนึ่ง ขวนเด็ก
วัดไปช่วยกันปลูกต้นไม้ ท่านปลูกทุกอย่างที่ปลูกได้เช่น ต้น



ประดู่ หรือต้นมะค่า แต่ที่ปลูกมากที่สุดคือ ต้นกล้วยน้ำว้า

บางครั้งต้องมีการปรับดิน เมื่อปลูกต้นไม้แล้วเขาไถของท่านทิ้ง ท่านก็ปลูกต่อไม่ปริปากบ่น ปลูกด้วยความเพลิดเพลินใจแม้อายุกว่า ๖๐ ปีแล้ว แต่ท่านทำไหว ทำด้วยความเข้มแข็งและอดทนจนหนุ่มๆ ต้องอายเพราะหมดแรงก่อน

คุณยายปลูกต้นไม้จนกระทั่ง ๔-๕ โมงเย็นจึงจะเลิก ท่านตรงเวลา พอเลิกแล้วท่านจะเอากะตักน้ำร้อนไปส่งไว้ที่กุฏิของหลวงพ่อรัณมชโย เป็นกะตักน้ำตราอุสมิฬาระบอที่ท่านเอาติดมาด้วยจากบ้านธรรมประสิทธิ์ ใครจะหาให้ใหม่ท่านก็ไม่สนใจ กะตักใบนี้ดูมีค่าสำหรับท่านจริงๆ

พอส่งเสร็จเรียบร้อย ก็ไปอาบน้ำเตรียมตัวนั่งสมาธิ ท่านจะเริ่มนั่งตั้งแต่ ๒ ทุ่ม พอ ๓ หรือ ๔ ทุ่มก็พักผ่อนและตื่นขึ้นมาอีกครั้งประมาณตี ๓ กว่า เพื่อนั่งสมาธิตามทรัพย์สมบัติและตามบริวารสมบัติคือนักสร้างบารมีทั้งหลาย ให้มาช่วยกันสร้างวัด อันเป็นสิ่งที่ท่านปฏิบัติมาอย่างต่อเนื่อง





คุณยายสอนศิษย์

ทุกวันศุกร์ หลวงพ่อธัมมชโยจะวางงานทุกอย่างเพื่อเตรียมเทศน์ เตรียมน่านั่งสมาธิให้กับสาธุชนในวันอาทิตย์ วันเสาร์ทั้งวันท่านจะไม่ไปไหน นอกจากรับแขกบ้าง หลังจากนั้นก็จะนั่งสมาธิทั้งวัน

สำหรับหลวงพ่отัดตะกับพระรูปอื่นๆ วันศุกร์ท่านจะนำเด็กวัด ซึ่งส่วนใหญ่มาจากการอบรมธรรมทายาทและเข้ามาช่วยงานวัดกันตั้งแต่วันศุกร์จนถึงวันอาทิตย์ให้นั่งสมาธิแล้วก็ไปช่วยกันปลูกต้นไม้ ถ้ามีอะไรต้องทำเล็กๆ น้อยๆ ก็จะช่วยกันทำในส่วนนี้ พอตอนบ่ายท่านจะนำเด็กเหล่านั้นไป



สมทบกับคุณยายเพื่อช่วยกันทำความสะอาด หลังจากนั้น
จึงจะเตรียมเทศน์ให้สาธุชนในภาคบ่ายวันอาทิตย์ที่จะมาถึง
กิจกรรมเหล่านี้ได้กระทำต่อเนื่องมาจนทุกวันนี้ ซึ่งทั้งหมดคือ
พื้นฐานที่คุณยายปูไว้ให้กับหลวงพ่อตั่งสอง

การเตรียมความพร้อมเพื่อต้อนรับสาธุชนในวันอาทิตย์
นั้น มีการเตรียมกันภายในพื้นที่วัด ๑๙๖ ไร่ นับตั้งแต่การ
เตรียมเรื่องถังขยะ ดูแลความสะอาดห้องน้ำทั้งหมด ซึ่งคุณ
ยายจะนำเด็กวัดขัดห้องน้ำด้วยตนเอง โดยปกติแล้วท่านไม่
เคยสั่งให้ใครทำอะไรแต่เพียงวาจา แต่จะสอนทุกคนด้วยการ
ทำให้ดูเป็นตัวอย่าง และลงมือทำร่วมกันไปด้วยทุกครั้ง

ห้องน้ำที่ท่านล้างมากที่สุด คือห้องน้ำ ๒๐ ห้องเยื้อง
กุฏิของท่าน ท่านจะพาเด็กวัดทั้งหมดมาล้างห้องน้ำ โดยสอน
ให้ล้างคอกท่านอย่างละเอียดลออ มีสก็อตไบรท์อันหนึ่งกับ
แป้นนิดหนอยก็แข่งกันล้าง ยิ่งเด็กวัดเห็นว่าคุณยายลงมือทำ
ด้วยความเบิกบานใจ ก็ยิ่งมีกำลังใจขยันทำมากขึ้น คุณยาย
จะสอนเสมอว่า ทำให้ดีที่สุดในชาตินี้ ชาติต่อไปจะได้มีความสุข
สบาย ไม่ต้องกลับไปทำใหม่อีก อาณิสสร์นี้จะติดตัวเราไปใน
ภพชาติเบื้องหน้า



ไม่เพียงแต่การทำงานละเอียดคือการปฏิบัติธรรมของ
คุณยายจะไม่มีที่ติแล้ว งานหยาบในหน้าที่ของแม่บ้านและ
ครูบาอาจารย์ก็ไม่บกพร่อง ท่านจะยึดครวัเป็นหลัก ไม่ว่าจะ
เป็นการจัดเก็บจานหรือช้อน ท่านจะสอนให้วางเรียงกันอย่าง
มีระเบียบ เคยมีญาติโยมมาจากต่างประเทศเข้าไปดูในครัว ได้
เห็นทุกสิ่งทุกอย่างวางซ้อนกันเป็นชั้นๆ เป็นช่องๆ อย่างเป็น
ระเบียบเรียบร้อย ก็ถึงกับอุทานอย่างอัศจรรย์ใจแล้วเอาไป
เขียนเอาไปพูดคุยกันไม่รู้จบ

เมื่อมีข่าวร่ำลือว่า มีพระจบปริญญามาบวชสร้างวัด
ใหญ่โต พุดกันไปต่างๆ นานา ชาวนั้นไปถึงพระเถระผู้ใหญ่ที่
เป็นผู้ปกครอง วันหนึ่งท่านจึงเดินทางมาดูวัดพระธรรมกาย
ซึ่งอยู่ในเขตปกครองของท่าน

การมาตรวจดูคราวนั้นท่านไม่ดูอะไรนอกจากครัวกับ
ห้องน้ำ พอไปเปิดห้องน้ำดูก็ถึงกับเอ่ยขึ้นว่า

“อ้อม ที่นี้ดี ต่อไปจะเจริญ”

นอกจากความสะอาดจะเป็นเรื่องสำคัญอยู่แล้ว ใน
ระยะที่สร้างวัดใหม่ๆ ยังไม่เสร็จอย่างสมบูรณ์พร้อมนี้ คุณยาย



ท่านมองเห็นความสำคัญของระเบียบวินัยเล็กๆ น้อยๆ ที่ไม่ควรมองข้าม เช่น เรื่องการวางรองเท้า ไม่กวาด หรือการตากผ้า ซั้วรีวต่างๆ คุณยายเคยปรารภกับหลวงพ่อตตะว่า

“วัดเรายังไม่เป็นระเบียบเท่าที่ควรจะเป็น แต่ญาติโยมก็มาวัดกันแล้ว โดยเฉพาะวันอาทิตย์ เขาก็ควรจะได้รับสิ่งที่ดีงามจากวัดกลับไปให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ พวกท่านก็เพ่งบวชกันใหม่ๆ การที่จะเทศน์อะไรให้ลึกซึ้งคงยังทำกันไม่ได้ เพราะเรายังอยู่ในภาวะฝึกตัว แต่ก็สามารถให้ประโยชน์แก่ญาติโยมที่มาวัดได้ ตั้งแต่ทำวัดให้สะอาดๆ ให้ญาติโยมได้เข้ามาเดิน ทำวัดให้ร่มรื่นเขียวชอุ่ม เพื่อญาติโยมจะได้มานั่งสมาธิทำต้นแบบดีๆ ให้ญาติโยมดู แม้จะเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ก็ตาม

จัดทุกอย่างในวัดให้เป็นระเบียบ ตั้งแต่รองเท้าก็จัดให้เรียบร้อย ไปดูเถอะ เวลาเข้าไปที่ไหนแล้วเห็นรองเท้ามันเกลือก้นไปหมด เมื่อรองเท้ามันเกลือก้น ไม่กวาดมันก็เกลือก้น ผ้าซั้วรีวมันก็เกลือก้น ถังขยะก็เกลือก้น ขยะเองก็เกลือก้น ถ้าเป็นอย่างนั้น ญาติโยมมาถึงที่แล้วก็นั่งสมาธิให้ใจสงบทันทีนั้นเป็นไปได้ กว่าใจจะสงบก็หมดเวลาไปเป็นชั่วโมง พอใจสงบแล้ว



ลุกขึ้นมา เห็นความเกะกะเหล่านี้อีก ธรรมชาติที่อุตสาห์น่าจะเป็น
ชั่วโมงก็จะหมดไป

แต่ถ้าช่วยกันทำสิ่งเหล่านี้ให้เรียบร้อย ใจท่านจะสงบ
ทั้งวัน ใจจะเข้าไปอยู่ในศูนย์กลางกายโดยอัตโนมัติ ลองทำ
เถอะ ยายก็ทำมาอย่างนี้ แล้วยายก็ได้ ท่านทำไปท่านก็ได้
เพราะว่ามันเป็นของที่เป็นจริงตามธรรมชาติ แล้วเมื่อญาติโยม
มาถึงวัด ถึงแม้ไม่ได้ฟังเทศน์ แต่ได้พบได้เห็นสิ่งเหล่านี้ เขาก็
จะได้ความสบายใจกลับไป ได้ตัวอย่างที่ดีๆ กลับไป”

วัดพระธรรมกายเจริญมาถึงทุกวันนี้ได้เพราะคุณยาย
คนรุ่นบุกเบิกสร้างวัดที่ได้เห็นคุณของการมีกฎระเบียบที่รัดกุม
และเห็นโทษของการหละหลวมในเรื่องกฎระเบียบต่างๆ จึงได้
ออกกฎระเบียบที่ดีงามเป็นมาตรฐานเอาไว้ในวัดพระธรรมกาย
ให้ผู้มาใหม่ แม้ว่าจะมาในวันแรกก็สามารถปฏิบัติตามได้โดย
ไม่เคอะเขิน เช่น จะถอดรองเท้าก็มีป้ายบอกว่าตรงนี้เป็นที่ถอด
รองเท้า มีที่สำหรับวางรองเท้า วาดรูปเอาไว้ให้เห็นว่าต้อง
วางรองเท้าอย่างไร และมีเจ้าหน้าที่คอยแนะนำอีกด้วย เมื่อ
ปฏิบัติตามกฎระเบียบจนรู้จักกันดีแล้ว จึงไม่ต้องจารึกเป็นลาย



ลักษณอักษร แล้วภูระเบียบก็กลายเป็นวัฒนธรรมในที่สุด

วัฒนธรรมการวางรองเท้าของวัดพระธรรมกายนั้น ส่งผลให้บางคน ซึ่งปกติเวลาจะไปไหนมาไหนนับว่าเขากว้างพอสมควร แต่เพียงแค่เห็นรองเท้าของคนงานที่ถอดวางกันอย่างมีระเบียบแล้วขึ้นไปทำวัตรเช้า^๘ ก็ทำให้เขารู้สึกว่าใจของเขา เล็กลง ตัวลีบลง และถูกข่มลงไปเลย

นอกจากการอบรมคุณธรรมให้กับบรรดาลูกศิษย์แล้ว คุณยายไม่เคยละเลยที่จะอบรมสั่งสอนคนงานของวัดไปด้วย ท่านไม่คิดว่าพวกเขาเหล่านั้นจะเป็นเพียงคนงานที่มาทำงานไปวันหนึ่งๆ แต่ปรารถนาให้เขาได้รับความรู้ในเรื่องของบุญกุศล และซึมซับคุณธรรมต่างๆ เท่าที่จะสามารถรับได้ อันจะเป็นบุญติดตัวไปในภพเบื้องหน้า คนงานจึงเคารพรักคุณยายมาก ดังจะเห็นได้จากเหตุการณ์วันหนึ่ง คุณยายเดินไปถามคนงานว่า

“เออ...ไอ้หนู เราคิดยังไง เวลาปลูกต้นไม้?”

^๘ คนงานของวัดพระธรรมกายจะมารวมกัน เพื่อสวดมนต์ทำวัตรเช้า ก่อนทำงานทุกวัน



เขาก็ตอบว่า “คิดว่าต้นไม้อย่าตายเลย เตียวหลวงพ่อ
ทัดตะตุมเอา”

คุณยายถามอีกคน “คิดยังไง เวลาปลูกต้นไม้?”

“คิดว่าอย่าตายเลย แล้วขอให้มันโตเร็วๆ เถอะ อย่า
ต้องย้อนมาปลูกใหม่กันอีกเลย”

“แล้วเราคิดยังไง?”

“คิดว่าอย่าตายเลย ให้โตเร็วๆ แล้วถ้าใครผ่านมาให้
ได้พกร่มมาให้ชื่นใจ”

มีอยู่คนหนึ่งตอบคุณยายว่า

“ใครมานั่งโคนต้นไม้หนูนะ ให้เขานั่งสมาธิให้ได้เต็มที่
ให้เห็นองค์พระเร็วๆ ชัดๆ”

“เออ ต้องทำอย่างนี้สิ ต้องอย่างนี้ ปลูกต้นไม้มันก็
เหนื่อยเท่ากับคนอื่นนั่นแหละ เงินก็ได้เท่ากับคนอื่น แต่เราได้
บุญมากกว่า”

สิ่งที่คุณยายสอนคนงานนี้ เป็นข้อคิดสำหรับนักสร้าง



บารมีทั้งหลายว่า ไม่ว่าจะทำอะไร ทั้งยืน เดิน นั่ง นอน ขอให้
ทำให้กุศลเจริญขึ้น อกุศลเสื่อมลงตลอด ๒๔ ชั่วโมง

นอกจากสอนเรื่องบุญแล้ว ท่านยังไม่ชอบให้มีเรื่อง
ชู้สาวเกิดขึ้นในวัด บางวันคุณยายเดินตรวจงานอยู่กับหลวงพ่อบ
ทัดตะ สมัยนั้นยังไม่มีอุบาสิกา ท่านเห็นเด็กคนงานหญิงชาย
ซึ่งส่วนใหญ่ยังเป็นโสดกำลังเล่นกัน เด็กผู้ชายจะเล่นแกล้ง
เอาดินขว้างเด็กผู้หญิง เด็กผู้หญิงก็แกล้งขว้างกลับไปบ้าง เดี่ยว
เด็กผู้ชายก็ใช้ไม้เล็กๆ ตีเด็กผู้หญิง เด็กผู้หญิงก็เอาไม้เล็กๆ
ตีกลับบ้าง ท่านผ่านมาเห็นก็ดู แล้วบอกหลวงพ่อบทัดตะว่า

“ท่านอย่าปล่อยให้พวกนี้มันเล่นกัน เดี่ยวเสียหายหมด
วัดหรอก ที่แรกมันก็ขว้างกัน จากขว้างกันมันก็จะใช้ไม้ตีกัน
จากไม้ตีกันเดี๋ยวมันก็เอามือตีกัน พอมันเอามือตีกันเดี๋ยวมันก็
ลามเอามือจับ ที่แรกมันก็จับมือ เดี่ยวเถอะมันจับหมดตัว
หรอกนะ ก็ที่มันมีลูกมีฟัวเต็มแผ่นดินะมันก็จับกันทีละนิดอย่างนี้
วันหลังเจอคนงานมันเล่นกันอย่างนี้อีก ไล่ออกไปเลยนะ ไม่งั้น
เดี๋ยวมีเรื่องชู้สาวเกิดขึ้นในวัดเรา”



วัดพระธรรมกายมุ่งเน้นให้คนมาปฏิบัติธรรม การเจริญสมาธิภาวนาต้องอาศัยความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจ ภายใต้วงแวดล้อมที่เอื้อต่อการเข้าถึงธรรม หากมีเรื่องซู้สาวเกิดขึ้นจะไม่สงบระงับ ไม่หยุด ไม่นิ่ง บรรยากาศของการปฏิบัติธรรมก็จะถูกทำลายไป นอกจากนี้ยังเป็นเหตุให้แตกความสามัคคีกันอีกด้วย คุณยายจึงต้องเข้มงวดในเรื่องนี้

วันหนึ่งในระหว่างนั้นประมาณ ๓-๔ โมงเย็น หลวงพ่อทัตตະเดินผ่านมาที่กุฏิของคุณยาย มองไปเห็นท่านกำลังพรวนดินให้ต้นไม้รอบๆ กุฏิ จึงเดินเข้าไปยืนอยู่ห่างๆ ทางด้านหลัง ประมาณ ๔-๕ นาทีคุณยายก็เหลียวหน้ามา หลวงพ่อทัตตະจึงทักว่า

“ยาย..ยายอายุมากแล้ว พรวนดินต้นไม้มากมายอย่างนี้ไม่เหนื่อยหรือ?”

“ไม่เหนื่อยหรอกท่าน ทำไปก็ตริกไปเรื่อยๆ มันก็เลยไม่เหนื่อย”

“ยายตริกเรื่องอะไร?”



“ยายพรวนดินไปก็มองเข้าสู่ศูนย์กลางกายไป เข้าไป
กลางพระธรรมกาย ระลึกชาติไปดูว่าพระพุทธเจ้าในอดีตแต่ละ
พระองค์ที่ผ่านมา ท่านสร้างบารมีของท่านอย่างไร แล้วยาย
ก็เอาเป็นแบบอย่างว่าเรายังมีข้อบกพร่องที่ห่างจากพระพุทธเจ้า
อย่างไรบ้าง จะได้ปรับปรุงตัวให้ยิ่งๆ ขึ้นไป”

คุณยายท่านเป็นผู้ฝึกตัวยุต์ตลอดเวลา นักสร้างบารมี
ที่ตินั้นต้องย้อนกลับไปดูว่า พระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ท่าน
ทำอะไร เพราะกว่าจะมาเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไปค้น
เอาธรรมะมาสอนตัวเองสอนชาวโลกได้ ท่านจะต้องทำตัวของ
ท่านให้ดีที่สุด การที่จะปรับปรุงตัวเองให้ดีที่สุดก็มีทางเดียวคือ
จะต้องเพิ่มเติมความบริสุทธิ์ให้กับตัวเอง ทำแต่ละวันให้ดีที่สุด
ขึ้นมาให้ได้ เมื่อเราดูพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นตัวอย่าง เรา
ก็ต้องฝึกตัวให้เป็นอย่างท่าน จึงจะสมกับเป็นนักสร้างบารมีที่
พร้อมจะก้าวไปสู่ความเป็นผู้บริสุทธิ์บริบูรณ์ยิ่งๆ ขึ้นไป

ปี พ.ศ.๒๕๒๔ ได้มีการเปลี่ยนชื่อวัดจาก “ศูนย์พุทธ
จักรปฏิบัติธรรม” มาเป็น “วัดพระธรรมกาย” วันเวลา
ที่ ผ่านมาพร้อมกับอุปสรรคทั้งมวลในการสร้างวัดได้ผ่านพ้น



ไปแล้ว ปรากฏเป็นความสำเร็จที่เห็นได้อย่างเด่นชัด ในภาพของวัดพระธรรมกายอันสวยงาม สงบ ร่มรื่น ให้สาธุชนได้เข้ามาปฏิบัติ ธรรมกันอย่างมีความสุข

แม้ว่าเวลานี้คุณยายจะอายุมากขึ้น แต่แววแห่งความกระฉับกระเฉงว่องไวยังคงมีอยู่ ท่านบริหารเวลาได้อย่างดีเยี่ยม ยังคงตื่นนอนประมาณตี ๔ ตี ๕ เพื่อนั่งสมาธิเช่นเคย พอสว่างก็จัดโน่นทำนี่เล็กๆ น้อยๆ ใกล้ตัวท่าน

ประมาณ ๖ โมงครึ่ง คุณอารีพันธุ์ ตรีนุสรณ์ หรือที่น้องๆ รุ่นหลังเรียกกันว่า “พี่อารีพันธุ์” จะนำอาหารเข้าใส่ถาดมาให้คุณยายรับประทานที่กุฏิของท่าน หลังจากรับประทานอาหารเข้าเสร็จแล้ว คุณยายจะสวมหมวกถักไหมพรมสีขาว แล้วพันผ้าพันคอที่เป็นไหมพรมสีขาวเช่นเดียวกัน ใส่ถุงเท้า และสวมรองเท้าอย่างเรียบร้อยออกมาตรวจงานในครัว ถ้าวันไหนอากาศเย็น พี่อารีพันธุ์จะให้คุณยายสวมถุงมือและถุงเท้าชนิดที่ค่อนข้างหนา บรรดาเครื่องนุ่งห่มที่คุณยายสวมใส่ทั้งหมดนี้ มีลูกศิษย์เป็นผู้คอยจัดหามาให้ และขอร้องให้คุณยายนำออกมาใช้เพื่อรักษาสุขภาพ



เนื่องจากคุณยายเป็นคนขยัน จึงมีบ่อยครั้งที่ท่านจะใส่เครื่องให้ความอบอุ่นเหล่านี้อย่างครบเครื่องแล้วไปนั่งถอนหญ้าอยู่ข้างกุฏิ บางครั้งท่านก็จะไปขุดต้นไม้ที่เพิ่งงอกจากเมล็ดซึ่งหล่นอยู่ข้างทาง แล้วหิ้วต้นไม้เหล่านั้นมาขอร้องพลาสติกในครัวใส่เพื่อเอาไปปลูก

“ต้นไม้เล็กๆ นี่เป็นต้นไม้ดีๆ ทั้งนั้น ทั้งไว้ไก่จะมาจิกยายจะเอาไปให้เขาปลูก วัดเราต้องปลูกต้นไม้เยอะๆ ปลูกให้เป็นวัดเกษตร”

คุณยายรักต้นไม้มาก แต่ในวัดมีทั้งไก่แจ้และนกยูงที่คอยมาจิกกินเมล็ดพันธุ์เหล่านี้ คุณยายจึงให้สร้างแคร่เตี้ยๆ ไว้ข้างกุฏิของท่าน สำหรับวางถุงเพาะต้นไม้ที่ท่านรีบขุดขึ้นมาให้พ้นจอยปากไก่



ผู้เปี่ยมด้วย ความเคารพ

คุณยายท่านเป็นผู้มีความเคารพต่อระเบียบวินัย และมีความอ่อนน้อมถ่อมตนอย่างเสมอต้นเสมอปลาย แม้ท่านจะเป็นผู้ริเริ่มวางระเบียบวินัยของวัดเองก็ตาม แต่ท่านก็มีความเคารพและปฏิบัติตามระเบียบวินัยนั้นอย่างเคร่งครัด โดยไม่คิดว่าท่านเป็นครูบาอาจารย์ของหลวงพ่อก็คงจะต้องอยู่เหนือกฎเกณฑ์เหล่านั้น เวลาที่คุณยายสอนธรรมะ รับแขก หรืออยู่ว่างๆ ท่านมักจะพูดให้ได้กวดฟังว่า

“เดี๋ยวนี้ยายเป็นเด็กวัดเหมือนพวกเราเลย แล้วยายก็อยู่ในกฎระเบียบเหมือนพวกเรา ยายทำตัวเหมือนลูกวัดคนหนึ่ง เจ้าอาวาสว่าอย่างไร ยายก็ว่าตามเจ้าอาวาสทุกอย่างเลย”



คุณยายไม่เคยถืออภิสิทธิ์ เพราะท่านรักระเบียบวินัย รักการฝึกตัว เวลาที่ท่านพูดกับหลวงพ่หรือพระทุกรูปในวัด ท่านจะต้องประนมมือทุกครั้ง แม้ว่าท่านจะอยู่ในฐานะครูบา-อาจารย์ของหลวงพ่และพระทุกรูปก็ตาม นอกจากนี้เมื่อพบกับสาธุชนที่มาวัด ไม่ว่าจะเป็ใครก็ตาม คุณยายก็จะทักทาย ด้วยการประนมมือขึ้นไหว้ก่อนเสมอ ไม่มีอาการพองตัวหรือยกตนข่มใครเลย

เช้าวันหนึ่ง ในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๓๐ ขณะที่หลวงพ่อัมมชโยกำลังฉันเช้าอยู่ คุณยายก็เดินประนมมืออย่างนอบน้อมเข้าไปหา

“หลวงพ่ ยายคิดมาสองสามปีแล้ว ยายอยากจะทำตถกฐินสักครั้งหนึ่ง เพราะปีนี้ยายจะ ๘๐ แล้ว มันก็คงครั้งเดียวในชีวิต ยายคงไม่มีโอกาสอีกแล้ว ขอให้ยายเป็นประธานกฐินเถอะ”

หลวงพ่เห็นคุณยายมาประนมมือขอเช่นนั้น ท่านก็รู้สึกตื้นตันใจ จึงตอบว่า



“ยาย เอาเลย ดีใจจริงๆ ยายจะได้เป็นประธานกลืน”

คุณยายดีใจมาก แต่อยู่มาไม่กี่วันท่านก็มาขอคืน ครั้น
ถามเหตุผล ท่านก็ว่า

“ไม่ได้หรอก ให้คนอื่นเขาเป็นดีกว่า ยายเป็นคนใน
วัด มันผิดกฎเกณฑ์”

เนื่องจากที่ผ่านมาผู้ที่ประธานกลืนจะมีแต่ญาติโยม
สาธุชนที่มาวัดเท่านั้น หลวงพ่อจึงบอกท่านว่า

“โอ้เอ๋ย..ยาย ยายเป็นผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกายนะ
ยายเป็นประธานใครๆ ก็ดีใจ ลูกหลานยายก็จะดีใจ ยายเป็น
ประธานกลืนเถอะ ทุกคนดีใจ”

คุณยายท่านก็สาธุ

ตั้งแต่นั้นมาคุณยายก็เริ่มบอกบุญกลืน ท่านชวนอุบาสก
ให้ขับรถพาขึ้นเหนือลองไต่ไปตามจังหวัดต่างๆ เยี่ยมคนเก่า
คนแก่ลูกศิษย์ของท่านทุกคน ท่านเจอใครก็ชวนเขาทำบุญ การ
ทำบุญกับคุณยายมีอันสิ่งส์มาก เพราะท่านเข้าถึงธรรมกาย



ละเอียด ซ่อนกันอยู่ในกลางกายนับจำนวนไม่ถ้วน ดังนั้นการ
ทำบุญร่วมกับท่านจึงเหมือนทำบุญร่วมกับพระธรรมกายที่นับ
จำนวนพระองค์ไม่ถ้วนทีเดียว

ปีต่อมาในวันที่ ๖ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๓๑ คุณยาย
ได้เป็นประธานทอดกฐินสมดังความปรารถนาของท่าน งานนี้มี
สาธุชนมาร่วมบุญกันอย่างคับคั่ง และทุกคนก็มีความอิมเอบ
เบิกบานใจปิติในบุญกันอย่างเต็มที่



บูชาคุณ หลวงพ่อวัดปากน้ำ

เมื่อการสร้างคนได้ดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง และมี
ประสิทธิภาพ ดังจะเห็นได้จากการที่มีสาธุชนทุกเพศทุกวัย
หันมาสนใจศึกษาพระธรรมคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ทั้งภาคปริยัติและภาคปฏิบัติที่วัดพระธรรมกายมากยิ่งขึ้น และ
มีแนวโน้มที่จะแพร่หลายกว้างขวางออกไปอย่างไม่หยุดยั้ง การ
ดำเนินงานภายในวัดทั้งด้านการเผยแผ่ การอบรมบุคลากร
และการก่อสร้างถาวรวัตถุจึงต้องดำเนินไปพร้อมๆ กัน ทำให้
สมาชิกนักรสร้างบารมีในวัดพระธรรมกายเพิ่มมากขึ้นทั้งพระภิกษุ
สามเณร อุบาสก อุบาสิกา และคนงาน



ในช่วงนี้ สุขภาพของคุณยายไม่อำนวยให้ท่านเดินตรวจ
ตราความเรียบร้อยภายในวัดได้เหมือนเดิมมากนัก เนื่องจาก
วัยของท่านสูงถึง ๘๐ ปีแล้ว แต่ความขยันขันแข็ง ความเป็น
ผู้มีใจสู้อันเป็นคุณสมบัติของนักสร้างบารมี ก็ผลักดันให้ท่าน
สามารถปฏิบัติภารกิจเช่นนี้ได้อย่างสบาย ด้วยการนั่งรถสามล้อ
ซึ่งมีเด็กวัดคอยถีบรถนำพาท่านไปทุกหนแห่งได้ทั่ววัดตามต้อ
งการ

ต่อมาหลวงพ่อัมมชโยตั้งใจจะบูชาธรรมหลวงพ่อวัด-
ปากน้ำ เพราะตลอดเวลาที่ได้ศึกษาวิชาธรรมกายนั้น หลวง-
พ่ของท่านตระหนักเสมอว่า หากแม้หลวงพ่อวัดปากน้ำไม่ได้
ค้นพบวิชาธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้พินคืนกลับมา
ใหม่อีกครั้งหนึ่ง เมื่อวันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐ พ.ศ.๒๕๖๐
ด้วยการมุ่งมั่นปฏิบัติธรรมอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพันแล้ว เหล่า
ศิษยานุศิษย์ทั้งหลายคงไม่มีโอกาสได้ศึกษาและเข้าใจแก่นแท้
ของพระพุทธศาสนา ไม่มีโอกาสรู้เห็นประสบการณ์ภายในอัน
วิเศษ ไม่มีโอกาสได้ยิน ได้ฟัง และได้เข้าถึงธรรมกายภายใน
ตัวเอง ซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดความสุขที่แท้จริง เป็นแหล่งกำเนิด



ปัญญอันสูงส่ง และเป็นหนทางเดียวที่นำไปสู่ความบริสุทธิ์
หมดจดจากอาสวะกิเลส

ด้วยเหตุนี้ หลวงพ่อท่านจึงดำริที่จะหล่อรูปหลวงพ่อ
วัดปากน้ำด้วยทองคำ เพื่อเป็นการแสดงความกตัญญูตเวที
ต่อครูผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย และเพื่อให้เป็นที่สักการบูชา
ของบรรดาศิษยานุศิษย์ตลอดจนสาธุชนทั่วไป

เมื่อหลวงพ่oprarrkเรื่องนี้กับคุณยาย ท่านก็ปลาน
ปลื้มยินดีเป็นอย่างยิ่ง ท่านบอกว่า

“ดีแล้ว ที่ยายทุ่มเทบรรมสั่งสอนลูกศิษย์มาโดยไม่เห็น
แก่เหน้อยยาก และที่สร้างวัดขึ้นมา ๒๐ กว่าปีนี้ ยายไม่เคย
พักเลย จนกระทั่งเป็นโรคขาดอาหารก็เป็นมาแล้ว เจ็บไข้ได้ป่วย
ก็เป็นมาแล้ว ก็เพราะตั้งใจบูชาธรรมหลวงพ่อดปากน้ำ แต่
ว่านั่นเป็นส่วนละเอียด ในส่วนหยาบยายเองก็อยากจะสร้าง
อะไรที่เป็นเครื่องบูชาท่านเหมือนกันก็ยังไม่ออก เพราะฉะนั้น
เมื่อท่านจะสร้างรูปหลวงพ่อดปากน้ำทำด้วยทองคำ ดีแล้ว
เอาเลย ยายโมทนาด้วย ยายจะช่วยตามผู้ที่เขามีบารมีแก่ๆ
ให้มาช่วยกันหล่อรูปหลวงพ่อดปากน้ำ”



ดังนั้น หลวงพ่อธัมมชโย คุณยายพร้อมด้วยศิษยานุ-
ศิษย์จากทั่วประเทศ จึงพร้อมใจกันแสดงความกตัญญูกตเวทิต่อหลวงพ่อดำรงน้ำเป็นอามิสบูชา ด้วยการหล่อรูปเหมือนของท่านด้วยทองคำบริสุทธิ์หนัก ๑ ตัน ในวันมาฆบูชาซึ่งตรงกับวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๓๗ โดยมีพระธรรมปัญญาบดี^๙ เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เป็นประธานสงฆ์ประกอบพิธีเททอง

หลังจากนั้นในปีเดียวกัน หลวงพ่อก็มีดำริจะสร้างมหาธรรมกายเจดีย์ เพื่อเป็นศูนย์รวมใจของชาวพุทธทั่วโลก ให้มาร่วมปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงธรรมกายกันให้มากที่สุด คุณยายท่านเห็นว่าเป็นสิ่งที่ดี ท่านก็สนับสนุน แม้ว่าสุขภาพของท่านจะเริ่มทรุด แต่จิตใจของท่านยังแข็งแกร่ง หัวใจของนักสร้างบารมียังคงเต็มเปี่ยม พร้อมทั้งจะสร้างบารมืกับหมู่คณะต่อไป

นอกจากการสร้างมหาธรรมกายเจดีย์แล้ว หลวงพ่อยังมีดำริสร้างถาวรวัตถุที่เป็นอีก ๒ แห่งคือ มหาวิหารพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) เพื่อประดิษฐานรูปหล่อทองคำ

^๙ สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้ามกุฎราชกุมาร เจ้าคณะใหญ่หนเหนือ ในปัจจุบัน



หลวงพ่อดำปากน้ำ และสภာธรรมกายสากลหลังใหม่ เพื่อรองรับสาธุชนจำนวนเรือนแสนที่มาร่วมศาสนพิธีในวันสำคัญต่างๆ ทางพระพุทธศาสนา ทั้ง ๓ โครงการนี้กำลังดำเนินการก่อสร้างไปพร้อมๆ กับการเผยแผ่วิชชาธรรมกายไปทั่วโลก ซึ่งปัจจุบันได้ขยายกว้างไกลออกไปในหลายทวีป ได้แก่ ทวีปเอเชีย ยุโรป อเมริกา ออสเตรเลีย และทวีปแอฟริกา

แม้ว่าเวลานี้วัดพระธรรมกายจะมีอายุกว่า ๓๐ ปีแล้ว งานก่อสร้างถาวรวัตถุ งานเผยแผ่พระพุทธศาสนา และงานอบรมบุคลากร ซึ่งถือว่าเป็นงานหนักอย่างยิ่งมาตั้งแต่เริ่มต้นสร้างวัดนั้น ดูเหมือนว่าในปัจจุบันจะยิ่งหนักหน่วงมากกว่าเดิมหลายร้อยเท่า ทั้งนี้เพราะหลวงพ่อดำมชโยและศิษยานุศิษย์ทั้งหลายต่างพยายามเร่งระดมกันทำงานทั้ง ๓ โครงการให้บรรลุผลสำเร็จ เพื่อทันท้ายคุณยายผู้เป็นที่เคารพรักและเทิดทูนของเราได้เห็นเป็นรูปธรรม สมดังมโนปณิธานของท่านที่มุ่งมั่นทุ่มเทสร้างวัดพระธรรมกาย เพื่อเป็นศูนย์กลางการเผยแผ่วิชชาธรรมกาย ซึ่งจะนำสันติสุขอันไพบูรณ์มาสู่มวลมนุษยชาติทั่วโลก ดังที่ได้รับมอบหมายจากหลวงพ่อดำปากน้ำเอาไว้



คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
ศิษย์เอกผู้ทำหน้าที่เชื่อมมนโพนธธานของหลวงพ่อดปากน้ำ ที่
จะเผยแผ่วิชชาธรรมกายไปทั่วโลกมายังหลวงพ่อดัมชโย ผู้มี
มนโพนธธานดุษเดียวกัน

คุณยาย...ผู้มีดวงใจใสบริสุทธิ์ เปี่ยมด้วยคุณธรรมอัน
สูงส่ง บำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติ เป็นแบบ
อย่างอันดีงามสำหรับนักสร้างบารมีรุ่นหลังที่กำลังเดินตามรอย
ท่านไปอย่างองอาจ

คุณยาย...เป็นต้นกำเนิดความสำเร็จทั้งมวลของวัดพระ-
ธรรมกาย หากไม่มีคุณยาย ก็ไม่มีวัดพระธรรมกายที่สมบูรณ์
แบบอย่างทุกวันนี้

เวลาที่ดวงตะวันใกล้จะลาลับขอบฟ้า คุณยายผู้มีวัย
เกือบ ๙๐ ปีแล้ว ขอให้เด็กวัดขับรถพาไปยังศูนย์กลางธรรม
กาย แห่งโลก เพื่อมองดูความคืบหน้าของมหาธรรมกาย
เจดีย์ที่กำลัง จะสำเร็จเสร็จสิ้นในอีกไม่ช้า แม้ว่าจะต้องเผชิญ
กับอุปสรรคใหญ่ หลวงลักปานใด แต่ด้วยความทุ่มเททั้งชีวิต
จิตใจของหมู่คณะ นักสร้างบารมีทั้งหลายโดยมีคุณยายเป็น



หลักชัย ก็ทำให้สามารถ ฟันฝ่ามาได้อย่างดีจนถึงวันนี้...

สองปีต่อมา ในวันเสาร์ที่ ๒๒ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๓ อันเป็นวันเฉลิมฉลองมหัศจรรย์กายเจดีย์ครั้งที่ ๑ คุณยายซึ่งบัดนี้วัยของท่านสูงถึง ๙๑ ปีแล้ว ไม่มีเรี่ยวแรงที่จะเดินได้อีกต่อไป ต้องนั่งรถเข็นตลอดเวลา ได้มองเห็นความสำเร็จของมหัศจรรย์กายเจดีย์ ก่อนจะละสังขารจากโลกนี้ไป เมื่ออรุณรุ่งของวันอาทิตย์ที่ ๑๐ กันยายน ปีเดียวกัน

ในวันฉลองมหัศจรรย์กายเจดีย์นั้น มีคนขับรถพาท่านเที่ยวชมงานฉลองครั้งนี้ไปทั่วบริเวณทั้งกลางวันและกลางคืน สายตาอันเปี่ยมไปด้วยแววมหาปิติเจือด้วยรอยยิ้มอย่างภาคภูมิใจของปฐนียาจารย์ท่านนี้ ทอดมองมหัศจรรย์กายเจดีย์ที่ห่อหุ้มด้วยสีทองเหลืองอร่ามขององค์พระธรรมกายทองคำกว่า ๓ แสนองค์ ส่องแสงทองสะท้อนเย็นตายามต้องแสงตะวัน และเป็นสีเหลืองทองจัดจ้านยามต้องแสงไฟ แวดล้อมด้วยสีเหลืองสดแห่งผ้ากาสาवพัสดร์ของพระภิกษุและสามเณรนับแสนรูป รวมทั้งสาธุชนเหล่าศิษยานุศิษย์ในชุดแต่งกายสีขาวสะอาดตาหลายแสนคน ที่ต่างมาร่วมแสดงความยินดีในความสำเร็จที่ได้มาด้วย



ความยากลำบากเหลือคณานับครั้งนี้

แต่เป็นความสำเร็จที่เป็นประดุษัยชนะอัน
งดงามและยิ่งใหญ่ต่อการสมศักดิ์ศรีของท่านผู้เป็น
“หนึ่งไม่มีสอง” ในสมรภูมินี้...

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง



หากรู้ว่า... มีใครสักคน
ที่ดวงใจเปี่ยมไปด้วยมหากุณา
หุ้มเทหังหมดของชีวิตนี้
เพื่อความสุขของมวลมนุษยชาติ
และเรา... ก็เป็นผู้หนึ่งที่ได้รับความสุขนั้น
ดวงใจทั้งดวงสว่างไสวด้วยแสงแห่งธรรม
เรา... รับรู้ถึงพระคุณอันแสนยิ่งใหญ่
ปรารถนาจะแสดงความกตัญญูทวาทะ
บูชาคุณในสิ่งที่ใครคนนั้นมอบให้
เมื่อวันเวลามาถึง
วันที่ผู้มีพระคุณยิ่งใหญ่ท่านละสังขารจากไป
เราคงไม่พลาดโอกาสสุดท้าย
ร่วมพิธีอันทรงเกียรติอลังการ
ในวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๕๕
ถวายมหาวิสุทธิรัตนเตโช
แด่ท่านผู้นั้น...
คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
ผู้เป็นปูชนียาจารย์ของเรา



วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

สมาธิ คือความสงบ สบาย และความรู้สึกเป็นสุข อย่างยิ่งที่มนุษย์สามารถสร้างขึ้นได้ด้วยตนเอง เป็นสิ่งที่พระพุทธศาสนากำหนดเอาไว้เป็นข้อควรปฏิบัติเพื่อการดำรงชีวิตอย่างเป็นสุข ไม่ประมาท เต็มไปด้วยสติสัมปชัญญะ และปัญญา อันเป็นเรื่องไม่เหลือวิสัย ทุกคนสามารถปฏิบัติได้ง่ายๆ

ดังวิธีปฏิบัติที่ **พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ** ได้เมตตาสั่งสอนไว้ดังนี้

๑. กราบบูชาพระรัตนตรัย เป็นการเตรียมตัวเตรียมใจ ให้นุ่มนวลไว้เป็นเบื้องต้น แล้วสมาทานศีลห้าหรือศีลแปด เพื่อย้ำความมั่นคงในคุณธรรมของตนเอง

๒. คุกเข่าหรือนั่งพับเพียบสบายๆ ระลึกถึงความดี ที่ได้กระทำแล้วในวันนี้ ในอดีต และที่ตั้งใจจะทำต่อไปในอนาคต จนราวกับว่า ร่างกายทั้งหมดประกอบขึ้นด้วยธาตุแห่งคุณงามความดีล้วนๆ



๓. นิ่งขัดสมาธิ ขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย นิ้วชี้ขวาจรดนิ้วหัวแม่มือซ้าย นั่งให้อยู่ในท่าที่สบายๆ ไม่ฝืนร่างกายมากจนเกินไป ไม่ถึงกับเกร็ง แต่อย่าให้หลังโค้งงอ หลังตาพอสบายๆ คล้ายกับกำลังพักผ่อน ไม่บีบกล้ามเนื้อตา หรือว่าขมวดคิ้ว แล้วตั้งใจมั่น ทำใจสบายๆ สร้างความรู้สึกให้พร้อมทั้งกายและใจว่า กำลังจะเข้าไปสู่ภาวะแห่งความสงบสบายอย่างยิ่ง

๔. นึกกำหนดนิมิต เป็น **ดวงแก้วกลมใส** ขนาดเท่าแก้วตาดำ ไสบริสุทธ์ ปราศจากราคีหรือรอยตำหนิใดๆ ขาวใส เย็นตาเย็นใจ ดังประกายของดวงดาว ดวงแก้วกลมใสนี้เรียกว่า **บริกรรมนิมิต** นึกสบายๆ เหมือนดวงแก้วนั้นมานิ่งสนิทอยู่ ณ ศูนย์กลางกายฐานที่เจ็ด นึกไปภาวนาไปอย่างนุ่มนวลเป็นพุทธานุสติว่า “**สัมมาอรหัง**” หรือค่อยๆ น้อมนึกดวงแก้วกลมใสให้ค่อยๆ เคลื่อนเข้าสู่ศูนย์กลางกายตามแนวฐาน โดยเริ่มต้นตั้งแต่ว่านที่หนึ่งเป็นต้นไป น้อมด้วยการนึกอย่างเบาๆ สบายๆ ใจเย็นๆ พร้อมกับคำภาวนา



ภาพแสดงที่ตั้งจิตทั้ง ๗ ฐาน

ฐานที่ ๑ ปากช่องจุมุก { หลึงข้างซ้าย

ชายข้างขวา

ฐานที่ ๒ เพลาตา { หลึงข้างซ้าย

ชายข้างขวา

ฐานที่ ๓ จอมประสาธ

ฐานที่ ๔ ช่องเพดาน

ฐานที่ ๕ ปากช่องลำคอ

ฐานที่ ๗ ศูนย์กลางกายที่ตั้งจิตถาวร

ฐานที่ ๖ ศูนย์กลางกายระดับสะดือ





อนึ่ง เมื่อนิมิตดวงใสกลมสนิทปรากฏแล้ว ณ กลางกาย
ให้วางอารมณ์สบายๆ กับนิมิตนั้น จนเหมือนกับว่าดวงนิมิต
เป็นส่วนหนึ่งของอารมณ์ หากดวงนิมิตนั้นอันตรธานหายไป
ก็ไม่ต้องนึกเสียดาย ให้วางอารมณ์สบายๆ แล้วก็นิมิตขึ้นมา
ใหม่แทนดวงเก่า หรือเมื่อนิมิตนั้นไปปรากฏที่อื่นที่มีใช้ศูนย์-
กลางกาย ให้ค่อยๆ น้อมนิมิตเข้ามาอย่างค่อยเป็นค่อยไป ไม่
มีการบังคับ และเมื่อนิมิตมาหยุดสนิท ณ ศูนย์กลางกาย ให้
วางสติลงไปยังจุดศูนย์กลางของดวงนิมิต ด้วยความรู้ลึกลับ
มิตดวงดาวดวงเล็กๆ อีกดวงหนึ่งซ้อนอยู่ตรงกลางดวงนิมิตดวง
เดิม แล้วสนใจ เอาใจใส่แต่ดวงเล็กๆ ตรงกลางนั้นไปเรื่อยๆ
ใจจะปรับจนหยุดได้ถูกส่วนแล้ว จากนั้นทุกอย่างจะค่อยๆ ปรากฏ
ให้เห็นได้ด้วยตนเอง เป็นภาวะของดวงกลมที่ทั้งโลทั้งสว่าง
ผุดซ้อนขึ้นมาจากกึ่งกลางดวงนิมิตตรงที่เราเอาใจใส่อย่างสม่ำเสมอ

ดวงนี้เรียกว่า **ดวงธรรม** หรือ **ดวงปฐมมรรค** อันเป็น
ประตูเบื้องต้นที่จะเปิดไปสู่หนทางแห่งมรรคผลนิพพาน การ
ระลึกรู้ถึงนิมิตหรือดวงปฐมมรรค สามารถทำได้ในทุกแห่ง



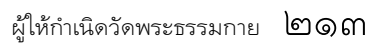
ทุกที่ทุกอิริยาบถเพราะดวงธรรมนี่คือที่พึ่งที่ระลึกอันประเสริฐ
ของมนุษย์

ข้อแนะนำคือต้องทำให้สม่ำเสมอเป็นประจำ ทำเรื่อย ๆ
ทำอย่างสบาย ๆ ไม่เร่ง ไม่บังคับ ทำได้แค่ไหนให้พอใจแค่นั้น
อันจะเป็นเครื่องสกดกันมิให้เกิดความอยากจนเกินไป จนถึงกับ
ทำให้ใจต้องสูญเสียความเป็นกลาง และเมื่อการปฏิบัติบังเกิด
ผลแล้ว ให้หมั่นตรikirะลึกนึกถึงอยู่เสมอ จนกระทั่งดวงปฐม-
มรรคกลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับลมหายใจ หรือนึกเมื่อใด
เป็นเห็นได้ทุกที

อย่างนี้แล้ว ผลแห่งสมาธิจะทำให้ชีวิตดำรงอยู่บนเส้น
ทางแห่งความสุข ความสำเร็จ และความไม่ประมาทได้
ตลอดไป ทั้งยังจะทำให้สมาธิละเอียดอ่อนก้าวหน้าไปเรื่อยๆ
ได้อีกด้วย



- ฐานที่ ๖ ศูนย์กลางกายระดับสะดือ





ข้อควรระวัง

๑. อย่าใช้กำลัง คือไม่ใช้กำลังใดๆ ทั้งสิ้น เช่น ไม่บีบ กล้ามเนื้อตา เพื่อจะให้เห็นนิมิตเร็วๆ ไม่เกร็งแขน ไม่เกร็ง กล้ามเนื้อหน้าท้อง ไม่เกร็งตัว ฯลฯ เพราะการใช้กำลังตรง ส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายก็ตาม จะทำให้จิตเคลื่อนจากศูนย์ กลางกายไปสู่จุดนั้น

๒. อย่าอยากเห็น คือทำให้ใจเป็นกลาง ประคองสติ มิให้เผลอจากบริกรรมภาวนาและบริกรรมนิมิต ส่วนจะเห็น นิมิตเมื่อใดนั้นอย่ากังวล ถ้าถึงเวลาแล้วย่อมเห็นเอง การ บังเกิดของดวงนิมิตนั้น อุปมาเสมือนการขึ้นและตกของดวง อาทิตย์ เราไม่อาจจะเร่งเวลาได้

๓. อย่ากังวลถึงการกำหนดลมหายใจเข้าออก เพราะ การฝึกสมาธิเจริญภาวนาวิชชาธรรมกาย อาศัยการนึก **อาโลก กสิณ** คือ **กสิณความสว่าง** เป็นบาทเบื้องต้น เมื่อเกิดนิมิตเป็น ดวงสว่างแล้ว ค่อยเจริญวิปัสสนาในภายหลัง จึงไม่มีความ จำเป็นต้องกำหนดลมหายใจเข้าออกแต่ประการใด

๔. เมื่อเลิกจากนั่งสมาธิแล้ว ให้ตั้งใจไว้ที่ศูนย์กลาง



กายที่เดียว ไม่ว่าจะอยู่ในอิริยาบถใดก็ตาม เช่น ยืน เดิน นอน หรือนั่งก็ดี อย่าย้ายฐานที่ตั้งจิตไปไว้ที่อื่นเป็นอันขาด ให้ตั้งใจ บริกรรมภาวนา พร้อมกับนึกถึงบริกรรมนิมิตเป็นดวงแก้วใส ควบคู่กันตลอดไป

๕. นิมิตต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น จะต้องน้อมไปตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกายทั้งหมด ถ้านิมิตที่เกิดขึ้นแล้วหายไปก็ไม่ต้องตามหา ให้ภาวนาประคองใจต่อไปตามปกติ ในที่สุดเมื่อจิตสงบ นิมิตย่อมปรากฏขึ้นใหม่อีก

สำหรับผู้ที่ต้องการฝึกสมาธิเพียงเพื่อให้เกิดความสบายใจ เป็นการพักผ่อนหลังจากปฏิบัติหน้าที่ภารกิจประจำวัน โดยยังไม่ปรารถนาจะทำให้ถึงที่สุดแห่งกองทุกข์ การฝึกสมาธิ เบื้องต้นเท่าที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ก็พอเป็นปัจจัยให้เกิดความสุข ได้พอสมควร เมื่อชักซ้อมปฏิบัติอยู่เสมอๆ ไม่ทอดทิ้ง จนได้ดวงปฐมมรรคแล้ว ให้หมั่นประคองรักษาดวงปฐมมรรคนั้นไว้ ตลอดชีวิตและอย่ากระทำความชั่วอีก เป็นอันมั่นใจได้ว่า ถึงอย่างไรชาตินี้ก็พอมีที่พึ่งที่เกาะที่ดีพอสมควร เป็นหลักประกันว่าจะไม่ต้องตกนรกแล้วทั้งชาตินี้และชาติต่อไป



ประโยชน์ของ การฝึกสมาธิ

๑. ผลต่อตนเอง

๑.๑ ด้านสุขภาพจิต

ส่งเสริมให้คุณภาพของใจดีขึ้นคือ ทำให้จิตใจผ่องใส สะอาดบริสุทธิ์ สงบ เยือกเย็น ปลอดโปร่ง โล่ง เบาสบาย มีความจำ และสติปัญญาดีขึ้น

ส่งเสริมสมรรถภาพทางใจ ทำให้คิดอะไรได้รวดเร็ว ถูกต้อง และเลือกคิดแต่ในสิ่งที่ดีเท่านั้น



๑.๒ ด้านพัฒนาบุคลิกภาพ

ทำให้เป็นผู้มีบุคลิกภาพดี กระฉับกระเฉงกระปรี้กระเปร่า มีความองอาจสง่าผ่าเผย มีผิวพรรณผ่องใส มีความมั่นคงทางอารมณ์ หนักแน่น เยือกเย็น เชื่อมั่นในตนเอง และทำให้มีมนุษยสัมพันธ์ดี วางตัวได้เหมาะสมกับกาลเทศะ เป็นผู้ที่มีเสน่ห์เพราะไม่มักโกรธ มีความเมตตากรุณาต่อบุคคลทั่วไป

๑.๓ ด้านชีวิตประจำวัน

ช่วยให้คลายเครียด เป็นเครื่องเสริมประสิทธิภาพในการทำงาน และการศึกษาเล่าเรียน ทั้งยังช่วยเสริมให้มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง เพราะร่างกายกับจิตใจย่อมมีอิทธิพลต่อกัน ถ้าจิตใจเข้มแข็งย่อมเป็นภูมิต้านทานโรคไปในตัว

๑.๔ ด้านศีลธรรมจรรยา

ทำให้เป็นผู้มีสัมมาทิฐิ เชื่อกฎแห่งกรรม สามารถคุ้มครองตนให้พ้นจากความชั่วทั้งหลายได้ และเนื่องจากจิตใจดี จึงทำให้มีความประพฤติทางกายและวาจาดีตามไปด้วย



ทำให้เป็นผู้มีความมกน้อย สันโดษ รักสงบ มีขันติเป็นเลิศ

ทำให้เป็นผู้มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เห็นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว ทั้งมีสัมมาคารวะ และมีความอ่อนน้อมถ่อมตน

๒. ผลต่อครอบครัว

๒.๑ ทำให้ครอบครัวมีความสุข เพราะสมาชิกในครอบครัวเห็นประโยชน์ของการประพฤติธรรม ทุกคนตั้งมั่นอยู่ในศีล ปกครองกันด้วยธรรม เด็กเคารพผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่เมตตาเด็ก ทุกคนมีความรักใคร่สามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

๒.๒ ทำให้ครอบครัวมีความเจริญก้าวหน้า เพราะสมาชิกต่างก็ทำหน้าที่ของตนโดยไม่บกพร่อง เป็นผู้มีใจคอหนักแน่น เมื่อมีปัญหาครอบครัวหรือมีอุปสรรคอันใด ย่อมร่วมใจกันแก้ไขปัญหานั้นๆ ให้ลุล่วงไปได้

๓. ผลต่อสังคมและประเทศชาติ

๓.๑ ทำให้สังคมสงบสุข ปราศจากปัญหาอาชญากรรม



และปัญหาสังคมอื่นๆ เพราะปัญหาทั้งหลายที่เกิดขึ้นในสังคม ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการฆ่า การข่มขืน โจรผู้ร้าย การทุจริต คอรัปชั่น ล้วนเกิดขึ้นมาจากคนที่ขาดคุณธรรม เพราะเป็นผู้ที่มีจิตใจอ่อนแอ หวั่นไหวต่ออำนาจสิ่งชั่วร้ายหรือกิเลสได้ง่าย ผู้ที่ฝึกสมาธิย่อมมีจิตใจเข้มแข็ง มีคุณธรรมในใจสูง ถ้าแต่ละคนในสังคมต่างฝึกฝนอบรมใจของตนให้หนักแน่นมั่นคง ด้วยการเจริญสมาธิภาวนา ปัญหาเหล่านี้ก็จะไม่เกิดขึ้น ทำให้สังคมสงบสุขได้

๓.๒ ทำให้เกิดความมีระเบียบวินัย และเกิดความประหยัด ผู้ที่ฝึกใจให้ตั้งงมด้วยการทำสมาธิอยู่เสมอ ย่อมเป็นผู้รักความมีระเบียบวินัย รักความสะอาด มีความเคารพกฎหมายของบ้านเมือง ทำให้บ้านเมืองเราสะอาดน่าอยู่ ไม่มีคนมกง่ายทั้งขยะลงบนพื้นถนน จะข้ามถนนก็เฉพาะตรงทางข้าม เป็นต้น เป็นเหตุให้ประเทศชาติไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณเวลาและกำลังเจ้าหน้าที่ ที่ต้องเข้าไปในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากความไม่มีระเบียบวินัยของประชาชน

๓.๓ ทำให้สังคมเจริญก้าวหน้า เมื่อสมาชิกในสังคมมี



สุขภาพจิตดี รักความเจริญก้าวหน้า มีประสิทธิภาพในการทำงานสูง ย่อมส่งผลให้สังคมเจริญก้าวหน้าตามไปด้วย และเมื่อมีกิจกรรมของส่วนรวม สมาชิกในสังคมก็ย่อมพร้อมที่จะสละความสุขส่วนตน ให้ความร่วมมือกับส่วนรวมอย่างเต็มที่ แม้มีผู้ไม่ประสงค์ดีต่อสังคมมายุแหย่ให้เกิดความแตกแยกก็จะเป็นผลสำเร็จ เพราะสมาชิกในสังคมเป็นผู้มีจิตใจหนักแน่น มีเหตุผล และเป็นผู้รักสงบ

๔. ผลต่อศาสนา

๔.๑ ทำให้เข้าใจพระพุทธศาสนาได้อย่างถูกต้อง และรู้ซึ่งถึงคุณค่าของพระพุทธศาสนา รวมทั้งรู้เห็นด้วยตัวเองว่าการฝึกสมาธิไม่ใช่เรื่องเหลวไหล หากแต่เป็นวิธีเดียวที่จะทำให้พ้นทุกข์เข้าสู่นิพพานได้

๔.๒ ทำให้เกิดศรัทธาตั้งมั่นในพระรัตนตรัย พร้อมทั้งจะเป็นหนายกต่างให้กับพระศาสนา อันจะเป็นกำลังสำคัญในการเผยแผ่การปฏิบัติธรรมที่ถูกต้อง ให้แพร่หลายไปอย่างกว้างขวาง



**๔.๓ เป็นการสืบอายุพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรือง
ตลอดไป** เพราะตราบใดที่พุทธศาสนิกชนยังตั้งใจปฏิบัติธรรม
เจริญภาวนาอยู่ พระพุทธศาสนาก็จะเจริญรุ่งเรืองอยู่ตราบ
นั้น

๔.๔ จะเป็นกำลังส่งเสริมทะนุบำรุงศาสนา เพราะเมื่อ
เข้าใจซาบซึ้งถึงประโยชน์ของการปฏิบัติธรรมด้วยตนเองแล้ว
ย่อมจะชักชวนผู้อื่นให้ทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนาตาม
ไปด้วย

**เมื่อใดที่ทุกคนในสังคมตั้งใจปฏิบัติธรรม ทำทาน
รักษาศีล และเจริญภาวนา เมื่อนั้นย่อมหวังได้ว่าสันติสุข
ที่แท้จริงจะบังเกิดขึ้นอย่างแน่นอน.**



คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย

(ฉบับปรับปรุง พิมพ์ครั้งที่ ๒)

ISBN	974-89620-8-3
ที่ปรึกษา	พระราชภาวนาวิสุทธิ (ไชยบุญย์ ธรรมชโย) พระภาวนาวิริยคุณ (เผด็จ ทตตชีโว) พระมหาสุวิทย์ วิชูเชสโก ป.ธ.๙ พระมหาสมบุญ สมมาบุญโอบ ป.ธ.๔ อ.สุวณีย์ ศรีโสภา ผ.ศ.นุชรินทร์ บุญยิ่ง อรนุช ฐิติญาณพร สุธีรา งามเกียรติทรัพย์
เรียบเรียง	ประกาศรี บุญสุข
จัดทำต้นฉบับ	เจ้าหน้าที่สถาบันพัฒนาบุคลากร ศรีกานดา เบญจพลศิริจิตต์
ออกแบบปก	วัลลภ นิลถนอม นิตินัย ปากแคว
รูปเล่ม	ชาญชัย พรหมตา สุรเชษฐ์ ชำนะไพรี อนุสรณ์ ทองทา
Acrobat	พระวุฑฒ์ สุวฑฒโก
ภาพประกอบ	แผนกภาพนิ่ง สำนักประชาสัมพันธ์
จัดพิมพ์	กองทุนธรรมทาน
ลิขสิทธิ์	มูลนิธิธรรมกาย จ.ปทุมธานี
พิมพ์ครั้งที่ ๑	๗ มกราคม พ.ศ.๒๕๕๑
พิมพ์ครั้งที่ ๒	๗ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๕๔
จำนวนพิมพ์	๔๐,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ที่	บริษัท ฟองทองเอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด



คุณยายไม่เคยย่อท้อ
ท่านมั่นคงต่อปณิธาน
ปรารถนาให้คนทั้งโลกพบกับความสุข
อันเกิดจากการเข้าถึงธรรมกาย
ไม่เปลี่ยนแปลง
ด้วยเหตุนี้ท่านจึงพร้อม
ที่จะรับภาระทุกอย่าง

